

In het paradijs gevangen

Andere pony- en paardenboeken van Stasia Cramer

Voor 8 - 11 jaar:

Ponygek Omnibus 1 met

1. Een kind met koliek en 2. Allemaal smoesjes

Ponygek Omnibus 2 met

1. Een pony als geheim en 2. Vampier op de manege

Ponygek Omnibus 3 met

1. Het pechstokje en 2. Puzzel in je hoofd

Ponygek Omnibus 4 met

1. Te groot voor een pony en 2. Een pony met een rouwrand

Ponygek Omnibus 5 met

1. Vuurwerk en 2. De wenspony

Voor 12-plus:

De prijs van de cross

deel 1 van paardensoap Liberty Love

Bovenstaande titels zijn te koop op www.ponyboeken.nl, de website met de meeste ponyverhalen en paardenfilms.

Stasia Cramer

In het paradijs gevangen

Uitgeverij Tadidom

In het paradijs gevangen
© Tekst: Stasia Cramer
www.stasiacramer.nl

Uitgeverij Tadidom 2012
eerder uitgegeven door uitgeverij Elzenga te Amsterdam

ISBN: 978-90-74430-15-9
NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In het paradijs gevangen

deel I

⌘ Hoofdstuk 1 ⌘

Haar hart bonkt en het bloed vliegt door haar aderen. Met gebalde vuisten schrikt ze wakker. Waar is haar achtervolger? Hij is weg. Oh, ze ligt in bed. Rustig maar, je hebt gedroomd. Met haar tong verzamelt ze het speeksel in haar mond, werkt het naar achteren en slikt het door. In de verte klinkt gehinnik, hol gehinnik. Het geluid stelt haar gerust. Paarden zijn vertrouwd, veilig. Ze probeert de plaats van het geluid te bepalen. Het gehinnik leek daar net van zo dichtbij te komen, maar dat kan niet. De manege ligt kilometers verder, wel tien minuten fietsen. Weer gehinnik, verder weg nu. Oh ja, de manege. Daar moet ze heen, ze wordt geroepen. Ze moet opstaan, zich aankleden.

Ze rent door een donkere gang, maar loopt ergens tegenaan. Ze voelt een steek in haar rechterarm en zoekt met haar linkerhand naar de oorzaak van de pijn. De pijn is al weer weg. Nu hoort ze het gehinnik dichterbij. Ze krabbelt overeind en rent verder. Ze ziet gelukkig iets meer. De gang is schemerig verlicht. Ze rent door onderaardse gewelven. Het is er vochtig koud en het ruikt muf. Langs de wanden sijpelen waterstraaltjes. Naarmate ze verder komt, wordt de gang nauwer en lager. Halfgebukt baant ze zich een weg door een doolhof. Naar links, weer naar links, naar rechts. Hoewel ze hier nooit eerder is geweest, weet ze precies de weg. Ze rent steeds harder. Ze is bang voor nauwe gangen, bang om onder de grond te zijn. Maar ze moet door. Eindelijk komt ze bij het luik aan. Ze opent het en klimt erdoor naar boven. Ze ziet nog net de staart van het paard door zijn boxdeur verdwijnen. Ze wil hem volgen, maar de deur slaat voor haar neus dicht. Het is weer aarddonker. Verdrietig zakt ze op de grond.

Als Jacky haar ogen weer opent, is het licht. De mist in haar hoofd trekt langzaam op. Omdat het nog wat vreemd aanvoelt, draait ze haar hoofd voorzichtig om. Ze is niet thuis, ze ligt niet in haar eigen bed.

Verbaasd kijkt ze om zich heen. Ze bevindt zich in een ruime kamer met op de vloer een wollen, roomwit tapijt. Het bed staat tegen een grote kastenwand. Het is enorm en biedt ruimte voor

hun hele gezin: pap, mam, Yuri en haarzelf. Tegenover het bed staat een home-cinema set waar Yuri een moord voor zou doen. Ernaast een toren met honderden cd's en dvd's. Jacky glimlacht als ze ziet hoe de dvd's gesorteerd zijn. Getypte stickers met 'televisieseries 1990-2000', 'televisieseries 2000-2010', 'thrillers'. Ah, en ook 'romcoms', haar favoriete genre. Aan de muur hangt een enorme plasma televisie.

Jacky zucht en legt haar hoofd weer op het kussen. Ze voelt zich niet goed, haar hoofd is zo zwaar. Hoe is ze in deze luxe kamer terechtgekomen? Het laatste wat ze zich kan herinneren is dat ze op haar fiets naar de manege reed. Op dinsdagavond rijdt ze in de les, samen met Julia, haar vriendin. Ze heeft de normale route door het dorp gevolgd en reed net het pad op dat langs de hei naar de manege voert. Maar of ze daar is aangekomen weet ze niet. Heeft ze een ongeluk gehad? Is ze van haar fiets gevallen?

Voorzichtig tilt Jacky haar benen op. Het dekbed komt zwaar op haar rechterknie te liggen en ze sist tussen haar tanden van de pijn. Haar linkerknie doet ook wat zeer, maar minder dan de rechter. Ze voelt met haar handen aan haar knieën. Pleisters. Shit, ze is dus van haar fiets gevallen. Schaafwonden natuurlijk, heel pijnlijk. Dat stomme grind op het fietspad, ze heeft nooit begrepen waarom ze die paden niet asfalteren. Maar nu begrijpt ze ook wat er gebeurd is. Ze heeft een ongelukje gehad en dat is gezien door iemand uit één van die dure villa's aan de rand van de heide. Die heeft de pleisters op haar knieën geplakt en haar in bed gestopt. Nou, ze had het slechter kunnen treffen.

Jacky onderzoekt de rest van haar lichaam. Haar rechterarm is stijf en voelt iets pijnlijk aan. Met haar benen lijkt, op de schaafwonden na, niets aan de hand te zijn. Jacky slaat het dekbed open en gaat op het bed zitten. Ze laat haar benen over de rand bungelen. Wat is ze toch raar moe, nog helemaal niet uitgerust. Ze heeft toch geen hersenschudding? Nee, dan zou ze hoofdpijn hebben en ze heeft geen pijn. Ze is hooguit een beetje licht in haar hoofd. Maar het gaat al beter. Langzaam komt ze overeind.

Naast het bed staat een kapstok, waaraan een ochtendjas hangt van roomwitte glansstof. Op de rug van de badjas het hoofd van een paard, een tint donkerder ingeweven. Mooi hoor. Ze trekt de

badjas aan, want de nachtopon die ze draagt heeft weinig om het lijf. De mensen uit dit huis zullen wel kinderen van haar leeftijd hebben, want zowel de nachtopon als de badjas passen haar prima. Waar zijn die kinderen?

Via de deur schuin tegenover het bed komt Jacky in een badkamer met een groot, rond ligbad en een douche ernaast. Ertegenover twee wastafels met grote spiegels erboven. Op de grond weer wollen vloerbedekking, zacht en warm onder haar voeten. De kranen, de knoppen van de kastjes, de omlijsting van de spiegels, alles is van goud. Nou ja, goudkleurig. Het lijkt een sprookje. Wie wonen hier? Wat zijn dat voor mensen? Vast mensen die bij de tv werken. Nee, bij de film.

Jacky vervolgt haar ronde. Ze doet een andere deur open en stapt een studeerkamer binnen. Een paar kasten vol met boeken aan de ene wand, een bureau ertegenover. Ze gaat op de bureaukrom zitten. Zo heeft ze een beetje steun en kan ze de foto's boven het bureau beter bekijken.

Er hangen twee rijen foto's van Arabische paarden. Elk lijstje is anders, maar het formaat van de foto's is hetzelfde. Jacky bekijkt de foto's nauwkeuriger. Op elke foto staat ook een meisje. Alleen op de eerste twee foto's niet. Op de eerste staat een moeder met een baby'tje in haar armen en op de tweede dezelfde moeder met een peuter aan de hand. Op de derde foto staat een groot paard met een klein kleutermeisje, dat zijn halstertouw vasthoudt. De moeder is verdwenen.

Jacky glimlacht. De moeder staat natuurlijk heel dichtbij om in te grijpen als dat nodig is. Aandachtig bekijkt Jacky foto voor foto en ze ziet het meisje ouder worden. De achtergrond is steeds precies hetzelfde. Bloeiende planten met witte en roze bloemen. Er hangt een romantische waas over de foto, net als in een bruidsreportage. Jacky's ogen blijven rusten op de laatste foto in de rij. Het meisje zou zo door kunnen gaan voor haar jongere zusje. Niet dat ze een jonger zusje heeft, gelukkig niet. Eén broertje als Yuri telt voor tien. Yuri komt overal en altijd luidruchtig binnenstormen, kletst, nee schreeuwt iedereen de oren van het hoofd en luistert naar niets of niemand. Nog een zusje erbij zou te veel van het goede wezen. Dat hebben haar ouders gelukkig ook bedacht.

Het meisje op de foto heeft hetzelfde blonde, halflange haar als zichzelf. Dezelfde bruine ogen, die serieus de wereld in kijken. Wel een iets andere mond en een ander gebit - het meisje heeft een keurig recht gebit, terwijl bij haar de ondertanden tamelijk scheef staan - maar toch... Zo'n jaar of wat geleden zag zij er ook zo uit, zo ongeveer tenminste.

Eens even tellen. Hoeveel foto's hangen er? Een rij van acht en een rij van zes. Dan is dat meisje veertien. Zijzelf is vijftien, bijna zestien, dus dat kan kloppen. De laatste foto is van een jaar geleden en er zal ongetwijfeld een nieuwe foto bijkomen.

Jacky wil het meisje graag ontmoeten. Misschien een nieuwe vriendin? Zou niet slecht zijn, een vriendin met zo'n fantastische kamer en zoveel eigen paarden natuurlijk! Waar is ze op dit moment? Moest ze van haar ouders haar kamer aan haar afstaan? Dan zal ze wel flink de pest inhebben. Zal ze erg verwend zijn, dat meisje? Dat moet wel, met zo'n kamer en badkamer en aparte studeerkamer.

Jacky heeft ook een eigen kamer. Die is kleiner dan de studeerkamer van het meisje. Er staat een bed in en een bureautje en dan houdt het op. Boven haar bureau heeft ze ook paarden hangen. Ze heeft een paar foto's uit een kalender ingelijst. Zullen al die paarden van de foto's van dat meisje zelf zijn? Dan zijn haar ouders stinkend rijk! Waren haar ouders maar zo rijk, nou ja, al waren ze maar een beetje rijk. Of al hadden ze alleen maar genoeg geld om een paard voor haar te kopen.

Sinds haar ouders een huis hebben gekocht, kan ze het wel vergeten. Wat is nou het verschil tussen dit rijtjeskoopthuis en hun vorige rijtjeshuurhuis? Twaalf jaar slijtage en één belangrijk kamertje, volgens haar moeder. Dat kamertje is haar 'schoonheidssalon' geworden, maar wordt ook gebruikt voor de was en de strijk. In hun vorige huis ontving haar moeder haar klanten in de slaapkamer, die een stuk groter was dan hun slaapkamer van nu. Dat ging toch prima? Nee, vond moeder. 'Ik moest altijd een opgeruimde slaapkamer hebben als er klanten kwamen.' Nu komen de klanten dus in de 'schoonheidssalon'. Denk je dat de slaapkamer ooit onopgeruimd is? Never! Maar haar dromen over een eigen

paard zijn in gruzelementen gevallen. 'Er moet wel wat bezuinigd worden in het gezinsbudget,' zei haar vader toen hij de hypotheekakte net had getekend. Hij keek erbij alsof hij de minister van financiën was. Jacky was nog bang geweest dat haar paardrijlessen erbij in zouden schieten, maar gelukkig kon dat nog net betaald worden. Ze zouden dit jaar alleen niet op vakantie gaan en misschien volgend jaar ook niet. Dat hing af van moeders business. Zou het haar lukken de investeringen terug te verdienen? Want de 'schoonheidssalon' moest natuurlijk compleet nieuw ingericht worden. Glazen toonkasten, speciale verstelbare relaxstoel, massagevoetenbad, enzovoorts, enzovoorts. Avonden lang had Jacky folders in brievenbussen gestopt, om de wijk op de hoogte te stellen van het bestaan van haar moeders schoonheidssalon.

Een eigen paard is altijd haar liefste wens geweest en zal dat ook wel altijd blijven. Een Arabisch paard, dat zou helemaal gaaf zijn. Geen paard zo mooi als het Arabisch volbloed. Sultan was ook honderd procent Arabisch. Op hem is ze regionaal kampioen geworden in de M-dressuur. Tot verbazing van iedereen. Niemand had verwacht dat iemand zo goed kon dressuren met een Arabisch paard. En dat ze kampioen was geworden op een manegepaard werd zo bijzonder gevonden, dat er een heel artikel aan gewijd is in 'SAV-Nieuws', het blad van het Stamboek Arabische Volbloedpaarden. Ze is geïnterviewd door een echte journalist en gefotografeerd door een echte fotograaf. Leuke jongens, vooral die Peter, die journalist. Hij zat steeds met haar te dollen en belde later nog op om het artikel voor te lezen. Of ze akkoord kon gaan met de inhoud, wat een service! Haar vader had haar dagenlang geplaagd met Peter. Dat hij natuurlijk op haar verliefd was geworden en of ze niet een smoesje kon verzinnen om hem te bellen. Ze zou bijvoorbeeld kunnen zeggen dat ze hem wilde interviewen voor de schoolkrant. Haar vader kan zo flauw zijn. Jammer genoeg werd Sultan direct na de wedstrijd verkocht. Nu heeft ze alleen nog haar les op de dinsdag... en dan is Vincent er niet.

Vincent... Ze is al meer dan zes maanden op hem verliefd. Ze hebben maar één keer gezoend, maar zijn lijf trilde wel toen ze kusten. Dat zegt toch iets? Nu ziet ze hem bijna nooit meer. Op de les-

avonden is hij vrij, hij werkt alleen overdag. Zo vaak als ze kan, probeert ze overdag langs te gaan, maar dan is hij vaak druk bezig en ze wil zich niet opdringen. Er mag toch ook wel iets van zijn kant komen! Alles was in elk geval een stuk gemakkelijker toen ze nog op Sultan reed. Ze wist natuurlijk vanaf het begin dat het de bedoeling was dat de ruïn zou worden verkocht. Melany en Tom moeten het niet alleen van de manegeklanten hebben, maar ook van de handelspaarden. Ze mag blij zijn dat ze zo vaak gratis kan rijden.

Over twee jaar heeft ze haar VWO en dan wil ze een instructeursopleiding gaan volgen. Haar ouders vinden dat ze naar de universiteit moet. 'Je kunt zo makkelijk leren, je bent zo goed in je talen. In de paarden zit toch helemaal geen toekomst!' Maar ze zet zeker door. Melany zegt dat ze een natuurtalent is. Zij kan het weten, want ze is Z-dressuur. Ze gaat heus geen Duits studeren, zoals haar vader. Hij zit de hele dag te zeuren over school. Dat hij er steeds nieuwe taken bij krijgt, terwijl hij het al zo druk heeft. Dat de leerlingen steeds brutaler worden. Dat vroeger alles beter was. Ze kan zijn betogen wel dromen. En schoonheidsspecialiste, net als haar moeder? Nou nee, dank u. Zeker de hele dag de puisten van oude wijven uitknijpen! 'Oh, ik zie daar nog een gerstekorreltje. Dat kan ik niet laten zitten. Wacht, ik lepel het er even uit. Gadver!'

Jaloers kijkt Jacky nog eens naar de rij foto's. Dat meisje heeft het getroffen! Op elke foto een ander Arabisch paard. Welke is het mooist? Haar ogen worden steeds weer getrokken naar de laatste foto. De Arabische hengst ziet er precies zo uit als haar lievelingspaard van de kalender: een goudkleurige beauty. Is hij van het meisje?

Jacky staat op. Naast het bureautje is een langwerpige raam, met een gordijn ervoor. Nieuwsgierig schuift ze het gordijn weg en gluurt naar buiten. Ze ziet een gebouw, heel dichtbij. Ze zit toch niet op een flat? Ze gaat wat dichterbij het raam staan en kijkt naar beneden. Er is een soort binnenplaatsje, met een waterput in het midden met rode bloemen eromheen. Heel buitenlands, Italiaans, Toscaans! Ze is gek op Toscane. Vorig jaar is ze er samen met haar moeder geweest. Voor een lang weekend. Haar moeder

had de reis gewonnen met een puzzelwedstrijd. Haar vader kon niet mee, want als leraar kun je niet zomaar vrij krijgen. Zij mocht wel een vrijdag en een maandag van haar ouders spijbelen voor deze gelegenheid. Florence, wat een prachtige stad! Het mooist vond ze de beelden in het museum. Donatello, zo heette de beeldhouwer.

Op het binnenplaatsje beneden staan overal potten met bloeiende planten. De ouderwetse klinkers op de grond zijn rond gelegd en worden beschenen door zwakke zonnestralen. Het is nog erg vroeg. De klinkers glimmen van de dauw, of misschien wel van de regen. Dan is ze hier dus minstens een hele nacht geweest. Een hele nacht? Waarom is ze niet naar huis gebracht, haar ouders weten toch wel waar ze is? Misschien mocht ze niet vervoerd worden. Natuurlijk, dat is het, ze mocht niet vervoerd worden. Die mist in haar hoofd! Ze dachten natuurlijk dat ze een hersenschudding had. En misschien heeft ze die ook wel, al heeft ze nu nergens last van. Haar ouders weten natuurlijk dat ze hier is. Die vinden het goed. Ze komen haar zo halen, het is nog vroeg.

Een scherp gehinnik verbreekt de stilte. Een hengst, weet Jacky meteen. De hengst van de foto? Hij krijgt antwoord. Jacky onderscheidt wel drie verschillende stemmen in het salvo van gehinnik dat volgt. Zijn merries, zijn harem? Vreemd, ze heeft nooit gehinnik gehoord als ze met haar fiets langs de hei reed. Maar bij deze villa's is natuurlijk grond genoeg om paarden te kunnen houden. Jacky wordt ineens onrustig. Ze zou nou wel eens met iemand willen praten, willen kennismaken met de mensen van dit huis, hen bedanken voor hun hulp, even bellen met thuis. Dat ze haar zo meteen kunnen komen halen. Dat ze al wakker is en zich goed voelt. Jacky zoekt onder het dekbed, onder het kussen, onder het bed. Waar is haar mobieltje toch? Zal ze het verloren hebben toen ze van haar fiets viel? Ze zou het vervelend vinden als haar ouders ongerust zijn. Ze hebben al genoeg te stellen met Yuri. Haar broertje is hyperactief, kan niet stilzitten. Straffen helpt niet, belonen helpt niet. Haar ouders worden erop aangekeken. Gelukkig zit Yuri nu op een speciale school.

Nerveus loopt Jacky terug naar de slaapkamer. Is er nog een andere deur die naar buiten voert? Ze moet hier op de eerste etage

zitten, gezien de afstand van het raam naar de binnenplaats. Er moet toch ergens een gang zijn met een trap naar beneden.

'Hallo, is daar iemand!' roept ze zo hard mogelijk. Geen geluid, geen antwoord. Shit, wat is het hier stil. Waarom zegt niemand iets? Slaapt iedereen nog? Ze kan die mensen toch niet zomaar wakker schreeuwen. Jacky kijkt zenuwachtig om zich heen. Oh, in de kastenwand zit nog een deur. Jacky rent erheen en probeert hem open te rukken. Dat lukt niet. Zit hij op slot? Jacky probeert het nog een keer, voorzichtiger nu, maar de deur gaat niet open. Waarom zit hij op slot, wie heeft de sleutel? Ze wil niet opgesloten zijn! Ze rent terug naar het studeerkamertje en kijkt door het raam. Waarom kan het raam niet open? Ze kan het binnenplaatsje maar net zien en drukt haar neus tegen het glas. Ineens ziet ze beneden een man lopen. Opgelucht tikt ze tegen het raam.

Onverstoorbaar gaat hij door met wat hij aan het doen is. Wat doet hij eigenlijk? Hij loopt alleen maar. Straks loopt hij weg!

Jacky grist een pen van het bureautje en tikt zo hard mogelijk tegen het raam. Het lijkt van levensbelang dat de man haar ziet. Nu heeft hij haar wel gehoord, want hij kijkt op. Als hij haar voor het raam ziet staan, lacht hij. Hij wuift en roept vrolijk: 'Goedemorgen Jacqueline, heb je goed geslapen, meisje? Als je nog even geduld hebt, kom ik zo boven met het ontbijt. Dan eten we gezellig samen.'

Wat een rare man. Hij doet net of hij haar goed kent. Nou ja, dat doen die mensen uit deze villa's misschien wel vaker. Maar waarom noemt hij haar 'Jacqueline', Jacqueline met een zwaar Frans accent? Ze stelt zich altijd voor als Jacky!

⌘ Hoofdstuk 2 ⌘

Na een paar minuten hoort Jacky voetstappen op een trap. Even wat gerinkel. Dan voetstappen op een houten vloer. Ze hoort hoe het slot in de deur wordt omgedraaid en slaat het dekbed beschermend over zich heen.

Ze is weer in bed gaan liggen, heeft een voorgevoel van dreigend gevaar, maar weet niet waarom. In bed voelt ze zich veiliger. Met angstige ogen ziet ze de man van de binnenplaats binnenkomen. Hij torst een dienblad voor zich uit met croissants, boter, eieren, koffie, thee.

Jacky kruipt verder onder het dekbed en doet net of ze slaapt. Waarom doet ze dat? De man weet toch dat ze wakker is? Hij heeft haar net voor het raam gezien. Waarom is ze zo bang? De man komt haar alleen maar een ontbijt brengen. Nou ja, zeg, ligt ze een keer in een super-de-luxe kamer in een villa met paarden en dan is het weer niet goed. Dan is ze bang. Jacky slaat het dekbed terug, gaat rechtop zitten en schikt het kussen in haar rug. Ze wil naar de man glimlachen, maar hij zet net het dienblad op het kastje naast het bed en loopt naar de studeerkamer om de bureaustoel te pakken.

'Voel je je nog niet lekker?' vraagt hij als hij terug is. Zijn stem klinkt bezorgd. 'Je hebt weer onrustig geslapen, hè? Ik had zo gehoopt dat je helemaal genezen zou terugkomen. Maar misschien moet je alleen even wennen aan je eigen kamer, hè, dat zal het wel zijn. Kom maar lekker bij me zitten. Sinds je terug bent, hebben we nog helemaal niet kunnen bijpraten.' De man wil haar bij de arm pakken.

Geschrokken trekt Jacky haar arm terug. Hoezo, wennen aan haar eigen kamer. Hoezo, genezen terugkomen. Terugkomen waar vandaan? Is ze in het ziekenhuis geweest of zo? Waarom zou ze met die man moeten bijpraten? Is hij haar dokter? Heeft ze in coma gelegen? Waar heeft die man het toch over? Laat-ie niet zo eng doen! Laat-ie zeggen dat ze gisteravond van haar fiets is gevallen en dat ze dachten dat ze een hersenschudding had. Dat de dokter is geweest en dat hij heeft gezegd dat ze hier maar beter een

nachtje kon blijven slapen. Dat haar ouders haar nu elk moment kunnen komen ophalen. Laat-ie normaal doen! Waarom doet hij niet normaal? Haar voorgevoel! Ze voelt hoe het bloed naar haar hoofd stijgt, hoe haar voorhoofd klam wordt.

Met de stoel nog in zijn hand loopt de man langzaam achteruit. Hij kijkt haar pijnlijk getroffen aan en stamelt zacht: 'Oh God, bewaar me, je bent toch niet bang voor je eigen vader?'

Jacky schiet overeind. Wat zegt-ie nu weer. Heeft ze hem goed verstaan? Zei hij: 'Je bent toch niet bang voor je eigen vader?' Wat zei hij nou ook alweer precies? Ze heeft natuurlijk niet goed geluisterd. Ze is nog een beetje duf. 'Wat zei u, alstublieft?' vraagt ze met een klein stemmetje.

De man praat langzaam en fluistert bijna: 'Waarom zeg je u tegen me? Je hebt nooit u tegen me gezegd.' En dan, sneller: 'Je bent toch niet bang voor me? Je bent toch niet bang voor je eigen vader? Wat erg, meisje... Zijn stem klinkt vol medeleven, maar ook gekwetst. Van de zenuwen krijgt Jacky de neiging te giechelen. Het is allemaal niet echt wat hier gebeurt. Ze droomt, nee, ze is midden in een film terechtgekomen. Een man zegt tegen een meisje dat hij haar vader is. Het meisje heeft hem nog nooit in haar leven gezien. Hij vindt het erg dat ze bang voor hem is. Wat is hieraan voorafgegaan? Wat is haar tekst? Wie heeft het scenario geschreven? Niet zo stom denken nu. Ze zit niet in een film. Er zijn geen cameramensen en die man blijft daar maar zitten en zegt niets. Waarom zegt hij niets? Waarom doet hij net alsof hij haar vader is? Waarom liegt hij? Haar vader is haar vader en hij niet, nooit, never. Hij is een wildvreemde. Ze heeft hem nog nooit eerder gezien. Hij moet ophouden met zijn toneelspel. Het maakt haar boos. Het maakt haar bang! Jacky verzamelt moed en zegt: 'U bent mijn vader niet. U hebt mij hier opgesloten en ik wil hier weg. Ik wil naar mijn eigen vader toe. Die zal vreselijk ongerust zijn dat ik niet van paardrijles ben teruggekomen. Hij heeft de hele nacht naar me gezocht en de politie is al lang ingeschakeld. Ze kunnen me elk moment vinden. Waar ben ik hier eigenlijk? Is de manege vlakbij? U kunt me maar het beste laten gaan, dan beloof ik dat ik niets tegen de politie zeg.'

De man zakt op de stoel neer en slaat zijn handen voor zijn ogen. Hij heeft spijt, denkt Jacky, hij gaat zeggen dat het een vergissing

is.

Maar de man zegt op theatrale toon: 'Oh, Jacqueline, kon ik je...' 'Jacky, ik heet Jacky,' onderbreekt Jacky hem.

De man kijkt haar medelijdend aan en zegt: 'Nee lieverd, het is Jacqueline, net als je oma, mijn moeder uit 'La Douce France'. Waarom zou je je naam afkorten? Jacqueline is een prachtige naam.'

Jacky wil zeggen: 'Het is geen afkorting, ik heb maar één naam: Jacky. Mijn ouders vonden dat voldoende. Yuri heeft ook maar één naam.' Maar ze houdt haar mond omdat de man zo'n rare blik in zijn ogen heeft. Hij kijkt haar nog steeds aan alsof... alsof ze zwaar ziek is of zo, en zegt: 'Ik wilde dat ik je kon helpen. Kon ik je maar beter maken. De psychiater heeft tegen me gezegd 'neem haar niet kwalijk dat ze soms denkt dat ze iemand anders is, want dat is nu eenmaal een symptoom van haar ziekte'. Ik wilde alleen... begreep jij nou maar hoe verschrikkelijk het voor een vader is als zijn dochter hem als een vreemde behandelt. Hoofdschuddend mompelt de man in zichzelf: 'Ik moet geduld hebben.'

Met ogen vol angstig ongeloof staart Jacky hem aan. Die man is toetergek, denkt ze. Hij is gevaarlijk, een psychopaat, hij moet opgesloten worden. Weer heeft ze het sterke gevoel in een film terecht te zijn gekomen. Een thriller, waar ze wel iets over heeft gelezen, maar die ze niet heeft gezien. En toch moet ze meespelen. Hij heeft de rol van de griezelige psychopaat. Zij is gecast als het moedige meisje dat zich uit zijn enge handen moet bevrijden. Wat is haar tekst? Wat moet ze precies doen? Heeft ze er als actrice geen recht op eerst het scenario te lezen? Met haar eigen tekst en ook de zijne. Wat is hij van plan? Waarom zit hij daar zo met zijn hoofd in zijn handen en hoe lang blijft hij zo nog zitten? Wat gaat er in zijn hoofd om? Waarom kan ze zijn gedachten verdomme niet lezen. Als hij echt zo gek is als hij lijkt te zijn, dan kan ze zijn spelletje beter meespelen. Hij leek volkomen van de kaart te raken toen ze zei dat ze zijn dochter niet was. Als ze dat blijft volhouden, heeft ze kans dat hij door het lint gaat.

Plotseling realiseert Jacky zich dat dit geen film is. Dat ze echt in deze kamer zit. Dat de man - die nog steeds met zijn hoofd in zijn handen tegenover haar zit - écht heeft beweerd dat hij haar vader is. Het lijkt of ze een elektrische schok krijgt.

Ze is ontvoerd! Waarom is ze ontvoerd? Wat wil die man van haar, wil hij haar vermoorden? Waar zijn haar ouders, papa mama, help, HELP kom alsjeblieft papa mama! PAPA MAMA HEEEEELPPP!!! Waarom zijn ze er nooit als ze ze nodig heeft? Ze is pas vijftien, ze is toch nog niet volwassen? Waar is de politie? Ze zoeken haar toch wel? Melany en Tom hebben toch wel alarm geslagen? Of Julia? Ze weten toch dat ze nooit een les overslaat en dat ze opbelt als ze ziek is? Als Vincent er was geweest, had hij haar zeker gemist! Hij zou direct alarm hebben geslagen! Jacky voelt zich duizelig worden. Haar pony plakt aan haar natte voorhoofd. Ze gaat zo flauwvallen. Ze kan zich niet goedhouden, wil zich niet goedhouden. Ze gaat zo meteen schreeuwen, keihard schreeuwen. HELP PAPA TOM VINCENT KOM HELP!!! Maar ze schreeuwt niet. Jacky schreeuwt niet. Schreeuwen helpt niet. Er is een stem in haar hoofd die zegt dat ze niet moet schreeuwen. Dat die man daar angstig van wordt en gevaarlijk kan worden. De stem zegt dat ze het spelletje van die enge man moet meespelen en, zodra de gelegenheid zich voordoet, moet proberen te ontsnappen.

Het duurt even voordat ze kalm genoeg is om een croissantje te kunnen pakken. De man zit nog steeds met zijn hoofd in zijn handen. 'Ik wil wel een kopje thee,' zegt Jacky. Ze vindt dat het nogal gemaakt klinkt.

Het gezicht van de man vertoont echter een opgeluchte glimlach. 'Natuurlijk Jacqueline,' zegt hij en hij pakt een theeglas en de theepot. Zijn reactie brengt Jacky in verwarring. Het lijkt wel of hij écht denkt dat ze zijn dochter is, zijn opluchting lijkt zo natuurlijk. De man reikt haar de thee aan en neemt zelf koffie. Hij pakt de croissant uit haar hand, snijdt hem open en smeert er boter en jam op. 'Zo heb je ze het liefst, hè, Jacqueline? Met boter en jam.'

Weer die overdreven Franse uitspraak bij de naam. Jacky griezelt ervan. Rustig blijven meisje, maant ze zichzelf. 'Met boter en kaas lijkt me lekkerder,' zegt ze. 'Ik houd niet van jam.'

'Oh, is dat van de laatste tijd?' vraagt de man nieuwsgierig. 'Je vond jam altijd zo lekker, vooral de bosbessenjam van Bertie.' Hij slaat een hand voor zijn mond, alsof hij iets verkeerd heeft gezegd en zegt dan snel: 'Je kreeg daar zeker van die chemische rotzooi.'

Begint hij onzeker te worden nu ze hem op een fout heeft gewezen? Jacky houdt echt niet van jam, het was geen grap. Ze wordt misselijk als ze 's morgens zoetigheid eet. Wie is Bertie, zijn vrouw? En waar is 'daar'? Uit zijn verhaal kan ze opmaken dat zijn dochter in een inrichting is opgenomen. Zit ze daar nog steeds? Mag hij zijn dochter niet opzoeken en heeft hij haar daarom gekidnapt? Is het toeval dat zijn dochter Jacqueline heet?

'Waar is daar en wie is Bertie?' vraagt Jacky zakelijk.

De man kijkt haar geschrokken aan, herstelt zich en zegt luchtig: 'Daar? Oh eh, daar hebben we het natuurlijk niet meer over. Je bent nu hier en we doen net of je hier nooit bent weg geweest.' 'Daar' is een inrichting, concludeert Jacky. 'En Bertie?' vraagt ze. De man staart haar even aan en knijpt daarbij zijn ogen samen. 'Bertie?' herhaalt hij dan haar vraag. 'Herinner jij je Bertie niet? Eh, het maakt ook niets uit. Je vond alleen haar jam zo lekker.' Wie is die Bertie nou? Nu weet ze nog niets. Bertie is vast niet de moeder van Jacqueline, want dan had hij toch wel 'je moeder' gezegd. Of misschien juist niet, als ze gescheiden zijn. Het kan ook een buurvrouw zijn, of een winkelmeisje, huishoudster, kindermisje. In dit soort villa's loopt toch personeel rond? Jacky voelt zich iets lichter bij de gedachte dat ze waarschijnlijk niet alleen met deze man in de villa verblijft.

Zwijgend ontbijten ze verder. De man concentreert zich op de broodjes. Hij eet het ene na het andere, allemaal besmeerd met jam, als om te compenseren dat zij geen jam eet. Wordt Bertie anders boos? Is Bertie ergens beneden? Toch de huishoudster? Jacky heeft de gelegenheid de man beter te bekijken. Hij ziet er jonger uit dan haar vader en zal ongeveer midden veertig zijn. Haar vader is al tweeënvijftig, haar moeder pas negenendertig. Zijn haar is donkerbruin, bijna zwart, met alleen wat grijs aan de slapen. Zijn ogen zijn bruin en kijken melancholiek de wereld in. Zijn neus is tamelijk groot en recht en zijn lippen zijn vlezig. Hij heeft zich vanochtend waarschijnlijk al geschoren, want zijn kin is glad. Toch moet hij veel baardgroei hebben, gezien zijn donkere uiterlijk. Hij heeft een niet onknap gezicht. Zeker niet het gezicht van een ontvoerder of een psychopaat, eerder van een zakenman. Verder is hij niet zo lang, kleiner dan haar vader in elk geval. Hij is landelijk gekleed. Ribfluwelen donkerblauwe broek, pantoffels

eronder, een geruite blouse en een sportieve rode trui met V-hals. En om zijn hals een zijden sjaaltje. Erg kak, maar dat kun je in deze omgeving verwachten.

'Ben je klaar met eten?'

Jacky knikt.

'Je hebt niet veel op.'

Weer die ongeruste klank in zijn stem. 'Je mag pas naar buiten als je je fit voelt, hoor.'

'Ik eet 's morgens nooit meer dan één broodje,' zegt Jacky snel.

'Maar over een uurtje heb ik weer honger, dus dan lust ik wel weer wat.'

'Goed,' zegt de man en hij staat op. Hij pakt het dienblad op.

'Eh, wat gaan we eh... vandaag doen?' vraagt Jacky. Ze is bang dat hij de deur weer op slot doet. Uit deze kamer kan ze niet ontsnappen.

'Over een half uurtje zie ik je beneden,' zegt de man. 'Kleed je op je mooist aan, vandaag is het fotodag.'

'Fotodag?'

'Jacqueline, op je verjaardag wordt toch altijd dé foto genomen. Maar je was toen nog niet terug. Daarom doen we het nu!' Hij lijkt ongeduldig te worden.

'Oh ja,' zegt Jacky dus maar.

Hij doet de deur niet op slot. Vergeten of expres? Zodra hij weg is, rent Jacky naar de deur en opent die. Ze ziet een brede trap naar beneden. Yes, denkt ze opgelucht. Daar moet ik straks heen.

Je moet je aankleden, zegt Jacky tegen zichzelf. Je moet over een half uur op de foto. Een foto voor in de rij boven het bureautje? Is ze stand-in voor Jacqueline? In gedachten spreekt ze de naam zo uit als de man ook deed. Très Français. Jacky huivert bij het idee. Waar is het meisje van de foto's zelf? Waarom heeft ze een stand-in nodig? Jacky spreekt zichzelf moed in. Misschien gaat het alleen maar om de foto en laat haar ontvoerder haar daarna vrij? Psychopaten zijn onvoorspelbaar, ook in het positieve. Ze moet dan natuurlijk niet de verkeerde kleding aantrekken, anders stuurt hij haar terug. Wat is het meest geschikt voor de gelegenheid? Paardrijkleding? Nee, het meisje draagt op geen enkele foto rijkleding.

Jacky voelt ineens de adrenaline door haar lijf stromen. Aankleden en wegwezen, denkt ze. Ze doet een deur open, waarvan ze vermoedt dat het een kledingkast is. Ze komt echter niet een kast binnen, maar een ruim vertrek met links en rechts een lange kastenwand met grote schuifdeuren en tussen de schuifdeuren spiegels vanaf de grond tot het hoge plafond.

Jacky duwt een schuifdeur open en ziet een lang rek gevuld met jurken, rokken, bloesjes en blazers. Daarnaast planken vol truien, t-shirts, poloshirts en broeken.

Even is Jacky haar angst vergeten. Ze pakt een wit poloshirt met een kleurig versierd kraagje van de plank en zoekt naar het merkje. 'Tommy Hilfiger'.

Mooi, vindt Jacky het. Ze trekt een spijkerbroek uit de stapel, houdt hem voor zich en bekijkt het resultaat in de spiegel. Het is een 'Boss Orange'. Jacky kent het merk niet, maar vindt het wel een erg mooie broek. De volgende spijkerbroek is een 'Diesel' en dat merk kent Jacky wel. Ze krijgt nooit broeken van dit soort merken. Haar moeder vindt ze te duur.

Jacky snuffelt verder tussen de jurken en blazers aan het rek. Ze ziet een jasje van 'Giacomo' en kan de verleiding niet weerstaan het te passen. Het is precies haar maat en het staat gewéldig! Nou, Jacqueline koopt haar kleding niet op de markt, denkt Jacky. Misschien gaat ze wel shoppen in Parijs of in Milaan!

Jacky doet een andere schuifdeur open en houdt even haar adem in. Paardrijkleiding! Het lijkt wel of ze in een ruitersportzaak is beland. Twee planken vol rijbroeken in alle kleuren en van de duurste merken. Jacky kent al die merken: Eurostar, Kentucky, Kingsland jeans... Aan het rek hangen wel zes rijjasjes. Concoursjasjes in zwart, donkerblauw en grijs. Ook een paar geruiten jasjes. En ernaast bodywarmers, fleecesjasjes en regenjacks in verschillende kleuren. En wow! daar ligt een superdure cap, een Pikeur! Nee, er liggen er twee! Eentje in zwart en eentje in bruin.

Was Julia maar hier, denkt Jacky. Dan zouden we een Horsegirl topmodel modeshow kunnen geven. Ze zet de bruine cap op haar hoofd. Alsof hij speciaal voor haar is gemaakt! Het begint Jacky te duizelen. Wat bizar dat alle kleren in deze kamer me passen, denkt ze. Jacqueline en ik hebben wel veel overeenkomsten. Oeps, de foto! Ik moet nu echt opschieten.

Jacky gaat op zoek naar ondergoed. Dat vindt ze in een brede onderla, die weer onderverdeeld is in vakjes. Ze ziet slipjes in alle pasteltinten, voor een bijna volwassen vrouw. Jacky pakt een slipje in haar hand en houdt het dan tegen haar gezicht aan. Is dit échte zijde? Wow! Jacky weet dat dit soort ondergoed hartstikke duur is. Haar moeder kreeg vorig jaar op haar verjaardag een zijden setje van pap. Daar was ze ontzettend blij mee. 'Voor mezelf koop ik dat echt niet,' had ze zachtjes tegen Jacky gezegd, 'veel te luxueus!'

Heeft ze het ooit gedragen? Was haar moeder maar hier. Hebben ze thuis door dat ze ontvoerd is? Dat zal toch wel? Ze is al een hele nacht weg. Hebben ze de politie ingeschakeld? Waarom zetten ze geen speurhonden in, dan vinden ze haar meteen. Het spoor moet toch van het fietspad naar één van de villa's leiden? Maar stel nu dat ze niet in één van die villa's is terechtgekomen? Stel dat ze honderden kilometers is vervoerd, misschien zelfs over de grens. Ze kan zich toch niets meer herinneren van gisteravond? Jacky wordt misselijk als ze daaraan denkt. Niet aan denken nu. Ze moet zich concentreren op de vraag wat ze moet aantrekken!

De keuze is moeilijk. Er hangt zoveel in de rekken en er ligt zoveel op de planken. Waar is haar eigen rijbroek trouwens? Gisteravond had ze hem toch aan? Jacky gaat snel door de stapel rijbroeken. Nee, hij ligt er niet tussen. Is hij stukgegaan door de val van haar fiets? Is ze eigenlijk wel gevallen? Hoe komt ze anders aan die geschaafde knieën? Waar zijn haar laarzen, haar cap? Niet aan denken. Ze moet weg, snel weg. Hoe laat is het? Ze moet zich nog wassen! Is het half uur al voorbij? Er hangt nergens een klok. Waarom is er geen klok in een kamer waarin verder alles aanwezig is?

Jacky loopt snel naar de studeerkamer. Er moet hier toch ergens een computer of een laptop staan. Ingebouwd? Superklein? Het bureautje is leeg en er staat nergens een computertafel in de studeerkamer. Alleen maar boekenkasten met honderden boeken en een ladenkast met schoolspullen: nieuwe schriften, pennen, een passer. Ook printpapier, maar er is géén printer.

Jacky loopt naar het bed terug en gaat zitten om te kunnen nadenken. De computer is weggehaald en dat is heel raar. Er bestaan

toch geen studeerkamers meer zonder computer. Hoe moet Jacqueline haar huiswerk doen? Ineens weet Jacky ook zeker dat ze haar mobieltje niet is verloren tijdens haar val. 'Hij heeft het afgenomen,' fluistert ze. 'Een ontvoerder pakt natuurlijk je mobieltje af zodat je niet om hulp kunt bellen!' Jacky wordt weer duizelig. Ze loopt naar de badkamer en houdt haar polsen onder de koude kraan. 'Rustig blijven!' zegt ze tegen haar spiegelbeeld. Jacky heeft zichzelf weer onder controle en begint zich te wassen. Washandjes en handdoeken zijn snel gevonden in de badkamerkastjes. Ze heeft keus uit verschillende soorten zeep, badparels, douchegels, shampoos. Eigenlijk moet ze haar haar wassen. Dat doet ze normaal altijd na paardrijles. Maar ze heeft niet paardgereden. Ze borstelt haar haar goed, dan glanst het. Onderbroekje aan, hemdje aan. Een bh heeft ze niet kunnen vinden. Die heeft ze normaal wel aan. Vervelend, zonder bh. Ze voelt zich naakt, onbeschermd. Haar borsten hebben wel wat steun nodig. Snel een zijden blouse aan, die ze op de gok uit het rek heeft gepakt. Waarom is haar arm zo stijf? Gaatjes, als van een injectienaald! Wat is er met haar arm gebeurd? Probeert die man haar aan de heroïne te brengen, is hij een drugsdealer? Nee, heroïne wordt niet in de bovenarm gespoten. Waar komen die gaatjes dan vandaan? Kan ze zich daarom niets van gisteren herinneren? Niet aan denken, ze voelt zich goed, er is niets aan de hand. Zwarte jeans aantrekken, leren blazer over de blouse, sjaaltje, ketting, armband, ring. Sieraden van Cartier, niet te geloven! Nu nog de korte laarsjes aan, die ze heeft uitgekozen. Oh, die zijn een maatje te groot. Even in de kast kijken of er kleinere schoenen te vinden zijn. Maat 39, maat 39, 39, 39, schoenen, laarzen, slippers, wel honderd paar en alles maat 39. Vreemd, alles in haar maat behalve de schoenen. Ach, wat maakt het uit. Beter te groot dan te klein. Die korte laarsjes dan toch maar. Dikke sokken erin en weg wezen! Weg wezen? Ineens durft Jacky de kamer niet uit. Wat daarnet een gevangenis was, lijkt even een vertrouwd hol. Toch moet ze gaan, anders komt ze hier nooit uit. Moed houden, zegt ze tegen zichzelf. De politie kan elk moment binnenvallen. Ze hebben de hele nacht de tijd gehad om uit te vinden waar ik ben.

⌘ Hoofdstuk 3 ⌘

Als Jacky de brede, marmeren trap af loopt, maakt ze zo min moge-lijk lawaai. Ze is bang voor het onbekende en zoekt steun bij de leuning. De trap komt uit op een gang met een lambrizing in verschillende beigetinten. Aan het plafond guirlandes in stucwerk. Kristallen kroonluchters die bij een zuchtje wind rinkelen.

Jacky maakt zich zo klein mogelijk.

De man die zegt haar vader te zijn, heeft haar gehoord en komt energiek aanlopen. Misschien heeft hij de hele tijd op wacht ge-staan. 'We gaan direct naar de stallen,' zegt hij, terwijl hij haar haastig aan haar schouder voortduwt. 'Het is nu nog droog, maar de weersvoorspelling zegt dat het gaat regenen. Je moet kiezen met welk paard je op de foto wilt.'

Jacky loopt half hollend voor hem uit. Ze moet uitkijken niet te vallen met de te grote laarsjes. Vanwaar deze haast, waarom duwt hij haar voort? Is het fotogedoe een smoesje? Heeft hij een pistool op haar gericht? Neemt hij haar mee naar een stil plekje en wordt ze daar neergeknald? Ze wil nog harder lopen, wegreppen, en maar het risico nemen dat hij haar in haar rug schiet. Ze heeft wel eens gelezen dat de meeste mensen, hoe crimineel ook, dat niet kunnen. Veel sociaal levende dieren kunnen niet toehappen als een soortgenoot ze de keel aanbiedt. In haar angstige haast strui-kelt ze. Ze ligt plat op de grond, stoot haar knie flink. De knie die al zeer deed. Ze wil in huilen uitbarsten, maar doet het niet.

De man knielt naast haar neer. 'Oh, wat een buffel ben ik toch. Ik was helemaal vergeten dat je gisteren ook al bent gevallen. Dat je nog pijn hebt. Neem me niet kwalijk, oh, wat stom van me. Waar doet het pijn, dan wrijf ik er even over, dat helpt altijd.'

Het laatste wat Jacky wil is dat hij met zijn handen aan haar komt. Ze forceert een lach op haar gezicht. 'Ik heb me helemaal geen pijn gedaan,' liegt ze zenuwachtig, en, als een soort verontschuldiging: 'Deze laarzen zijn gewoon een maat te groot.' Ze heeft gelukkig kunnen zien dat hij geen pistool in zijn hand heeft.

'Oh,' zegt de man en hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Ze vervolgen hun weg, langzamer nu. Hij duwt haar niet meer voort, maar loopt rustig naast haar. Ze komen op het binnen-

plaatsje, gaan een ander gebouw in, een gang door, weer een binnenplaats, een poortje door en ineens ... Jacky staat stil, vergeet haar angst voor een ogenblik. Dit is ongelooflijk!

Voor haar strekt zich een landschap uit met weilanden en hier en daar wat bloeiende struiken en bomen. De afrastering bestaat uit witte hekken. In de weilanden grazen, lopen en spelen paarden, Arabische paarden. Een weiland voor merries met hun veulens. Schimmels, vossen, bruinen. Aparte weilanden voor jaarlingen en twee- en driejarigen. Rondom de weilanden corridors, zodat de paarden rechtstreeks naar de stallen kunnen worden geleid. Aan Jacky's linkerhand gebouwen. Een groot gebouw, dat moet een binnenmanege zijn. Ernaast twee buitenbakken - één met springmateriaal - en een longeercirkel. Een stukje verder het stallencomplex, in een vierkant gebouwd, als een fort. De manege en de stallen hebben dezelfde stenen als het gebouw, of eigenlijk gebouwencomplex, dat ze eerst voor villa aanzag. Bakstenen in verschillende tinten rood. Rieten daken. Glas-in-loodraampjes. Overal bloembakken met bloeiende planten. Vriendelijke bakken, vriendelijke gebouwen. Dit is... het paradijs.

Haar zogenaamde vader ziet haar bewondering en heeft daar zichtbaar plezier in. 'Het is mooi opgeknapt, hè, in de tijd dat je weg was? Ze zijn alleen nog bezig met de renbaan, dan is alles klaar.'

'Renbaan, waar is die dan?' Jacky verbaast zich over haar natuurlijke reactie. Alsof ze echt zijn dochter is, die een tijdje is weg geweest. Ze heeft nooit geweten dat toneelspelen zo makkelijk was. 'Daar, achter de hengstenwei, helemaal achteraan.' Hij wijst in de verte, maar Jacky ziet nog niets.

'Waar?'

'Ja, dat kun je van hieruit toch niet zien,' klinkt het korzelig. En dan, geduldiger: 'Als de foto is gemaakt, gaan we er samen naartoe. Je zult verstedd staan. De baan is al klaar en de tribune ook. Alleen het gebouw voor de totalisator en het parkeerterrein nog niet. Ik probeer er een officiële wedstrijd baan van te maken.' Jacky knikt enthousiast. Daar moet ik straks heen, denkt ze. Als er een parkeerterrein is, moet er ook een uitgang zijn. Een weg ergens heen, hier vandaan!

Ze lopen naar het stallencomplex. Jacky ziet vijf paardenhoofden op een rij. De stallen zijn om een vierkante binnenplaats gebouwd. Die man heeft iets met binnenplaatsen. Zou hij van Italiaanse afkomst zijn? Hij is er donker genoeg voor.

Een gedeelte van het gebouw is bestemd voor de stro- en hooi-opslag. De balen liggen op elkaar alsof er een lineaal langs is gehouden. Op de binnenplaats is echter geen strootje te vinden. Hij verzorgt de paarden toch niet zelf, vraagt Jacky zich af. De paarden moeten 's morgens naar het weiland worden gebracht en 's avonds binnengehaald. De stallen moeten worden uitgemest, de binnenplaats aangeveegd. Melany en Tom van de manege hebben Vincent daarvoor in dienst genomen. Hij noemt zichzelf de 'stal-knecht', maar dat is wel een heel ouderwetse benaming. Misschien kan hij later de manege wel overnemen! Kon Vincent het hier maar zien. Hij zou hier vast graag willen werken, zou hier zeker ook meer verdienen.

Jacky schrikt zich een ongeluk. Ze hoort een kruiwagen over de steentjes rijden en ziet vanuit de schaduw iemand aan komen lopen. Een donkere, gespierde jongen. Spijkerbroek, spijkeroverhemd, cowboylaarzen. Vincent? Haar hart staat bijna stil.

Natuurlijk is het Vincent niet. Deze jongen, of man, is ouder. Hij lijkt helemaal niet op Vincent, constateert ze als hij de kruiwagen met mest vlak langs haar heen duwt. Het eerste strootje valt op de binnenplaats.

Jacky is toch opgelucht. Eindelijk een levend wezen, iemand aan wie ze hulp kan vragen!

De man achter de kruiwagen knikt verlegen naar hen, wil dan doorlopen.

Haar zogenaamde vader houdt hem echter tegen. 'Hé, Patrick, je mag mijn dochter wel begroeten. Jij hebt haar toch zeker ook gemist?' De man stoot enkele onverstaanbare kreten uit en buigt een paar keer diep voor Jacky.

Teleurgesteld knikt ze terug. Die man is niet goed bij zijn hoofd. Is ze hier in een inrichting terechtgekomen? Een achterlijke en een psychopaat, wat staat haar nog meer te wachten?

Als de knecht doorloopt, zegt haar zogenaamde vader: 'Hij wordt steeds slechter, onze Patrick. In de tien jaar dat ik hem ken is hij

nog nooit zo slecht geweest. Vroeger kon je gewoon met hem praten, weet je nog?'

'Eh, ja,' zegt Jacky en dan, nieuwsgierig, vraagt ze: 'Kan hij het allemaal nog wel alleen aan?'

'Hij hoeft toch alleen maar wat uitmestwerk te doen. Oh ja, dat weet je natuurlijk nog niet, maar sinds een half jaar hebben we ook een Rus in dienst, Ivan Zinin. Een uitzonderlijk goede jockey, de beste van de wereld. Ivan heeft in Rusland al heel wat paarden naar de overwinning gereden. Vorig jaar heeft hij de drie grote Russische rennen gewonnen. Als laatste de St.Le...'

Jacky luistert al niet meer naar hem. Die Rus is hier nog niet zo lang, denkt ze. Daarom gelooft hij misschien ook dat ze zijn dochter is. Heeft die man dan alles al ver van tevoren gepland? De achterlijke stalknecht, de Rus die hier pas sinds kort werkt. Er moeten toch ook andere mensen werken? Het huis moet worden bijgehouden. Die man zal heus niet zelf koken, wassen, strijken en stofzuigen. Heeft hij alleen maar mensen aangenomen die haar niet kennen? Hoe zit het met die Bertie? Is zij nog in de buurt? Jacky hoopt haar snel te ontmoeten, want deze vrouw heeft de echte Jacqueline tenminste gekend! Zij kan misschien tegen die man zeggen dat ze zijn dochter niet is. Dat ze ouders heeft, die ongerust zijn. Dat zijn eigen dochter binnenkort vast wel genezen is en naar huis mag.

'Ivan, Ivan, where are you?'

Als een goed getrainde soldaat komt de Rus meteen aanrennen. Hij lijkt eerder op een jongen dan op een man, denkt Jacky. Hij zal niet veel groter en zwaarder zijn dan Yuri.

Ivan neemt zijn pet af voor zijn baas en zegt: 'Goodmorning mister Weinbergen.' Daarna kijkt hij Jacky stralend aan, steekt zijn hand naar haar uit en, alsof hij het heeft ingestudeerd, zegt hij met een klemtoon op elk woord: 'Hello Jacqueline, I am very pleased to meet you. Welcome home again.'

'Hello Ivan,' zegt Jacky zo vriendelijk mogelijk. Ze houdt zijn hand lang vast, als om hem te waarschuwen. Hij lijkt er verlegen van te worden en trekt zijn hand langzaam terug.

'Show her the horses she can choose,' zegt Weinbergen. Tegen Jacky zegt hij: 'Ivan laat je de paarden zien, waarmee je op de foto

kunt. Ik heb de paarden die kortgeleden in de prijzen zijn gevallen op stal laten staan. Dan ben je ook weer op de hoogte van wat we de laatste tijd hebben bereikt. Kijk maar hoe mooi een paar veulens zijn uitgegroeid. Let speciaal op Nychi. Toen hij pas was geboren, zeiden we tegen elkaar 'dat wordt niets, dat futloze kleintje'. Moet je hem nu zien! Weet je wat hij had? Een worminfectie, zo klein als hij was. Toen die was behandeld, kreeg hij een enorme groeispuurt. Dat heb jij helaas niet kunnen zien. Toen was je al daar.'

'Hoe oud is hij nu ook al weer?' vraagt Jacky, alsof ze in de leeftijd van het paard is geïnteresseerd. In werkelijkheid wil ze weten hoe lang Jacqueline al 'daar' is.

'Bijna anderhalf,' zegt Weinbergen. 'Over een half jaar gaat hij naar de Futurity Show. Weet je wie er allemaal in de jury kunnen zitten?'

Jacky is niet geïnteresseerd in zijn uitleg. Jacqueline is dus langer dan een jaar weg, denkt ze. Dat klopt dan wel zo'n beetje met de foto's. Eén jaar is gewoon overgeslagen. Ze is dus net zo oud als de echte Jacqueline.

'Come,' zegt Ivan.

Dat doet Jacky maar al te graag. Als die Weinbergen nou eens een tijdje wegblijft, dan kan ze kijken hoe ze hier kan ontsnappen. Is er vlakbij een weg? Is er een dorp in de buurt? Een ander huis, burens? Jacky weet inmiddels wel dat ze niet in één van de villa's aan de rand van de heide is terechtgekomen. Het zou haar zelfs niet verbazen als ze in het buitenland is, aan de heuvels te zien. Het zou Limburg kunnen zijn, maar evengoed België, Luxemburg of Duitsland. Ze moet te weten zien te komen waar ze precies is! Dat kan ze die Rus mooi vragen. Maar ze moet vooral niet zijn argwaan wekken. Eerst een gewoon gesprekje beginnen.

'My brother is called Yuri,' zegt ze tegen Ivan. 'That is a Russian name, isn't it?'

De Rus lacht stralend naar haar en pakt haar bij de arm. Hij voert haar langs een paar boxdeuren. 'This one?' vraagt hij dan. Hij spreekt de woorden uit als 'zís wán'.

Jacky schudt haar hoofd. 'No,' zegt ze. Ze kijkt niet eens in de box. Ze wil maar één ding van de Rus. Weten hoe ze hier weg kan ko-

men. Waarom geeft hij geen antwoord op haar vraag? De meeste buitenlanders vinden het wel leuk wanneer je een bekende naam noemt.

'Do you know the name of this property? Do you know the name of the stables you are working for?' vraagt ze zo nonchalant mogelijk.

'Sorry, thank you?' vraagt de Rus.

'The name of this property, this place?' vraagt Jacky weer. Hij is toch niet doof, denkt ze. Hij verstaat toch wel Engels? Hij verwelkomde haar net met een hele volzin! Ivan haalt echter nietbegrijpend zijn schouders op.

'This one?' vraagt hij bij het volgende paard.

Jacky neemt niet de moeite om goed te kijken. Misschien moet ze duidelijker zijn. Als je een nieuwe taal leert, beheers je meestal eerst alleen wat losse woorden. De woorden 'dorp' en 'winkel' leer je meestal het eerst.

Ze vraagt: 'Where is the village? I want to go to the village. To the shops, you know.'

'Sorry?' De Rus begint steeds ongelukkiger te kijken.

'The village, vil-lage,' spelt Jacky nadrukkelijk. 'The shops, you know? The drugstore, the butcher, the postoffice?'

'No understand,' stamelt Ivan. 'This one?' smeekt hij fluisterend bij de volgende box.

Jacky geeft het op. Ze knikt. Kan haar het schelen met welk paard ze op de foto gaat. Laat hij er maar eentje pakken. Ze is vreselijk teleurgesteld dat hij geen stom woord Engels weet te spreken. Ze hebben daar toch ook scholen? Wat hij daarnet allemaal heeft gezegd, heeft hij waarschijnlijk ingestudeerd, zonder te weten wat het betekende. Heeft Weinbergen het hem aangeleerd? Hoe communiceren die twee, met handen en voeten?

Ivan pakt de halster van de haak en doet de boxdeur open.

Jacky hoort een paard hinniken. Het is dezelfde hinnik die ze vanmorgen vroeg hoorde en het geluid komt van de stallen om de hoek. Er is iets met die hinnik.

Ze loopt de andere gang in en houdt dan haar adem in. Het is het paard van de laatste foto van Jacqueline. Het is de hengst uit haar dromen. Een goudkleurige vos met blonde staart en manen. Zijn

hals vertoont een prachtige welving. Achter zijn oren zijn de manen over een lengte van zo'n tien centimeter weggeschoren, waardoor zijn prachtige hals geaccentueerd wordt. Zijn kleine oren bewegen snel heen en weer en missen niets van wat zich in zijn omgeving afspeelt. Zijn hoofd is breed tussen de ogen en loopt smal uit naar de neus, die de typische knik van het Arabische paard vertoont. Zijn neusgaten zijn wijd opengesperd. De hengst heeft al zijn zintuigen op volledige ontvangst staan. Waarom hinnikte hij zo, zo hunkerend? Hinnikte hij speciaal naar haar? Ja, hij riep haar vanwege hun zielsverwantschap. Zij is ontvoerd, hij is gevangen. De hengst kijkt gefascineerd naar Jacky. Zij staart gebiologeerd terug. Ze heeft het sterke gevoel iets gevonden te hebben, iets wat ze meende te hebben verloren.

'I want him,' zegt ze opgewonden. 'That's the one that I want. He's my soulmate.'

Hoewel Ivan haar woorden misschien niet kan verstaan, heeft hij wel gemerkt dat er net iets bijzonders is gebeurd. Hij kent de aantrekkingskracht tussen mensen en paarden. Hij zet het andere paard op stal terug en pakt de hengst zeer voorzichtig aan. Hij praat kalmerend tegen hem in zijn eigen taal. De hengst luistert naar de Rus, maar kijkt af en toe naar Jacky. Wil hij weten of zij de Rus verstaat?

Nee, wil ze zeggen. Paardentaal is universeel, maar mensentaal is beperkt tot een bepaald gebied. 'What is his name?' vraagt ze dan aan de Rus.

'Ma-Shar,' zegt Ivan.

Het verbaast Jacky dat hij haar vraag verstaan heeft. Was hij net Oostindisch doof?

Weinbergen wacht hen ongeduldig op. Als hij de hengst ziet, roept hij geagiteerd: 'Not him, not him. Take him back.'

De Rus kijkt verbaasd en wil de hengst weer mee terugnemen. Zie je wel dat hij Engels verstaat? Hij wilde daarnet gewoon niet met haar praten. Zit hij in het complot? Hij doet zeker het vuile werk voor die Weinbergen. Voor geld kun je alles kopen. Maar zij mag bepalen met welk paard ze op de foto mag, dat heeft hij zelf gezegd. Zij mag kiezen. En dat doet ze ook!

'Ik wil hem,' zegt Jacky beslist. 'Met hem wil ik op de foto.'

'Je bent de vorige keer al met hem op de foto geweest. Je bent nog nooit twee keer achter elkaar met hetzelfde paard op de foto geweest,' zegt Weinbergen op een toon, die geen tegenspraak duldt. 'En nu wil ik dat wel,' zegt Jacky opstandig. De hengst heeft haar kracht gegeven. Haar angst verdwijnt. Als er zo nodig een foto moet worden gemaakt, dan wel op haar voorwaarden! 'Ik wil met hem op de foto, met Ma-Shar. Ik vind hem de allermooiste, de speciaalste.'

'We hebben helemaal geen lievelingspaarden,' zegt Weinbergen. 'We houden van hét Arabische paard, niet van één paard in het bijzonder. Anders kun je geen paarden fokken. Het gaat om de kunst van het fokken, het kruisen van bloedlijnen, de creatie van het mooiste paard. En dat betekent soms ook kopen en verkopen. Je kunt er geen lievelingen op nahouden.'

'Ik doe dat wel,' zegt Jacky. 'Ik houd zowel van paarden in het algemeen als van paarden in het bijzonder. En ik houd het meeste van Ma-Shar. Ik vind hem lief.'

'Lief,' meesmuilt Weinbergen. 'Hij heeft tijdens de vorige fotosessie naar je gehapt en trouwens, ik ga hem...'

Jacky onderbreekt hem: 'Als hij gehapt heeft dan zal hij daarvoor wel een goede reden hebben gehad. Ik wil toch met hem op de foto... Pap!'

Weinbergen lacht onzeker en Jacky voelt dat ze terrein wint. Het was eruit voor ze er erg in had. Wat een vondst. Ze noemt hem gewoon 'Pap', alsof Pap zijn eigenaam is.

Jacky is ineens in een scenario terechtgekomen, waarvan ze de dialoog uitstekend beheerst. Dit soort vader-dochter scènes zijn haar overbekend. Niet dat ze ze thuis praktizeert, maar in haar fantasie is ze al vaak tegen haar vader ingegaan. Het is echter onzinnig in het echt ruzie te maken met iemand die gewend is met opstandige leerlingen om te gaan en altijd van hen te winnen. 'Mijn verzameling trucjes', noemt hij het. Maar net als een goochelaar, verraadt hij nooit zijn geheim.

Weinbergen reageert op een manier, zoals vaders in films doen. Heel voorspelbaar. Hij heft zijn handen wanhopig ten hemel en zegt dan: 'Dat krijg je nou met een puberdochter. Zo weerspanning als een jaarling, altijd d'r eigen zin doordrijven. Ik ken niemand

die zo'n koppige dochter heeft als ik. Afijn, je zult het wel van mij hebben. Goed, je krijgt weer eens je zin, zoals altijd. Het is jouw foto. Maar je zult er later spijt van krijgen en dan hoef je niet bij mij te komen klagen.' De man steekt zijn vinger waarschuwend naar haar uit. Hij lijkt er trots op te zijn dat ze zo koppig is. Alsof hij blij is dat hij haar haar zin kan geven.

Ondanks de vreemde, gevaarlijke situatie waarin ze verkeert, voelt Jacky zich even heel prettig. Wat een grappige rol om te spelen, stand-in voor Jacqueline. Ze heeft haar zin gekregen! Het is nog niet vaak in haar leven gebeurd dat ze haar zin kreeg.

Hoe zou de echte Jacqueline het vinden als ze in Jacky's situatie terecht kwam? Helemaal niet leuk natuurlijk. Dan zou ze moeten luisteren naar haar vader en thuis moeten meehelpen met afwassen en stofzuigen. En in de stromende regen folders voor haar moeders salon lopen. Heeft dat meisje hier ooit een poot hoeven uitsteken? Nee, Jacqueline zou echt niet met haar willen ruilen! Jacky loopt naar de hengst toe en zegt tegen Ivan: 'I will take him now.'

De Rus geeft haar het halstertouw en loopt naar zijn baas toe. Jacky fluistert in Ma-Shars oor: 'Ik zorg er straks voor dat ik op je mag rijden en dan gaan we er samen vandoor.' De hengst laat zijn hoofd instemmend zakken en Jacky vertelt verder: 'We galopperen naar het parkeerterrein bij de renbaan en volgen de weg naar het dichtstbijzijnde dorp. Daar is vast een politiebureau. We galopperen zo het bureau binnen, net als in de film. Wat vind je daarvan?'

Ma-Shar schudt zijn hoofd en Jacky begint te lachen. 'Nee, natuurlijk doen we dat niet, gekkie. Maar Weinbergen wordt wel gearresteerd en jij mag met mij mee naar huis. Dan ben je vrij. Het zal je best bevallen in de wei bij Melany en Tom.'

⌘ Hoofdstuk 4 ⌘

'Zeg, waar sleep je ons helemaal naartoe?' roept Weinbergen hijgend.

Jacky heeft de haastige passen van Ma-Shar gevolgd, zonder te weten waarheen die zouden leiden. De hengst zoekt via de corridors de kortste weg naar het weiland met de merries.

'We moeten de andere kant op, linksaf. Naar de longeercirkel,' zegt Weinbergen. 'Daar zijn de andere foto's ook gemaakt. We hebben daar de mooiste achtergrond en we hebben er ook de minste kans dat Ma-Shar zich losrukt en probeert bij de merries te komen. God verhoede dat hij nog even een been breekt voordat hij weg is.'

Jacky draait zich abrupt om.

Ma-Shar staat direct stil. Hoe graag hij ook naar de merries gaat, hij blijft beleefd tegenover zijn begeleider. Zo is hij getraind.

'Hoezo, voordat hij weg is? Waar gaat Ma-Shar dan heen?' vraagt Jacky opstandig.

Weinbergen lijkt te schrikken van haar reactie en zegt sussend: 'Nou, hij gaat nog nergens heen. Maar ik heb een bod op hem gekregen vanuit Qatar. Vierhonderdvijftig duizend dollar! We zijn gek als we daar niet op ingaan.'

Jacky kijkt hem strak aan en Weinbergen zegt verontschuldigend: 'Ik moet nu gaan fokken met renbloedlijnen. Ivan en ik zijn al naar de staatsstoeterij in Tersk geweest om een nieuwe hengst te bekijken. Die heeft alle grote prijzen in Rusland gewonnen. En Ma-Shar wordt steeds brutaler. Hoe vaak hij het laatste jaar niet over de omheining van zijn paddock is gesprongen om bij de merries te komen. Daarom staat hij op stal, hij is buiten niet te handhaven.' Je mag een paard als Ma-Shar niet gevangen zetten, denkt Jacky. Die Weinbergen snapt niets van de hengst. Maar hij is wel de eigenaar, die bepaalt of de hengst hier blijft of verkocht wordt. 'Wanneer eh... gaat hij weg?' vraagt ze en er schiet een brok in haar keel. Ze moet ineens huilen, huilen om Ma-Shar. Omdat hij zomaar een ding is geworden met een bepaalde waarde.

Viereneenhalf ton! Dat is wel veel. Is een paard meer waard dan een mens?

'Dat weet ik niet,' zegt Weinbergen aarzelend. 'Ik heb nog geen beslissing genomen. Misschien komt er nog wel een beter bod. Laten we maar snel de foto maken en hem terugzetten. Of wil je toch met een ander paard op de foto nu je weet dat Ma-Shar verkocht wordt?'

Jacky schudt haar hoofd.

De longeercirkel bevindt zich naast het manegegebouw, tussen de buitenbakken in. Op de grond ligt geel zand, schoon geel zand, zonder mestballen, zonder steentjes. Er is geen hoefslag uitgesleten. Worden hier ooit paarden gelongeerd? Om de longeercirkel heen staat, in de vorm van een halve maan, een enorme haag van rododendrons. Jacky kijkt om. Wordt ze eigenlijk nog wel gevolgd? Ze had het idee alleen met Ma-Shar te zijn.

Ivan komt snel aanlopen met een tas vol borstels en andere spullen voor het paard. Met een bus spuit hij wat extra glans op de vacht van de hengst. Rond de ogen en om de neusgaten van Ma-Shar brengt hij vaseline aan, zodat ze groter lijken. Zijn kleine hoeven worden gelakt.

Ma-Shar geniet van deze aandacht. Hij verroert zelfs zijn staart niet. Als Ivan met zijn hoeven bezig is, legt de hengst zijn hoofd op Jacky's schouder en sluit vol vertrouwen zijn ogen.

Ma-Shar steekt prachtig af tegen het donkergroen van de bladeren. De zon schijnt niet eens, maar toch lijkt hij van puur goud te zijn. Jacky stelt de hengst automatisch op dezelfde plek op als op de foto's die ze heeft gezien. Met z'n tweeën recht voor de halve maan van rododendrons.

Weinbergen pakt zijn camera. 'Weinig licht,' zegt hij. 'Dat wordt somberder dan andere jaren. Hè, verdorie toch, waarom kon het vandaag geen mooi weer zijn? Als ze niet lukken, moeten we het morgen maar overdoen.'

Jacky hoort zijn gemopper niet eens, zij heeft haar eigen zorgen. Hoe kan ze het voor elkaar krijgen dat ze straks op de hengst mag rijden? Ze ziet het al voor zich: Ma-Shar, de wilde hengst, en zij op zijn rug. In vliegende galop over smalle bospaadjes. Een grote sprong over een omgevallen boom. Wat zullen de mensen kijken! Naar die dappere amazone met haar wapperende, blonde haren op die prachtige, goudkleurige, Arabische hengst.

'Kun je niet één keer lachen voor de foto?' vraagt Weinbergen. 'Ik heb er al een stuk of vijftig geschoten en je blijft maar ernstig kijken. Ivan doet toch erg zijn best met jullie, maar Ma-Shar is de enige die reageert.'

Nu pas valt het Jacky echt op dat Ivan voor hen staat te zwaaien met een chambrière met een wit rozetje van plastic eraan. Het rozetje is voor Ma-Shar bedoeld. Om hem zijn hals meer te laten strekken en attent te laten kijken, net als bij een keuring. Elke keer als het rozetje omhoog gaat, doet de hengst net of hij het voor de eerste keer ziet. Een echte professional. Heeft hij prijzen gewonnen? Dat moet wel als hij voor vierhonderdvijftig duizend dollar kan worden verkocht.

Ivan trekt echter ook allerlei grimassen om haar aan het lachen te krijgen. Nu kijkt hij bijvoorbeeld zo scheel als wat.

Jacky voelt aandrang te gaan lachen. Maar het zijn niet de gekke bekken van de Rus die op haar lachspieren werken. De situatie wordt langzamerhand zo idioot, dat ze zelfs komisch is. Ze ziet de krantenkop al voor zich. 'Rus speelt clown voor ontvoerd meisje naast paard van bijna half miljoen'. Nee, dat is een slechte kop, veel te lang. Zoiets als dit lees je niet in de krant. Het is meer iets voor de film of tv. Reality-tv! Ze ziet het al voor zich. Een privé-detective, die alles voor de tv heeft uitgezocht, belt bij haar ouders aan. Zij denken eerst dat ze de postcodeloterij hebben gewonnen en kijken elkaar zenuwachtig aan.

De detective zegt: 'Ik heb goed nieuws en slecht nieuws, wat wilt u het eerste horen?'

'Het slechte,' roept haar vader. Hij denkt natuurlijk: 'Het goede nieuws is dat we de loterij hebben gewonnen en het slechte dat we de zeven miljoen met iemand moeten delen.'

Maar haar moeder schreeuwt ertussendoor: 'Ik het goede.' Zij wil slecht nieuws überhaupt niet horen.

'Goed,' zegt de privé-detective. 'Ik geef u het goede en het slechte nieuws tegelijk: uw dochter is ontvoerd door een hele rijke fokker van Arabische paarden. Ze kan alles krijgen wat haar hartje begeert, maar u bent haar natuurlijk wel kwijt.'

Haar vader is eerst teleurgesteld, vanwege de drie en een half miljoen die hij misloopt, en dan woedend: 'Betalen we daarvoor zo-

veel belastinggeld? Staat de politie het tegenwoordig toe dat dochters worden ontvoerd? Deze regering heeft zijn langste tijd gehad, dat verzeker ik je. De volgende keer dat er verkiezingen zijn...!' Haar moeder begint te huilen. Slecht nieuws! Ontvoering. Geweren. Lawaai. Bloed. Dood. Ze roept hysterisch: 'Is mijn dochter gewond? Krijgt ze wel genoeg te eten?'

'Nee,' zegt de detective en verveeld geeft hij zijn hoed een tikje naar achteren, 'ze is niet gewond en ja, ze krijgt genoeg te eten. Ik zei u toch dat ze alles krijgt wat haar hartje begeert?'

'Oh, dan is het goed,' zegt haar moeder gerustgesteld. En daarna, alweer in paniek: 'Waar is Yuri, hè verdorie, ik zag hem net nog. Ik zou hem helpen met zijn sommetjes. Yúri, waar ben je?'

'Oké, ik ben klaar,' zegt Weinbergen eindelijk. Hij heeft wel driehonderd foto's gemaakt. De Rus kijkt ontzettend opgelucht. Eerste opdracht vervuld, denkt Jacky. De foto is gemaakt, tot nu toe is alles goed gegaan. Weinbergen heeft haar nog niet bedreigd, maar dat betekent niet dat hij dat niet zal gaan doen. Ze moet echt zo snel mogelijk weg. Ze glimlacht naar Weinbergen en snel wil hij nog een foto nemen, maar de kaart is vol. Hij sist geërgerd tussen zijn tanden en steekt een vermanende vinger op naar Jacky. 'Dat flik je nu elk jaar,' zegt hij quasi-boos. 'Lachen als de kaart vol is of als de batterij leeg is. Maar er kómt een keer dat ik je wel lachend kiek.'

Jacky steekt haar tong uit.

Ze krijgt een hartelijke lach en een knipoog terug.

Nee, hij wil me niets vreselijks aandoen, denkt Jacky gerustgesteld. Als hij me had willen vermoorden, dan had hij dat gisteravond meteen kunnen doen, op het fietspad. Nu heeft Ivan me al gezien. De Rus is duidelijk een jockey. Hij is alleen bij Weinbergen in dienst om paarden te trainen en niet om onsmakelijke moorden voor hem op te knappen. Daar is hij het type niet naar. Ik hoef me geen zorgen te maken over Weinbergen. Zolang ik me als zijn dochter gedraag, behandelt hij me als zodanig. En het is wel duidelijk dat hij zijn dochter alleen maar wil verwennen, dat die Jacqueline alles voor hem betekent!

Weinbergen zegt: 'Ivan, you take the stallion to the stables.' En tegen Jacky: 'Geef het halstertouw maar aan Ivan.'

Elke keer als Weinbergen begint te commanderen, heeft Jacky de onbedwingbare behoefte tegen hem in te gaan. Zijn echte dochter heeft of had dat blijkbaar ook. Het is een geluk dat Jacqueline zo'n opstandig persoontje is. Dat is prettiger te spelen dan een volgzzaam type. Dat zeggen acteurs ook altijd in interviews.

'Ik breng hem zelf naar zijn stal,' stribbelt ze tegen. Ze heeft er absoluut geen zin in terug te gaan naar het huis, naar die grote kamer. Ze loopt al voor de hengst uit, maar wordt tegengehouden door Weinbergen.

'Wij gaan koffiedrinken,' zegt hij op besliste toon. 'Jij moet nog wat eten, je hebt veel te weinig gegeten bij het ontbijt. Daarna laat ik je de renbaan zien, zoals ik heb beloofd.'

'Ik wil op Ma-Shar rijden,' zegt Jacky. 'Ik heb zin om paard te rijden.'

'Je mag gerust paardrijden,' zegt Weinbergen, 'maar niet op Ma-Shar. Dat risico neem ik niet. De hengst kan erg wild zijn en jij hebt een tijd niet gereden. We hebben paarden zat, die goed zijn aangereden.' En tegen de Rus: 'Ivan, I want to have two horses saddled in half an hour, one for my daughter and one for myself.'

De jockey knikt.

'Ik wil op Ma-Shar,' herhaalt Jacky koppig. Ze heeft zelfs de neiging te gaan stampvoeten, maar in plaats daarvan zegt ze: 'Anders wil ik helemaal niet rijden en dan wil ik ook de racebaan niet zien. Dan wil ik niks meer.' Jacky schrikt van zichzelf. Zo heeft ze nog nooit gesproken. Komt het door de zenuwen? Is de echte Jacqueline ook zo? Wat afschuwelijk. Maar het werkt!

Weinbergen heft zijn handen omhoog, zoals hij net ook al deed en zegt: 'Oké, jij je zin. Ivan, saddle Ma-Shar for my daughter.'

'Je moet wel voorzichtig met hem zijn, hoor,' waarschuwt hij Jacky. 'Als hij zijn been breekt, dan kost me dat bijna een half miljoen. En jou natuurlijk ook, want je erfenis wordt dan minder.'

Een erfenis die bijna een half miljoen minder wordt, denkt Jacky. Hoeveel bedraagt die dan? Vijf, tien of honderd miljoen? Ze zou dat eigenlijk best graag willen weten, maar zoiets vraag je natuurlijk niet. Krijgt zijn dochter straks die enorme erfenis in haar eentje? Waar is de echte Jacqueline toch? Zit ze nog steeds in een inrichting? En stel dat ze eruit komt, wat gebeurt er dan met haar? Is ze dan vrij? Wordt ze dan naar huis gestuurd? Bestaat de 'echte'

Jacqueline überhaupt wel? Ze heeft natuurlijk wel echt bestaan, aan de foto's te zien. Tenminste, het is waarschijnlijk dat ze echt heeft bestaan, maar het is niet zeker dat het meisje op de foto ook de dochter van Weinbergen is. Het is alleen zeker dat die vrouw van de eerste foto's haar moeder is. Nou, zelfs dat is niet helemaal zeker, maar wel erg waarschijnlijk. Waar is die moeder dan? Is ze overleden, zijn ze gescheiden? Waar woont die vrouw? Jacky zucht. Ze krijgt hoofdpijn van al die stomme vragen in haar hoofd. Ze kan zich beter concentreren op het rijden van straks. Dat ze samen met Ma-Shar over de omheining springt en naar het politiebureau galoppeert!

Ontsnapt uit het paradijs, flitst het ineens door haar hoofd. Het is de omgekeerde wereld. Zoiets heeft ze nog nooit in een film gezien. Je ontsnapt uit de hel. Westerlingen die in het Midden-Oosten worden vastgehouden door een groep fundamentalisten, die zijn in de hel beland. Soms kan er eentje ontsnappen, maar meestal niet... Maar als van Jacky's ontvoering een film wordt gemaakt, dan is de titel: 'Gevangen in het paradijs' of zo. Waarom zou je uit het paradijs ontsnappen? Hè, wat een onzin. Gevangen is gevangen. Ze kan hier niet doen wat ze wil, ze is niet vrij.

In huis gaat Weinbergen haar voor naar de salon. De kamer lijkt een balzaal. Een marmeren vloer. Ver weg een grote, open haard met een paar fauteuils eromheen. Links in de hoek een zitje. Twee leren, roomwitte driezitsbanken, een salontafel en een gevulde lectuurbak. Aan de muren schilderijen. Een bekende stijl. Jacky heeft een keer een werkstuk over Van Gogh gemaakt. Hij was een impressionist. Er hangen werken in die stijl. Schilderijen met felle, vrolijke kleuren. Degas, Gauguin, Monet, Renoir, Seurat. Jacky kent nog wel de namen, maar welk schilderij bij wie hoort? Zijn de schilderijen hier echt? Ja natuurlijk. Dan hangt hier een vermoegen. In een andere hoek een witte vleugel op een wit kleed. Er staat geen eettafel. Wordt er in de keuken gegeten? Nee, er zal wel een aparte eetkamer zijn.

Weinbergen begeleidt haar naar de fauteuils bij de open haard. Er liggen een paar blokken in te branden. Ze zijn pas aangestoken. Wie heeft dat gedaan? Weinbergen niet, die was de hele tijd bij haar. Jacky houdt van de lucht van brandend haardhout. Ze

hebben bij Julia thuis een open haard. Hij gaat alleen op zaterdagavond in de winter aan. Het schijnt dat open haarden erg slecht voor het milieu zijn. Weinbergen trekt zich daar natuurlijk niets van aan. Waarschijnlijk brandt de haard hier altijd. Een grote kamer als deze is moeilijk te verwarmen. Zelfs nu, in de zomer, is het er absoluut niet warm.

Tussen twee stoelen in staat een serveerwagen met een grote zilveren schaal met allerlei soorten gebakjes. Ernaast een zilveren koffiepote. De suikerpote en het melkkannetje zijn ook van zilver. Wat past er hier niet bij elkaar?

'Tast toe,' zegt Weinbergen. 'Ik heb flinke trek gekregen van de buitenlucht. Jij ook?'

Jacky heeft het gevoel dat ze niets door haar keel zal kunnen krijgen. Ze is zenuwachtig. Haar hoofd staat helemaal niet naar eten. Ze gaat straks ontsnappen. Zo meteen mag ze op Ma-Shar rijden en dan gaan ze er samen vandoor. Wat is alles makkelijk gegaan. Zodra ze maar even zeurt, krijgt ze haar zin. Dat is thuis wel anders. Als ze daar zeurt, krijgt ze juist helemaal niet haar zin. Die Weinbergen verwent zijn dochter gruwelijk. Jacqueline hoeft maar een kick te geven of ze krijgt wat ze wil hebben. Wat heeft dat meisje niet allemaal gekregen? Een toren vol cd's en dvd's. Alle dvd's hebben originele hoesjes. Bespottelijk, hoe vaak kijk je naar een film? Eén keer toch maar? En dan al die designkleding... en schoenen en laarzen en tassen en ondergoed en hoeden en petten en sieraden en ga zo maar door... Ze kan elke dag van het jaar iets anders aantrekken. Heeft Jacqueline veel gereisd? Heeft ze vrienden? Rijdt ze elke dag paard? Is Ma-Shar ook haar lieveling? Nee, dat zal wel niet. De hengst heeft toch tijdens de vorige fotosessie geprobeerd haar te bijten? Dat heeft hij vandaag niet gedaan. Nee, Jacqueline heeft geen lievelingspaard. Daarvoor is ze veel te veel verwend. Zij houdt alleen van zichzelf. Ze is vast een ondankbaar nest. Wel zielig voor die Weinbergen eigenlijk.

Jacky pakt nog een roomsoesje van de schaal. Weinbergen reikt haar een kopje koffie aan. Jacky nipt aan het kopje, ze lust eigenlijk geen koffie. En dan neemt ze een klein hapje van de roomsoes. Weinbergen kijkt haar bezorgd aan. 'Je moet wel eten, hoor. Neem nou nog wat!'

Jacky glimlacht verontschuldigend naar hem en zegt, alsof ze zich met de situatie verlegen voelt: 'Ik moet uitkijken niet te dik te worden... Pap. Ik moet echt een beetje op mijn lijn letten.'

Het woord 'pap' doet weer wonderen. Weinbergen kijkt haar stralend aan en zegt: 'Ik maak me ook altijd te bezorgd om je. Ik zie nog steeds het kleine meisje in je, dat het liefste op mijn schoot wil paardje rijden. Nu is de rug van Ma-Shar interessanter dan mijn schoot, haha. En over een tijdje ben je ineens verloofd. Doe me dat niet te snel aan hoor, anders word ik jaloers, haha. Nou ja, ga je dan maar snel boven omkleden voor het rijden, hoor meid. Je nieuwe laarzen zijn al gearriveerd, daar heb ik direct voor gezorgd. We kunnen niet het risico lopen dat je weer valt.'

Haar nieuwe laarzen zijn gearriveerd? Jacky rent naar haar kamer om te kijken wat hij bedoelt.

Er staan geen nieuwe laarzen in de kamer, is Jacky's teleurgestelde constatering. Maar ja, dat kan toch ook niet? Wie levert er nou zo snel een paar laarzen. En wanneer en hoe zou die Weinbergen de laarzen besteld moeten hebben. Per telefoon? Gek, ze heeft hem nog niet zien telefoneren. Niet in de salon, niet in de gang, niet buiten. Weinbergen telefoneert natuurlijk stiekem, zodat zij niet ineens iets kan roepen. Zie je wel, hij weet heus wel dat ze niet echt zijn dochter is. Hij verwacht dat ze zal proberen te ontsnappen zodra ze kan. Hè bah, hij speelt alleen maar een rol. Maar ze zal een mobieltje te pakken krijgen! Zij is een betere toneelspeelster dan Weinbergen en ze zal hem met het één of andere smoesje zover krijgen dat hij haar zelf een mobieltje geeft. Gewoon de allerduurste iPhone waarop je alles kunt! Wie belt ze dan als eerste op? Het alarmnummer? Die denken natuurlijk dat ze een grapje maakt. Haar ouders? Die zijn nu niet thuis. Het is woensdag. Haar vader geeft les en haar moeder is op woensdag voorleesmoeder bij Yuri op school. De manege? Stel, ze krijgt Tom aan de lijn. Die wil haar natuurlijk meteen komen halen. Neemt Vincent mee, als hij haar verhaal hoort. Dat is mooi: gered door Tom en Vincent. Nee, beter alleen door Vincent. Vincent staat ineens voor hun neus. Hij slaat eerst Weinbergen neer en dan Ivan. Dat is een enorm gevecht, want Ivan is ondanks zijn kleine gestalte heel sterk. Maar Vincent is ook sterk en hij is gemotiveer-

der dan de Rus. Hij redt zijn geliefde! Ivan valt uiteindelijk neer. Oh ja, en dan is er die Patrick nog. Die wordt ook neergeslagen. Nee, dat is zielig. Laten we hem maar in de kelder stoppen.

Eindelijk is iedereen uitgeschakeld. Zij rent naar Vincent toe en valt in zijn armen. Ze kust hem hartstochtelijk op zijn mond. 'Je bent een held,' vertelt ze hem. 'Ik zal altijd van je blijven houden, ik zal altijd bij je blijven.'

Verdorie, haar fantasie slaat weer eens op hol. Ze maakt nu al een slechte televisiesoap in haar hoofd. Televisie, de televisie! Er hangt een superdeluxe plasma scherm aan de muur van haar slaapkamer. Als ze de afstandsbediening vindt, kan ze kijken wat er op het nieuws is. Ze wordt toch vermist? Dan is ze op tv.

'En dan nu een mededeling van de politie. Sinds gisteravond kwart voor acht wordt Jacky Holthuis vermist. Jacky is bijna zestien jaar en was op haar zilverkleurige racefiets op weg naar de manege. Zij was gekleed in een...'

Eindelijk heeft Jacky de afstandsbediening gevonden. In het kastje naast het bed. Ze zet het televisietoestel aan en begint de netten af te zoeken. Ruis op 1, op 2, op 3, enzovoorts. Is er nog een andere afstandsbediening? Nee. Doet de dvd-speler het? Ze stopt een dvd in de lade van de dvd-speler en gaat weer alle nummers af. Van nummer 1 tot en met 9 nog steeds ruis. Maar bij 10 ineens het dvd-kanaal. Ook de andere nummers geven geen respons. Op nummer 20 weer het dvd-kanaal. Is er hier geen kabel of schotel of digitenne? Ze ziet ook nergens een ontvanger staan. Nou ja, het doet er niet toe. Straks is ze toch weg.

Jacky loopt naar de kleedkamer en kiest een rijbroek uit, een echte Kentucky. Maar ondanks de mooie stof die gebruikt is, schuurt de broek wel langs haar schaafwonden. Au!

Onder in de kast staan twee paar laarzen, een paar zwarte en een paar bruine, beide van duurste merk Petrie. Ze zijn van kalfsleer, weet Jacky en ze kosten ver over de vijfhonderd euro. Er staan ook Ariat-jodphurs met chaps in het zwart en ernaast een setje in het bruin. Natuurlijk een maat te groot, maar afijn, denkt Jacky. Als ik er maar mee kan rijden.

De laarzen passen echter precies. Jacky loopt naar de andere schoenen en laarzen. Er stonden toch rijen met schoenen en laars-

jes, allemaal maat 39? Ze grist schoenen uit de kast, kijkt eronder naar de maat en gooit ze dan achter zich. Maat 38, maat 38, 38, 38, allemaal 38. Vanmorgen was toch alles maat 39? Heeft Weinbergen alle schoenen vervangen? Wanneer heeft hij ze dan besteld en bij wie? Wie kan zo snel leveren? Wie heeft al die schoenen in haar kast gelegd? Nee, ze moet vanmorgen verkeerd hebben gekeken. Ze heeft natuurlijk net het verkeerde paar laarzen eruit gepakt. Snel trekt Jacky ook een paar laden open. Naast de prachtige zijden slipjes en hemdjes ligt ineens een rij beha's in bijpassende kleuren! Die lagen daar eerst ook niet. Of toch wel? Nee, zeker weten van niet. Jacky snapt er niets meer van. Ze gaat op de grond zitten, voelt een rilling over haar rug lopen. Is die Weinbergen een tovenaar? Waarom doet hij al die moeite voor haar?

Als ze beneden komt, wordt ze weer opgewacht door Weinbergen. Hij heeft zich ook omgekleed. Rijbroek, rijlaarzen, geruit jasje met bijpassende pet. Waar heeft hij zich verkleed, waar is zijn kamer? 'Wil je nog een gebakje voordat we gaan rijden?' vraagt Weinbergen en hij wijst naar de salon. 'Ik kan ook iets anders laten maken, hoor. Een broodje, soep, uitsmijter?'

Jacky wil al nee zeggen, maar ineens ziet ze iets bewegen in de salon. Er loopt iemand! Een vrouw!

'Ja, graag,' roept ze, iets te opgetogen. 'Lekker, een gebakje.'

Weinbergen vindt haar overdreven uitroep niet vreemd.

Jacky volgt hem de salon in. Een vrouw van middelbare leeftijd is bezig de koffietafel af te ruimen. Net als de Rus begint de vrouw te stralen als ze Jacky ziet. Ze komt met uitgestrekte armen op haar af lopen. Moet ik haar kennen, denkt Jacky verschrikt. Moet ik haar zoenen?

'Eh... Bertie?' zegt ze voorzichtig.

De ogen van de vrouw flitsen vragend naar Weinbergen.

Heeft ze verkeerd gegokt? Het ogenspel tussen die twee kan ze niet zien, maar het moet een hele dialoog zijn.

Weinbergen kucht nerveus en de vrouw zegt weifelend: 'Eh, ik ben Marianne.' Ze grijpt Jacky's hand en houdt deze vast. Dan begint ze te ratelen: 'Ik ben de eh... opvolgster van Bertie. Wat heerlijk dat je weer thuis bent. Ik denk dat we het goed met elkaar kunnen vinden, denk je ook niet? Vanavond maak ik in ieder geval je lieve-

lingsmaaltijd klaar. Pasta met pesto en olijven, hè?' De vrouw houdt nog steeds haar hand vast.

Jacky wurmt zich los, kijkt naar Weinbergen en zegt dan, met de nadruk op bijna elk woord: 'Mijn lievelingseten is biefstuk met champignons, met veel patat met mayonaise erbij en een salade van sla, pijnboompitjes, veel avocado en mosterd met honing saus. Oh ja, en zeker geen olijven. Ik haat olijven!'

Mariannes gezicht betreft. Ze kijkt vragend naar Weinbergen, die verontschuldigend zegt: 'Jacquelines smaak is veranderd, maar ze is natuurlijk een stuk ouder geworden. Smaak is zo modegevoelig. Voor het diner dus graag het door haar genoemde menu: biefstuk met champignons, pommes frites en een salade du chef.'

Weinbergen spreekt met een overdreven Frans accent, waar Jacky om moet lachen. Marianne lacht flauwtjes mee.

Weinbergen zegt tegen haar: 'Voortaan moeten we haar maar eerst vragen wat ze wil eten. Ik weet echt niet meer wat ze lekker vindt en wat niet en ze is ook nog bezig met haar lijn en zo. Kleine meisjes worden groot, snapt u?'

Marianne knikt. Daarna draait ze zich van Jacky af en gaat verder met haar werk. Is ze beledigd? Jacky vindt haar niet aardig.

Waarom is zij Bertie opgevolgd? Was Bertie ziek, heeft ze een andere baan gekregen? Waarom wordt er over Bertie zo mysterieus gedaan? Ze heeft het gevoel dat het heel belangrijk is te weten welke rol Bertie in dit huis heeft gespeeld. Ze weet nu in elk geval zeker dat ze de huishoudster was.

⌘ Hoofdstuk 5 ⌘

Ma-Shar blijft doodstil staan als Jacky opstijgt. Ze heeft de hulp van Ivan helemaal niet nodig, maar de Rus staat erop de hengst vast te houden en haar een beentje te geven bij het opstijgen. Daarna singelt hij Ma-Shar aan en helpt ook bij het op maat brengen van haar stijgbeugels.

Even is Jacky bang dat de Rus niet meer van haar zijde zal wijken en de hengst straks aan de teugel zal voeren. In dat geval heeft ze geen enkele kans te ontsnappen. Maar als ze eenmaal goed zit, loopt Ivan naar Weinbergen toe om ook hem in het zadel te helpen. Die man heeft nog eens ouderwets personeel. Het betere knip- en buigwerk. Met geld is alles te koop. Het is toch eigenlijk ongelofelijk? Ze wordt ontvoerd en komt terecht in het paradijs. Ze hoeft maar even te knippen met haar vingers en ze krijgt haar lievelingskostje te eten, of ze mag op een paard van bijna een half miljoen rijden. Zou ze niet ontvoerd zijn voor het programma 'Candid Camera'? Verbazen straks alle kijkers zich erover dat ze het niet heeft doorgehad?

Jacky kijkt aandachtig in het rond. Waar zou een camera verborgen kunnen zijn? Ergens achter een raam van het manegegebouw? In een boom, of ergens veel verder weg? Ze kunnen wel opnamen maken met een telelens. Nee, dan hebben ze geen geluid. Wat stom om te denken dat dit allemaal voor een tv-programma is. Daarvoor zouden ze haar toch geen hele nacht mogen vasthouden? Nou, tegenwoordig weet je maar nooit. Ze doen alles om een bizar of emotioneel programma te krijgen. Haar vader heeft zich daar nog vreselijk over opgewonden. Dat ze bij de tv de grenzen van het fatsoen niet meer kennen. Haar ouders zouden haar hier eens moeten zien. Haar moeder zou het allemaal vast prachtig vinden. Zij houdt van mooie gebouwen en van mooie kleding.

Weinbergen heeft de hulp van Ivan wel nodig.

Wat heeft hij een moeite met opstijgen, denkt Jacky. Hij is gewoon hartstikke stijf. Dat is haar niet eerder opgevallen. Zou hij toch ouder zijn dan ze in eerste instantie had gedacht? Facelift, buiklift, etceteralift? Een tachtigjarige met het uiterlijk van iemand van

vijfenveertig? Maar wel met oude botten en spieren? Hoeveel jeugd kun je kopen? Nee, niet waarschijnlijk. Zijn stem is niet die van een tachtigjarige. Ook zijn hals en zijn handen zijn nog niet zo oud. Hals en handen verraden de werkelijke leeftijd, heeft ze in een tv-programma over plastische chirurgie gehoord. Of is alles aan hem verspijkerd? Misschien is hij wel zwaar ziek, heeft hij een terminale ziekte en gaat hij binnenkort dood. Dan zoekt hij een erfgename. Waarom zegt hij dat dan niet gewoon? Ze zou er niets op tegen hebben zijn erfgename te zijn. Mits hij snel de pijp uitgaat natuurlijk. Dat is wel waarschijnlijk, als je hem zo ziet prutsen om op zijn paard te komen. Hij wordt van alle kanten geduwd en geholpen door Ivan. Zijn paard is nota bene hartstikke klein, het lijkt wel een pony. Een oude ruïn met erg veel grijze haren in een vale vacht, die ooit waarschijnlijk rood van kleur is geweest. Je herkent nog net dat hij Arabisch is, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Wat een lelijkerd.

Inwendig lacht Jacky Weinbergen een beetje uit. Wat een paard voor een psychopaat!

Als Weinbergen eindelijk op zijn paard zit, wenkt hij Jacky hem te volgen. Ze rijden eerst door de corridors, langs de weilanden. Ma-Shar volgt de avondse ruïn rustig. Jacky geeft hem een lange teugel. Eerst wat vertrouwen kweken. Ze stappen zwiënd door. Bij het weiland met de merries houden ze halt. Jacky heeft de teugels inmiddels veel korter moeten nemen, want Ma-Shar is opgewonden. Hij dribbelt onrustig op de plaats en het zweet breekt hem aan alle kanten uit. Jacky probeert hem te kalmeren. Ze aait hem over zijn hals en fluistert: 'Rustig maar jongen, rustig toch. Je bent braaf.'

Het paard van Weinbergen ondergaat een gedaanteverandering. De ruïn steigert zelfs even en lijkt ineens jaren jonger. 'Rustig maar, mannen,' zegt Weinbergen. 'Er is geen enkele dame in de wei die nu in één van jullie is geïnteresseerd. Dus spaar jullie krachten.'

Als de paarden gekalmeerd zijn, zegt Weinbergen: 'Dit vind ik nou zo bijzonder, hè? Dat we elk jaar weer worden gezegd met zoveel veulens. Als ze na de geboorte net op hun benen staan, zijn ze van zo'n fragiele schoonheid. Na drie dagen herken je al de kam-

pioen van de toekomst. De sierlijke hals, die fraai uit de schouder komt. De Arabische uitstraling van het hoofd. Maand na maand zie je hoe hun spieren zich ontwikkelen door de spelletjes die ze in de wei spelen. Rennen en stoeien of elkaar uitdagen en bijten.' Terwijl ze zo naar hem luistert, is Jacky bijna vergeten dat ze ontvoerd is. Als er ooit een documentaire wordt gemaakt over het Arabische paard, dan moeten ze deze man daarvoor interviewen, vindt ze. Hij kan het prachtig onder woorden brengen.

'Hoe worden of blijven de veulens nou zo gezond?' vraagt Jacky geïnteresseerd. 'Door de moedermelk?'

'Ja, de moedermelk,' zegt Weinbergen nog wat dromerig. Dan, nuchter en informatief: 'Het is wel heel belangrijk wat die moeder aan voedsel binnenkrijgt. Zie je de klaver tussen het gras staan? Ik heb expres klaver in het weiland gezaaid. De meeste weilanden zijn niet echt goed voor paarden. Alle graslanden zijn op koeien ingesteld. Eenzijdige begrassing, terwijl paarden juist variatie moeten hebben. Kunnen ze zelf uitzoeken wat ze nodig hebben. Ik heb ook speciale brokken laten ontwikkelen. Dan weet je zeker dat je paarden voldoende vitaminen, mineralen en sporenelementen binnenkrijgen. Er is hier bijna nooit een paard ziek. De dierenarts heeft geen goede klant aan ons.'

'Die ruïn van jou is zeker ook zo oud geworden door die gezonde brokken?' zegt Jacky ironisch. Het geeft haar een kick de man in de maling te nemen. Haar eigen vader heeft enorm lange tenen. Ze kan werkelijk niets tegen hem zeggen of hij barst al in woede uit. Tegen Weinbergen kan ze heerlijk brutaal zijn. Hij lijkt niets anders te verwachten.

Haar zogenaamde vader loopt lichtrood aan, kijkt haar ontsteld aan en zegt: 'Weet jij ineens niet meer wie hij is? Hoe kun je een 'Scottsdale Kampioen' een ruïn noemen? Deze hengst is net over de twintig en nog zo fris als een jaarling. Hoe kun jij het eerste paard waarop jij ooit hebt gezeten, het paard dat mij én jou fortuin bracht, zó beledigen? Hoe durf je hem verbaal te castreren? Van wie denk jij dat Ma-Shar de zoon is? Van welke hengst denk je dat die veulentjes de nakomelingen zijn? Onze hele fokkerij draait om deze geweldige hengst en jij durft hem te bespotten?' Weinbergen wordt al roder en bozer.

Dit gaat helemaal verkeerd, denkt Jacky. Ze heeft hem zwaar bele-

digd. Wat stom. Straks sluit hij haar weer op. Hoe redt ze zich hier uit? Ineens weet ze wat ze moet doen. Een razendsnelle tip van haar beschermengel. 'Grapje hoor, Pap, het was een grap!' zegt ze verongelijkt.

Weinbergen staart haar verbaasd aan. Hij probeert haar te peilen, te weten te komen wat hij aan haar heeft.

Jacky blijft goed in haar rol zitten en beweegt geen spier in haar gezicht verkeerd. Haar hele mimiek is die van een dochter die niet door haar vader wordt begrepen. 'Je trapte erin,' zegt ze zachtjes, terwijl ze haar vinger voorzichtig, maar toch jowend naar hem uitsteekt. 'Ik kan jou ook altijd beetnemen.'

De rode kleur trekt uit zijn wangen weg. Langzaam verbreedt zijn mond zich, zijn neus krult weer wat naar boven en dan hoort Jacky wat ze wil horen. Eerst gegrinnik, dan gelach, een bevrijdende lach.

'Ik zal geen grapjes meer maken,' belooft Jacky serieus als hij is uitgelachen. 'Sorry hoor, Pap, maar ik kon het niet laten.'

Weinbergen glimlacht, slaat zijn paard joviaal op de hals en zegt: 'Oh alsjeblieft, trek je niets van mij aan en blijf vooral grapjes maken. Ik heb in tijden niet zo gelachen. Maar ik kan wel zien dat je ouder bent geworden, zeg. Ouder en slimmer. Wat kun jij to-neelspelen!'

Dat leer ik hier vanzelf, denkt Jacky opgelucht.

'Laten we dan nu naar de renbaan gaan,' zegt Weinbergen. 'Dan kun je eens zien wat jouw vader de laatste tijd heeft uitgevoerd. Leuk hè, het is net alsof we elkaar opnieuw leren kennen, nu je zo'n tijd daar bent geweest.'

'Ja, grappig, hè,' zegt Jacky als de gewillige dochter.

Het is een minuut of tien rijden naar de renbaan.

Weinbergen kent maar één gang: de stap. Jacky vraagt zich af of hij ooit les heeft gehad. Hij hangt als een zoutzak op zijn paard. Nu Jacky weet wie zijn paard is, bekijkt ze hem met andere ogen. Hij ziet er natuurlijk wel oud uit, maar hij heeft een prachtig hoofd. Hij is kleiner dan Ma-Shar, maar ze ziet ook best veel overeenkomsten tussen vader en zoon. Is Ma-Shar ook kampioen geweest? Dat zal ze wel nooit te weten komen. Ze durft het Weinbergen niet te vragen, want als zijn dochter hoort ze dat te weten. Ze

hoopt niet dat hij háár straks dingen gaat vragen. Hoe moet ze zich daar dan uitklemsen? Ach, dat ogenblik komt niet, want zo meteen zet ze haar hakken in Ma-Shars buik en dan gaan ze er samen vandoor.

Jacky wordt zenuwachtiger, nu ze de renbaan naderen. Zo meteen gaat ze er met Ma-Shar vandoor!

Ze houden halt op het grasveld in het midden van de baan, die helemaal klaar is. Een ovale grasbaan met daarbuiten een trainingsbaan van zand.

'Een zestienhonderd-meterbaan,' zegt Weinbergen trots. 'Onder de tribunes komt nog een restaurant met een bar. En in dat gebouw ernaast komen de wedlokalen. Er komen overal monitoren te hangen, waarop de races kunnen worden gevolgd.'

'Ik wil alles wat beter zien,' zegt Jacky en ze rijdt van hem weg. Weinbergen volgt haar. Hij vindt het blijkbaar niet erg dat zij de leiding overneemt.

Jacky rijdt de grasbaan op en zet haar hakken in MaShars buik. 'Draf,' roept ze en ze klikt met haar tong. De hengst lijkt blij te zijn dat er eindelijk wat gebeurt en zet er gelijk flink de pas in.

'Jacqueline,' roept Weinbergen achter haar, 'niet zo hard!'

Jacky kijkt om en ziet hoe hij heen en weer wordt geschud op de rug van zijn hengst. Weinbergen dreigt zo van zijn paard af te vallen. Wat moet ze doen? Weer in stap overgaan of juist ervandoor? De afstand tussen haar en Weinbergen wordt groter.

Weinbergen probeert zijn paard in te houden. 'Jacqueline, ga nou niet zo hard!' roept hij wat hulpeloos.

Wat moet ik doen, denkt Jacky zenuwachtig. Straks valt hij en breekt hij zijn nek! Ze houdt Ma-Shar in en wacht Weinbergen op. Hij komt naast haar rijden en zegt: 'Het lijkt me het beste dat je alleen verder gaat. Ik zou heel graag bij je blijven, maar ik kan met die pen in m'n heup alleen maar stappen. Ik zie dat je zit te popelen om harder te gaan. Ga maar.' Weinbergen laat zijn paard halt houden en keert hem om. De hengst protesteert even, maar luistert dan wel.

Jacky weet niet wat haar overkomt. Hij laat haar zomaar gaan!

Haar kuiten drijven de hengst op, haar schouders gaan naar voren en ze gaat in de stijgbeugels staan. Ma-Shar gaat over in galop en

al snel worden zijn passen ruimer. Jacky spoort hem weer aan. Ze hoort Weinbergen achter zich roepen. Zijn stem klinkt vrolijk, alsof hij hen aanmoedigt, en gelukkig ook steeds verder weg. Met elke pas die ze voorwaarts gaat, met elke centimeter die ze op Weinbergen wint, voelt Jacky zich sterker worden, energieker, vrijer. Ze heeft de neiging te schreeuwen. Niet alleen om Ma-Shar op te jagen, maar om iets kwijt te raken.

Ze racen langs de tribunes. Jacky probeert zich te oriënteren. Achter de tribunes liggen de weilanden. Ze moet waarschijnlijk aan de korte zijde van de baan zijn voor de uitgang.

De hengst onder haar beweegt zijn benen razend snel. Hij strekt zijn hoofd naar voren en legt zijn oren plat in zijn nek. Jacky voelt zijn rug nauwelijks bewegen. Haar knieën liggen vast op de zweetbladen van het zadel. Zo kan ze uren blijven doorgalopperen. Ze zet haar hakken nog een keer in zijn buik en hij versnelt weer. Jacky's lange haren wapperen onder haar cap vandaan. Ze zou de cap wel af willen doen en weggooien om zich echt helemaal vrij te voelen. Ze heeft nog nooit op zo'n fantastisch paard gereden, ze heeft zich nog nooit zo één met een paard gevoeld. Even doet ze haar ogen dicht om de wind op haar wangen te voelen en de geur van paard te ruiken. Maar dan roept Jacky zichzelf tot de orde. Ze moet haar ogen gebruiken om de uitgang te vinden!

Achter de korte zijde van de baan is het een jungle aan bomen en struiken. Maar er loopt ook een pad! Jacky stuurt Ma-Shar van de baan af en galoppeert dan dwars door de borders naar het pad. De hengst laat zich goed sturen. De meeste paarden volgen liever de bekende en veilige route van een hoefslag of baan, maar Ma-Shar lijkt het juist spannend te vinden van het bekende af te wijken. Hij aarzelt geen seconde voor de jonge aanplant in de borders en springt over een lage struik. Jacky gaat met de sprong mee naar voren, geeft hem wat meer teugel en neemt hem dan weer terug. Ze is er bijna. Hier is het pad dat naar de uitgang leidt. 'Ga door,' schreeuwt ze hardop tegen zichzelf.

Het pad is tamelijk breed en er liggen stalen platen op het zand. Een weg voor bouwverkeer. Jacky houdt Ma-Shar in. Het is onverantwoord zo snel over die stalen platen te galopperen. Ze hoeft ook niet snel te gaan. Ze mag toch rijden waar ze wil? Ze laat Ma-Shar in draf overgaan. Het pad voert door een klein bos naar een

open plek, die vast parkeerplaats moet worden. Er staan zandwagens, hijskranen en cementwagens. Netjes naast elkaar, maar onbemand. Raar, het is toch een doordeweekse dag, waarom wordt er niet gewerkt?

Ma-Shar schrikt van de grote, gekleurde wagens en staat ineens stil. Jacky tuimelt bijna over zijn hals heen op de grond. Als ze haar evenwicht hervonden heeft, maant ze hem door te gaan.

Voorzichtig gaat de hengst in stap over, maar sneller wil hij niet. Met schichtige ogen en snel heen en weer schietende oren loopt hij gespannen langs de enge wagens.

'Ga door, ga door,' probeert Jacky hem sneller vooruit te dwingen. 'Die wagens zijn hier over een weg gekomen en ik wil die weg vinden. Ga toch door!'

Zodra ze de wagens gepasseerd zijn, draaft Ma-Shar weer aan. Jacky houdt het spoor aan van stalen platen, wielafdrukken en zandhopen, de weg van de bouw. Een echte weg moet nog worden aangelegd. Ma-Shar voelt zich nog niet op zijn gemak. Af en toe springt hij weg voor een stapel hout, of een partij stenen naast het pad. Jacky moet moeite doen om op zijn rug te blijven zitten. Ze legt haar benen stevig tegen de flanken van het paard en duwt zichzelf diep in het zadel. Ze wil niet vallen!

Al is hij nog zo schichtig, toch laat Jacky de hengst weer galopperen. Ze wil het dorp bereikt hebben voordat Weinbergen erachter komt dat ze van het terrein af is, dat ze gevlucht is. Er liggen hier geen stalen platen meer op de grond en de weg wordt breder. 'Kom Ma-Shar, sneller, sneller,' roept ze in zijn oor.

De hengst vliegt vooruit en Jacky kan bijna niet meer zien waar ze rijden. Haar ogen tranen door het opstuivende zand en de snelheid waarmee de hengst galoppeert.

Ineens mindert de hengst vaart. Jacky knippert met haar ogen om wat te kunnen zien. Ma-Shar gaat nog zachter lopen. Jacky zakt terug in het zadel.

De hengst staat stil voor een grote, stalen poort. Jacky ziet aan beide kanten van de poort een stenen muur, zo'n muur die je rond kastelen ziet, maar dan nog hoger. Het pad voor de wagens van de bouw gaat hier verder, onder de poort door. Dit is een uitgang, maar de poort is nu gesloten.

Jacky kijkt om zich heen. Zou er nog een andere uitgang zijn? Wie

beschermt zijn terrein nou op zo'n overdreven manier?

Langs de muur is een breed pad en Jacky stuurt Ma-Shar die kant op. In een rustige draf volgt ze het pad. De muur aan haar linkerhand is hoog. Drie meter, vier of vijf? Ze kan er in elk geval niet overheen klimmen. Er is nergens houvast, hij is helemaal glad. Aan haar rechterhand is een bomerij. Er is geen boomtak die naar de muur uitsteekt, die ze zou kunnen gebruiken om op die muur te komen. Is deze muur er voor inbrekers of voor uitbrekers?

Met haar kuiten drijft ze de hengst tot het uiterste aan. 'Harder, Ma-Shar, harder!' roept ze.

De hengst reageert direct en vliegt ervandoor. Zijn hals is kletsnat van het zweet, zijn neusgaten zijn wijd opengesperd. Hoe lang hebben ze al gereden? Ze zou het niet kunnen zeggen. Arabische paarden staan erom bekend dat ze lang kunnen doorgaan. Hoe is zijn conditie? Minutenlang volgen ze het pad langs de muur. Dit is gekkenwerk, denkt Jacky, het lijkt de Chinese Muur wel, hij houdt nooit meer op. Ma-Shar blijft net zo lang doorgalopperen totdat hij dood neervalt. Zij is verantwoordelijk voor de hengst. Al blijven ze hier uren rijden, er is heus geen makkelijke uitgang te vinden. Ze kunnen beter teruggaan.

Ze houdt de hengst in en gaat in stap over.

Ma-Shar vindt het maar niets. Hij trekt aan de teugel, wil weer galopperen.

Maar Jacky geeft hem geen kans. 'We keren om, jongen,' zegt ze. 'We gaan naar stal terug.'

Ze stappen de hele weg terug, dezelfde weg terug. Langs de muur en de poort, langs het pad met de stalen platen, over de racebaan. Daar geeft Jacky de hengst de vrije teugel.

Ma-Shar heeft nu geen zin meer in galop. Hij kijkt nieuwsgierig om zich heen, alsof hij de omgeving voor het eerst ziet.

Gek, denkt Jacky. Ik zou teleurgesteld moeten zijn. Ik zou moeten janken van ellende of kwaad moeten worden. Maar ik voel me goed. Ik ben niet bang, ik voel me juist... zeker van mezelf. Het maakt niets uit dat ik nu niet kan ontsnappen. Mijn kans komt nog wel. En die van Ma-Shar ook. Ik laat hem niet in de steek.

'Ik zorg er wel voor dat je niet meer gevangen wordt gezet,' vertelt ze de hengst. 'En je hoeft ook niet naar dat land waar dat bod vandaan kwam, waar dat ook is. Je mag gewoon hier blijven.'

'Ivan,' roept Jacky als ze bij de stallen aankomt. Ma-Shar moet goed verzorgd worden. Zijn benen moeten worden afgespoten en misschien zijn hals en rug ook wel. Het is zo'n 18 graden, dus dat moet kunnen. Maar ze laat het liever aan Ivan over. Ze is van plan erbij te blijven staan, dan kan ze het de volgende keer zelf doen. 'Ivan,' roept ze nog een keer. Maar hoe vaak ze ook roept, de Rus komt niet.

Jacky hoort zachte muziek in de verte. Het komt van de kant van het huis vandaan. Ze springt van Ma-Shar af en neemt hem aan de teugel mee. Ze lopen langs de stallen naar de muur om het huis. Die Weinbergen met zijn binnenplaatsen en zijn muren! Gelukkig zijn er verschillende poorten in de muur.

Jacky gaat op het geluid af. Met de hengst achter haar aan, gaat ze een poort door. Verbijsterd knippert ze met haar ogen. Ze ziet een zwembad, ovaal van vorm. Schoon, felblauw water. Houten ligstoelen en witte parasols eromheen. Dichter naar het huis toe een groot terras. Rieten tafels en stoeltjes. Een grote, stenen barbecue in het midden. Een rond bankje ervoor. Op het bankje Ivan, met een kop thee in zijn hand. Aan een tafel Patrick, ook met een kop thee. Voor hem een groot stuk appeltaart. Naast hem Weinbergen. Alle drie kijken ze haar verwachtingsvol aan.

'Ik ben weer terug... Pap,' zegt Jacky en ze glimlacht.

'Ivan, take the horse from her,' zegt Weinbergen en hij staat op. Ivan is pijlsnel bij haar. De teugel van Ma-Shar wordt uit haar hand getrokken. Hij duwt haar naar voren, draait de hengst om en is meteen door de poort verdwenen.

Jacky is op haar hoede. Er klopt iets niet!

'Kom eens hier,' zegt Weinbergen en hij wenkt haar.

Patrick gaat staan en springt een paar keer omhoog van opwinning. Hij schijnt te weten wat er gaat gebeuren.

Weinbergen zegt: 'Kom dan, kom!'

Maar Jacky kan geen stap verzetten. Hij heeft al die tijd geweten dat ze terug zou komen, denkt ze. Dit is een val! Zij heeft niet met hem gespeeld, maar hij met haar. Ze had zich moeten verbergen in de stallen of in het bos. Dit is het einde. Ze wordt vermoord, op de barbecue verbrand, in het zwembad verdronken. HELP, SOMEBODY HELP!

'Doorlopen,' zegt haar beschermengel. 'Er is helemaal niets aan de hand. Ga gewoon naar hem toe. Verrassing!'

'Ja, verrassing. Pang, jij bent dood. Ik kom hier niet levend vandaan!,' zegt Jacky tegen haar beschermengel.

'Als ik gelijk heb, geloof je me dan voortaan?'

'Ja,' zegt Jacky. 'Natuurlijk.'

'Loop dan nu naar die Weinbergen toe en lach in godsnaam. Het lijkt wel of je straf verwacht. Hup, loop er vrolijk heen en lach naar hem.' Jacky loopt naar Weinbergen. Om haar mond een flauwe glimlach.

Hij komt haar tegemoet. Patrick staat nog steeds te springen. Ivan komt terug door de poort. Hij heeft hard gerend, aan zijn ademhaling te horen. Hij wil blijkbaar ergens bij zijn.

Weinbergen roept samenzweerderig: 'Marianne, kom je?'

Jacky's glimlach bevriest op haar gezicht. Dapper zijn, zegt ze tegen zichzelf. Maar waarom moet dat onaardige mens ook nog bij mijn einde zijn?

De deuren van de serre gaan langzaam open en Marianne komt naar buiten lopen. Nee, ze loopt niet, ze schrijdt, als een koningin. In haar uitgestrekte armen draagt ze een groot kussen. Op dat kussen ligt een wollig hoopje te piepen.

'Je hebt je verjaardagscadeautjes nog te goed,' zegt Weinbergen blij. 'Dit is je eerste cadeautje, een blonde Labrador. Het kwam goed uit dat we je verjaardag niet op de dag zelf konden vieren, want een maand geleden mocht deze pup nog niet bij zijn moeder weg. Nou, ben je er blij mee?'

Jacky loopt naar Marianne toe en pakt de pup van het kussen. Ze brengt het warme wolletje naar haar wang en kust het.

'Bedankt,' fluistert ze, half huilend. Ze is dankbaar, maar niet zozeer voor de pup. Ze heeft het gevoel opnieuw geboren te worden, een tweede kans te krijgen.

Patrick begint hard te klappen. Ivan straalt weer. Marianne gaat weg en komt even later terug met een dienblad vol lekkers.

'Eerst champagne,' zegt Weinbergen. 'Voordat je je andere cadeautjes krijgt, drinken we eerst op je terugkomst en natuurlijk op onze gelukkige toekomst.'

In het paradijs gevangen

deel II

Zes weken later...

⌘ Hoofdstuk 6 ⌘

De telefoon gaat. Yuri vliegt erop af en neemt op. 'Voor jou,' zegt hij teleurgesteld. Ze pakt de hoorn van hem over. 'Hallo met J...' De hoorn wordt uit haar handen gerukt. 'Er wordt in dit huis niet gebeld,' zegt haar moeder boos. Ze smijt de hoorn op de haak. 'Nou, gaan we nog?' vraagt ze. Ze doen hun jassen aan en gaan naar buiten. De wind is ijskoud. 'Heb jij je schaatsen bij je?' vraagt Yuri haar. Ze knikt. Yuri kan veel beter schaatsen dan zij. Ze probeert hem wel bij te houden, maar dat lukt niet. Ze moet uitkijken niet in een wak te zakken. Overal om haar heen zijn wakken. Je kunt hier echt niet behoorlijk schaatsen. Julia staat aan de kant te zwaaien. 'Kom nou hier, het is veel te gevaarlijk op het ijs.' Naast haar staat Vincent. Hij heeft zijn arm om Julia's schouder geslagen. Waarom doet hij dat? Waarom staat Julia dat toe? Verdorie, daar valt ze al weer. Haar rechtervoet glijdt naar voren door en ze komt op haar billen terecht. Ze glijdt verder... recht op het enorme wak af. Het wak is speciaal uitgehakt voor de eenden. Ze glijdt het water in en zakt naar beneden. De eenden kijken haar verbaasd na. Het is zover. Ze komt onder het ijs terecht, ze gaat verdrinken. Eerst krijgt ze ademnood, dan volgt de paniek, het spartelen, snakken naar lucht, water in haar longen en dan... Nee, gewoon blijven ademen. Drijfmat wordt ze wakker. Weer zo'n nare droom.

'Pap,' roept ze angstig. 'Pap!' Ze hoort hoe hij meteen naar boven komt. Gestommel op het parket. Hij loopt niet makkelijk met de pen in zijn heup. De kleine Tebaldi is ook wakker geworden en komt over het dekbed aangewaggeld. De pup voelt dat er iets gaat gebeuren en probeert in haar gezicht te likken.

Pap is er al en Jacky begint te huilen.

'Heb je weer een nachtmerrie gehad? Wat heb je gedroomd?' 'Ik ben door een wak gezakt,' zegt ze jammerend. 'Ik ben bijna verdronken.'

'Maar meisje toch, het is augustus. Buiten is het snikheet. Er zijn toch helemaal geen wakken? Het is maar een droom, hoor, het is niet echt!'

Ze schudt haar hoofd als een klein kind. 'Dat weet ik ook wel.'

'Wil je meer over je droom vertellen? Hoe kwam het dat je in het wak zakte. Werd je geduwd? Waren er bekende mensen in je droom?'

Mama, Yuri, Vincent en Julia, denkt Jacky. Maar dat zegt ze heus niet tegen Pap. Ze wil ze juist vergeten, al die mensen uit haar oude leven. Maar regelmatig komen ze haar in haar dromen plagen. De meeste keren zijn ze, net als nu, heel onaardig. 'Het was gewoon een vreselijke nachtmerrie,' zegt ze. 'Geen mensen, alleen maar wakken. Oh ja, en een paar eenden die me nakeken toen ik verdronk.'

Pap begint te lachen en Jacky moet ook lachen. Wel stom, die eenden.

Pap pakt een zakdoek uit de zak van zijn colbertje en veegt haar tranen weg. Hij geeft haar de zakdoek en zegt: 'Blijf maar lekker in bed vandaag. Misschien ben je wel ziek. Heb je koorts?' Hij voelt aan haar voorhoofd.

Jacky schudt haar hoofd. 'Nee, ik heb geen koorts. Ik ben niet ziek. Ik ga zo in bad en dan rijden. Het gaat wel weer.'

'Ik zal ontbijt voor je laten maken. In bed of op het terras, wat wil je liever? Zeg het maar.'

Ze probeert opgewekt te kijken. 'Ik denk dat ik eerst ga rijden. Dan ontbijten we daarna samen op het terras.' Ze weet dat hij dat fijn vindt.

Hij kijkt tevreden en geeft haar een kus op haar voorhoofd. 'Dat is goed. Ga maar eerst lekker rijden. Ik zal Ma-Shar alvast laten zadelen en ik laat Tebaldi wel even uit. Volgens mij staat hij op springen. Hij is nog steeds niet helemaal zindelijk, hè?'

Jacky kijkt glimlachend naar haar pup en zegt: 'Nee, maar wel bijna. Hij heeft van de week maar één keer hier geplast en dat was mijn schuld. Ik had hem eerder moeten uitlaten.'

Pap geeft haar nog een zoen op haar wang. 'Wat ben je toch een verstandig meisje geworden,' zegt hij. Dan staat hij op en roept uitnodigend: 'Kom Tebaldi, kom jochie. Ga je mee, ga je mee?' De pup kwispelt met zijn staart en huppelt gewillig achter hem aan.

Jacky is blij dat ze alleen is. Ze heeft weer hoofdpijn. Al wekenlang staat ze met hoofdpijn op en elke morgen lijkt de pijn erger te

worden. Ze wrijft zachtjes over haar slapen. Het is toch wel gewoon hoofdpijn en geen hersentumor of zo? Ze is ineens in paniek. Een hersentumor! Een gezwel in haar hoofd, dat groter wordt en haar hersenen wegdrukt. Ze heeft een keer een boek gelezen over een meisje dat een tumor in haar hoofd had. Die had ook zulke enorme pijnen. Maar dat meisje kon soms ook niet goed zien en daar heeft zij geen last van. Jacky zucht. Nee, het is vast gewoon hoofdpijn. Misschien door de warmte buiten. Het is eind augustus en erg mooi weer geweest de afgelopen weken. Ze heeft elke dag nog kunnen zwemmen. Als het warm is, heeft ze wel vaker last van haar hoofd.

Ze staat op en loopt naar de badkamer. De aspirientjes staan in het eerste kastje. Het wordt zo langzamerhand een gewoonte. Eerst een pilletje en dan in bad. Ze zet de kraan aan in het ronde bad en gooit een flinke scheut badschuim in het water.

Terwijl het bad volloopt zet ze haar lievelingsnummer op. 'Nessun Dorma', gezongen door Pavarotti, mooiste aria uit de opera Turandot van Puccini. Hij heeft de opera nooit kunnen afmaken omdat hij stierf aan keelkanker. Zij vindt de aria mooi. Veel anderen niet, zij vinden hem te burgerlijk. Toch was het ooit een hit. Nou ja, in bad kan ze er rustig naar luisteren. Het warme water brengt haar tot rust. Ze sluit haar ogen even. Het aspirientje begint gelukkig al te werken, het bonken in haar hoofd houdt op.

Jacky zet de whirlpool aan. Het kolkende water werkt als een massage. Langzamerhand begint ze zich te ontspannen. Wat een uitvinding, zo'n whirlpool. Een stuk prettiger dan die in het zwembad. Als hij daar in werking wordt gezet, springen er tegelijk zo'n twintig man in het badje, als het er niet meer zijn. Je moet dan uitkijken niet te worden weggeduwd, anders sta je net op de verkeerde plaats in het water en voel je nog geen stroming. Zo'n privé-whirlpool is even wat aangenamer.

Met een stuk zeep volgt Jacqueline de lijnen van haar lichaam. Eerst over haar rechterborst, maag, buik, dijbeen. Dan hetzelfde over links.

Pavarotti zet opnieuw in. 'Nessun Dorma', niemand zal slapen.

'Lig je nou nog in bad? Het is vast ijskoud,' hoort ze Marianne ineens naast zich zeggen.

De huishoudster zet de warme kraan aan. De dikke schuimkraag wijkt voor de straal.

Jacky schrikt overeind.

'Wil je nog even in bad blijven liggen of kom je er uit?' vraagt Marianne zachter. 'Ik heb een warme badjas voor je meegenomen. Het is buiten wel warm, maar je vader zei dat je je niet zo lekker voelde. Warmte is altijd goed, dacht ik zo, dus ik heb je badjas gepakt en hem even om een kruik ge...'

Jacky wilde dat ze oordopjes had. Als Marianne eenmaal begint te ratelen, dan is er geen houden meer aan. Meestal zegt ze alleen maar domme dingen. Pap vindt dat ook. Maar, zegt hij: 'Ze kan lekker koken, ze kan goed organiseren en ze was bereid intern te komen. Zo iemand is moeilijk te vinden.'

Jacky heeft haar uiteindelijk maar geaccepteerd. In het begin heeft ze zich tegen Marianne verzet. Maakte ze expres rotzooi.

Kinderachtig, vindt ze nu. Maar Marianne accepteerde haar eerst ook niet, dus het kwam van twee kanten. Nu laat Jacky haar maar kletsen. Het maakt Marianne ook niet uit of er wel of niet naar haar wordt geluisterd. Als er niemand in de kamer is, praat ze waarschijnlijk tegen de muur, zegt Pap. Ze staat wel voortdurend voor haar klaar. Met schone kleren, lekkere hapjes, dingen regelen. 'Wil je dit, wil je dat? Zeg maar wat je wilt en het is al gebeurd.' Trouwens, alle mensen die voor Pap werken staan onmiddellijk voor haar klaar. Ivan natuurlijk en Patrick, maar die telt niet mee omdat hij niet goed bij zijn hoofd is. De andere jongens en meisjes van de stal en Michelle, de vrouw van de schoonmaak. En de bewakers Pete en Ron ook. En dan natuurlijk de man die de schilderijen taxeert en restaureert. Als Pap een werk heeft aangekocht, dan komt hij altijd meteen kijken. Dan zitten ze samen soms een hele dag over een schilderij te delibereren. Zo bij elkaar opgeteld komen hier echt wel zo'n twintig mensen regelmatig over de vloer en ze zijn allemaal even aardig. Ze hoeft maar een kik te geven en het is al gebeurd. Tebaldi wordt voor haar uitgelaten. Ma-Shar geborsteld en gezadeld. Als ze naar de stad gaat, wordt haar scooter voor de deur gezet. Er liggen altijd nieuwe dvd's voor haar klaar. Komt ze uit het zwembad, dan is Marianne daar met een verwarmde badjas. Het is ongelooflijk hoe ze wordt verwend. Ze voelt zich een prinses.

Jacky hijst zich uit bad en begint zich af te drogen. Haar hoofdpijn is gelukkig weg en ze voelt zich weer kiplekker. Elke morgen rijdt ze eerst op Ma-Shar. Twee keer per week krijgt ze dressuurles van een Engelse kolonel, die in de buurt woont. Hij is de instructeur van een Olympisch kampioen geweest, zegt Pap. Eeuwen geleden, vermoedt Jacky. Pap weet niet eens hoe die kampioen heette. Moet ze toch een keer navragen. Meestal staat ze om acht uur op. Om negen uur zit ze op haar paard. Een uurtje rijden en daarna samen met Pap ontbijten. Als ze les heeft, wordt ze flink aangepakt. Ma-Shar moet een topdressuurpaard worden. Op haar smekende verzoek - ze is letterlijk voor hem op haar knieën gegaan - heeft Pap uiteindelijk besloten de hengst niet te verkopen. Het deed hem echt pijn, dat heeft ze goed gevoeld en daarom waardeert ze het des te meer. Hij had Ma-Shar willen vervangen door een Russische hengst met renpaardenbloed. Nou, die andere hengst gaat er natuurlijk wel komen, maar Ma-Shar blijft hier ook. Dat scheelt hem heel wat geld. Daarom vindt hij nu dat Ma-Shar een speciale prestatie moet neerzetten, zodat hij meer waard wordt als dekhengst. Jacky doet vreselijk haar best met hem. Ze is hartstikke gek op Ma-Shar en slaat geen dag over. Twee keer per week dressuur onder leiding van kolonel Bolden en de andere dagen zelf oefenen. Een enkele keer dressuurt ze helemaal niet, maar rijdt ze lekker ontspannen buiten. Vandaag is het buitenritdag.

Ma-Shar hinnikt als ze eraan komt lopen en Ivan ontvangt haar breed lachend. 'The stallion, he love you,' zegt hij. Jacky lacht terug. Ivan zit op Engelse les, maar heeft nog weinig woordenschat. Aan grammatica wordt helemaal geen aandacht besteed, vermoedt ze. De Rus is vreselijk aardig. Hij helpt haar altijd op haar paard en daar is hij helemaal niet voor aangenomen. Hij hoeft alleen maar paarden te trainen en races te rijden, hij is geen stalknecht. Daar zijn andere jongens voor. Maar hij staat er altijd op haar te helpen. Soms rijdt hij met haar mee. Dan galopperen ze een stuk op de renbaan. Hij zou haar leren racen, maar kolonel Bolden heeft dat verboden. 'Ma-Shar moet zich juist leren verzamelen, dus je moet dat paard vooral niet te veel uit elkaar rijden,' zegt hij.

Jacky aait Ma-Shar over zijn neus en over zijn mooie hals. 'Als ik later groot ben dan trouw ik met je,' grapt ze.

Ze rijden altijd eerst door de corridors langs de weilanden. Dat vindt Ma-Shar zo heerlijk. Kijken hoe de merries en veulens grazen en spelen. De jaarlingen begroeten. Jacky geniet van het expressieve orenspel van de hengst. Hij hoort alles, ziet alles. Dat is vaak een probleem bij de dressuur. Ma-Shar is snel afgeleid. Lichamelijk heeft hij veel mogelijkheden. Hij heeft ruime gangen, is voorwaarts en beweegt zich soepel. Maar de oefeningen gaan hem al gauw te lang duren. Dan raakt hij uit zijn concentratie, begint om zich heen te kijken, hinnikt naar andere paarden. Kolonel Bolden - zij noemt hem meestal per vergissing 'mister' en dat vindt hij vreselijk - heeft gezegd dat ze strenger voor Ma-Shar moet zijn. Ook als ze gewoon buiten rijdt. Dan moet ze hem aan de teugel rijden, af en toe halt laten houden en achterwaarts laten gaan. Meestal doet Jacky dat ook, soms niet. Vandaag doet ze het niet.

De paden langs de Chinese Muur - zo is Jacky de stenen omheining maar blijven noemen - nemen ze in galop, omdat er zo weinig te zien is. Daarna gaan ze in draf door de corridors, op weg naar de grote stenen poort, die toegang geeft tot de andere kant van het landgoed. In stap de oprijlaan kruisen. Ze ziet een paar auto's voor de deur staan. Die Mercedes is van de restaurateur, meneer Barends. De zwarte, open BMW ernaast heeft ze niet eerder gezien. Dat verrast haar niet, hij zal wel van een koper zijn. Pap handelt alleen in impressionisten en BMW-rijders schijnen van deze stijl te houden. Ze zoekt nog steeds naar het verband. Een BMW is niet zo speels, zo kleurrijk. Eerder strak, ambachtelijk mooi, geen tiere-lantijnen. Maar ja, welke auto hoort bij het impressionisme? In ieder geval geen nieuwe! Jacky besluit terug te keren. Het wordt al warm. Er is mooi weer voorspeld en straks komt Patricia waarschijnlijk. Ze vindt het prettig om eerst rustig te kunnen ontbijten voordat die wervelstorm binnenvalt.

Tibaldi komt naar haar toe gelopen. Zijn dikke lijfje waggelt helemaal door het kwispelen. 'Ben jij al uit geweest?' zegt Jacky tegen hem. 'En heb jij ook al lekker gegeten?' Ze gaat op haar hurken zitten. Tibaldi springt tegen haar op en probeert in haar gezicht te

likken. 'Kom maar hier liggen. Ga hier maar braaf liggen. Het vrouwtje gaat even eten!'

Pap heeft al een croissantje met kaas voor haar klaargemaakt. Als dit zo doorgaat, verleert ze het nog om zelf brood te smeren. Ze lacht lief naar hem en trekt het bord naar zich toe. Hij heeft ook al thee voor haar ingeschonken. Marianne zet een kan vers uitgeperst sinaasappelsap op tafel. Ze doet dat altijd net voor het ontbijt, zodat de vitaminen geen tijd hebben om eruit te vliegen. Zo zegt ze dat zelf. Ze is vreselijk op gezonde voeding. Pap bedankt Marianne op een overdreven manier. Alsof ze een pot met goud op tafel heeft gezet. De huishoudster heeft dat niet door. Jacky en Pap wisselen een blik van verstandhouding.

'Hoe gaat het met Ma-Shar?' vraagt hij als Marianne weg is. 'Goed,' zegt Jacky. 'Ik heb het vandaag rustig aan gedaan. Het wordt warm, denk ik. Van de week hebben we wel hard gewerkt.' Pap knikt. 'Hij gaat goed vooruit. Ik ben al een beetje aan het rondkijken naar een andere instructeur.'

'Waarom? Wat mankeert er aan Bolden?'

'Ik vind hem zo ouderwets in zijn lesmethoden.'

'Hij heeft een Olympisch kampioen opgeleid, dat heb je zelf gezegd.'

'Jawel, dat is ook zo, maar dat was in het jaar 1910 of zo. Het is toch niet verkeerd op zoek te gaan naar een betere? Er is altijd een betere.'

Jacky ziet de kolonel voor zich, zijn haren in de war door de wind, zijn ouderwetse rijbroek met wijde flappen bij de dijen en de sombere blik in zijn ogen. Het heeft hem niet meegezeten. Hij zou trouwen met zijn vriendin, maar net voor het huwelijk overleed ze. En hij was al weduwnaar.

Jacky zegt: 'Ik vind dat wel zielig voor Bolden. Heeft-ie eindelijk een baantje gevonden en dan raakt hij het weer kwijt. Hij heeft net een nieuwe auto gekocht, op afbetaling nog wel. Die moet hij dan misschien weer wegdoen.'

Pap begint te grinniken. 'Ik weet niet wat er in jou is gevaren. Zo ben je vroeger nooit geweest, zo sociaal denkend. Als er verkiezingen zouden zijn, zou je denk ik Groen Links stemmen. Haha, later gaat dit landgoed natuurlijk heten: Stichting Weinbergen, charitatieve instelling voor oud-Olympisch-dressuurkampioen-

instructeurs e.a.'

Jacky lacht om de zachte, zijige commentaarstem, die hij heeft opgezet. Misschien heeft hij gelijk, denkt ze. Ik houd altijd rekening met iedereen. Zo kom je ook nooit een stap verder. Ze vindt Bolden eigenlijk niet eens aardig, alleen zielig. De hongerende kinderen in Somalië zijn ook zielig. Pap wil gewoon de beste instructeur. 'Hij is inderdaad hartstikke ouderwets, die Bolden,' zegt ze. 'Echt een stijve Engelsman.'

Na het ontbijt wil Jacky snel opstaan. Ze moet zich nog douchen en omkleden. Patricia zal zo wel bellen over wat ze vandaag gaan doen. Pap houdt haar echter tegen.

'Ik wil nog even met je praten.'

'Oei, heb ik iets verkeerd gedaan?' vraagt Jacky geschrokken. 'Je weet wel beter,' zegt hij serieus. 'Ik ben nog nooit zo gelukkig en tevreden geweest. Maar de grote vakantie loopt op zijn einde, dat weet jij net zo goed als ik en je moet binnenkort naar school.' Jacky knikt peinzend. Daar heeft ze inderdaad nog niet bij stilgestaan. Ze heeft het er zelfs niet met Patricia over gehad. Geen idee op welke school zij zit. Bastiaan zit op het gym, dat is wel zeker. Hij spreekt Latijn. Maar Patricia? Zal wel VWO zijn. Leuk, samen naar de vijfde klas. Ze zal het er straks gelijk over hebben.

'Ik heb vanmorgen telefonisch contact gehad met de conrector van je oude school,' verstoort Pap haar plannen.

Oude school? Shit! Er is natuurlijk een oude school, een schoolgeschiedenis. Nou ja, in het ergste geval - als ze daar per se naar terug moet - kan Patricia misschien van school wisselen. Als ze dat wil natuurlijk.

Pap vervolgt: 'Meneer Meulstee, de conrector van je oude school, de John F. Kennedy VMBO, heeft gezegd dat hij je meteen toe kan laten tot de derde klas en dat je, als je onverhoopt direct naar de vierde wilt, eerst een uitgebreide test zult moeten maken. Ik heb hem gezegd dat hij zich de moeite van deze test wel kan besparen, want dat je die heus niet zult maken. Dus je gaat naar de derde. Dan hoef je je dit jaar ook niet zo uit te sloven. Tenslotte ben je druk met Ma-Shar en we zullen dit jaar ook wel veel reizen, met al die paardenraces voor de boeg. Maandag over een week kun je je boeken ophalen. Ik ben op zoek naar iemand die je naar school

heen en weer chauffeert. Het lijkt me niet verstandig met de scooter te gaan, die hele weg naar de stad.'

Drie VMBO, denkt Jacqueline. Ze voelt het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Dat kan niet, dat mag niet. Ze is overgegaan naar 5-VWO! Maar dat telt hier natuurlijk niet. Jacqueline is er bijna twee jaar tussenuit geweest. Waarom zou Jacqueline zo'n test niet maken? Zijzelf zou dat wel doen. Ze is met achten overgegaan naar 5-VWO! VMBO 3, shit, waarom niet gelijk terug naar de kleuterschool?

Jacky is geprikkeld. Ze loopt in haar kamer te ijsberen. Ze zou zich moeten douchen. Patricia heeft gebeld, ze komt zo. Ze zou zich moeten aankleden. Jacky balt haar vuisten. Ze weet echt niet wat ze moet doen. Ze kan de hele kamer wel kort en klein slaan.

Schoppen tegen het bed, de deuren uit de kasten slopen, de toren met dvd's omsmijten.

Tebaldi kijkt vanaf zijn plaats op bed verbaasd toe. Hij piept zachtjes.

Uiteindelijk rent ze naar de studeerkamer. Ze rukt alle lijstjes met foto's van de muur en schreeuwt: 'Shitwijf, stom, dom, snertwijf. Kakwijf, kapsoneswijf, lui wijf! Ik wil je nooit meer zien!'

De foto's smijt ze met kracht in de lege la van het bureau. Ze hoort het gerinkel van brekend glas, maar dat kan haar niet schelen. Alleen haar eigen foto hangt nog aan de muur. Dat is de enige die ze daar nog tolereert.

⌘ Hoofdstuk 7 ⌘

Mag ik een sigaret van je, meisje van de sigarettenfabriek?'

Bastiaan zingt deze woorden met een zo laag mogelijke stem en hij spreidt zijn armen er theatraal bij uit.

Jacky glimlacht plichtmatig en biedt hem een sigaret aan.

'Wil jij dan misschien iets van mij drinken?' zingt Bastiaan weer.

'Hou nou eens op,' zegt Patricia snibbig. 'Je lijkt wel een huilerige bloedhond. Laten we naar een discotheek gaan. Ik heb nu eens zin om te dansen op lekkere muziek. Wat vind jij, Jacq?'

'Jacq doet wat ik wil,' zegt Bastiaan voor Jacky kan antwoorden.

'Zij is mijn Carmen, ik haar Escamillo.' Hij gaat stram in de houding staan en begint weer te zingen: 'Toreador, en garde. Toreador, toreador'.

Patricia kijkt hem woedend aan. 'Je hebt beloofd dit niet meer te doen,' zegt ze beschuldigend.

Wat niet, denkt Jacky. Een aria zingen? Zeker omdat hij vals zingt. Maar ze zegt niets. Op het moment vindt ze alles best. Ze voelt zich wat draaierig en wil het liefst naar huis, naar bed. Maar dat kan nu even niet, want, zoals Patricia zegt: 'Het is maar één keer in de week zaterdagavond en die moet gevierd worden. Hoe we ons ook voelen, we gaan door tot de ochtend.'

Jacky pakt een glas van Bastiaan aan en neemt een flinke teug. Soms verdwijnt de draaierigheid als ze doordrinkt. Ze neemt ook een trek van haar sigaret, maar inhaleert de rook deze keer niet. Dan gaat ze zeker over haar nek.

'Voel je je wel goed?' vraagt Patricia bezorgd. 'Je ziet er zo bleek uit?'

'Carmen gaat zo sterven,' zingt Bastiaan met sinistere stem. 'Dan mag ze toch wel een beetje bleek zijn?'

'Donder nou eens op met je gezeik,' zegt Patricia. 'Wil je liever naar huis, Jacq?'

'Het gaat zo wel weer,' zegt Jacky zo opgewekt mogelijk.

Patricia pakt Bastiaan bij de arm en sleurt hem mee. Ze sluiten zich aan bij hun vrienden, die zich meteen op Patricia richten. Jacky kijkt haar vriendin bewonderend na. Ze kent iedereen en iedereen kent haar. Wat is zij populair!

Ze is Patricia een week of vier geleden bij de tandarts tegengekomen. Patricia was er voor controle, Jacky kreeg vier stiftkronen. Haar ondertanden stonden zo scheef, vond Pap. Dat kon gecorrigeerd worden met een beugel, maar hij kon zich voorstellen dat ze niet een jaar of langer met schroeven op haar tanden en elastiek in haar mond wilde lopen. Met kronen was de hele zaak in twee weken geregeld. Ze was behoorlijk zenuwachtig in de wachtkamer, want ze was tot dan toe alleen voor controle geweest, had zelfs nog nooit een gaatje gehad.

Patricia had heel erg met haar meegeleefd. Ze had zelf ook twee kronen, omdat ze op haar voortanden was gevallen toen ze negen was. En haar broer had ook kronen en haar vader en haar moeder ook en... wat dacht je? Ze leefden allemaal nog.

Jacky moest lachen.

Patricia begon te vertellen over haar laatste vakantie in Costa Rica. Duikles had ze daar gehad. Ze had dus kennisgemaakt met de onderwaterwereld. Vissen waren net mensen, had ze gemerkt. Trokken zich niets van elkaar aan, zwommen gewoon hun eigen weg. Bij het koraal linksaf en dan rechtdoor tot het wrak met de kist met de gouden munten. Met z'n allen tegelijk erop af. Hoi, gouden munten, nu hoeven we nooit meer te vissen. Toen kwam er een haai langs en alle vissen zetten het op een snelle schoolslag. Patricia zette haar verhaal kracht bij met haar ogen, haar mond, haar handen, haar hele lichaam. Jacky moest vreselijk om haar lachen. Patricia was met haar mee naar binnen gegaan bij de tandarts en die vond dat niet eens raar. Het meisje probeerde haar ook daar steeds aan het lachen te maken. Dat lukte elke keer, hetgeen toch vervelend is als je een groot stuk klei in je mond hebt! Ze stikte er bijna in. Patricia werd uiteindelijk weggestuurd. Toen Jacky klaar was, bleek Patricia op haar te hebben gewacht. Jacky werd afgehaald door Pap. Hij nodigde Patricia meteen uit mee te gaan, was blij dat ze een vriendin had gevonden. Dat werd ook wel tijd, na twee weken films kijken, zwemmen en zonnen in haar eentje. Op den duur is daar geen lol meer aan.

Thuis hadden ze gezellig samen gezwommen en getennist en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Als ze niet bij elkaar zijn, dan belt of sms't Patricia, soms wel twintig keer per dag en dan overdrijft ze niet. 'Jacq, ik lig in bad met m'n hoofd onder water. Kun jij

zien waar de fles shampoo staat?' Of: 'Help, er ligt een vreemde vrouw in het bed van mijn vader. Wat moet ik doen? Moet ik haar ledematen eraf snijden en alle stukken in een vuilniszak gooien? Misschien kan ik haar beter langzaam in de open haard verbranden? Wat zou jij liever hebben als jij haar was, een begrafenis of crematie? Oh nee, 't is geen vreemde, maar m'n moeder. Gut, wat is die vannacht oud geworden. Laat maar!'

Jacky weet nooit hoe ze op dit soort morbide grappen moet reageren. Toch voelt ze zich enorm tot Patricia aangetrokken. Ze is zo adrem, zo aanstekelijk uitgelaten, ze leeft zo snel.

Vandaag bijvoorbeeld. Shoppen in de stad. Patricia: 'Ik wil een andere garderobe. Alles wat ik heb is bah en get en niks.' Shop in, shop uit. Steeds meer tassen aan hun armen. Tien minuten pauze. Sigaretje, taartje, thee. Thuiskomen, omkleden, naar het zeiljacht van Patricia's ouders. Picknickmand mee. Uitvaren, anker uitgooien, lunchen, anker binnenhalen, terug naar de haven. Een uur tennissen bij Jacky thuis. Pap gedag zeggen. Gezamenlijk kopje thee op het terras. Duik in het zwembad. Net voor sluitingstijd wil Patricia naar de kapper. 'Zal ik een andere kleur? Laat het even op het computerscherm zien.' En dan: 'Hè nee, groen, ik ben niet giftig. Nee, laat toch maar zwart.' Daarna: 'Andere coupe graag. Laat maar zien.' Onvermoebaar tovert de kapster een nieuwe look tevoorschijn, maar Patricia zegt: 'Hè get nee, net een duivel. Heb je er horentjes bij? Nee? Laat het dan maar zoals het was. Kom, Jacq, we gaan.'

Bastiaan is de broer van Patricia, haar tweelingbroer. Ze zijn net zestien geworden en hebben allebei een scooter voor hun verjaardag gekregen. Bastiaan een zwarte en Patricia een zilverkleurige. Jacky heeft ook een scooter gekregen, een donkerblauwe. Ze doen bijna alles op de scooter, Patricia en zij. Maar waar ze ook heen gaan, overal komen ze Bastiaan tegen. Dat kan geen toeval meer zijn. Patricia vertelt hem natuurlijk waar ze heen gaan. Jacky heeft het niet zo op hem. Zodra Bastiaan haar ziet, roept hij: 'Jij bent mijn Carmen en ik jouw Escamillo.' Hij valt dan voor haar op zijn knieën en begint hard en vals te zingen. Waar dan ook, op straat, in een winkel, in een kroeg. Helaas heeft hij niet het expressieve vermogen van zijn zus, hij maakt zich vooral belachelijk. Jacky

vindt hem flauw. Hij is zo weinig origineel. Doet alleen maar Patricia na en de anderen met wie ze uitgaan. Opera is namelijk de nieuwste trend.

De kroeg waar ze nu zijn heet 'Figaro', en is de meest trendy kroeg van de stad. Vijfentwintig euro entree. Voor een kroeg! Niks geen live muziek voor dat geld, maar operamuziek van de cd. Keihard als er meegezongen wordt, zacht bij onbekendere stukken.

Sommige bezoekers kennen de belangrijkste aria's uit hun hoofd en zingen die hartstochtelijk mee. Enkelen kennen ook de pasjes, de bewegingen en de mimiek die erbij horen. Dan ben je hier echt hot. Het is van belang je zaakjes te kennen. Wil je erbij horen, dan moet je mee kunnen discussiëren over de verhalen, de 'intriges' van de opera. Verder moet je de operagebouwen kennen. 'Ik vond La Bohème in 'Covent Garden' minder dan in 'La Scala'. Je bent helemaal hot als je net terug bent van een avondje 'Tannhäuser' in Bayreuth of een weekendje 'Butterfly' in Praag of New York. Als bewijs is er natuurlijk altijd een klein filmpje op You Tube, stiekem opgenomen met het mobieltje. Jacky studeert zich al wekenlang een versuffing om de belangrijkste zaken onder de knie te krijgen. Pap kan de boeken, dvd's en cd's gewoon niet aanslepen, zo snel gaat ze erdoorheen.

Ze wist werkelijk niets van opera toen ze ermee begon. Het enige wat ze over componisten wist kwam uit een oude film over Mozart, 'Amadeus'. Die heeft ze op dvd gezien. Nu wil ze alles over opera weten. Je kunt fantastisch dansen op bepaalde aria's en zeker op sommige koorzangen, vooral als je eerst zo'n pilletje van Bastiaan hebt ingenomen. Het is waanzinnig om het libretto van bepaalde stukken mee te kunnen zingen en helemaal als je weet wat het betekent.

De groep waarmee ze omgaat is de meest bijzondere groep die ze ooit heeft gekend. Ze wonen allemaal in enorme villa's, hebben alles wat hun hartje begeert en ze kunnen doen wat ze willen. Geld speelt helemaal geen rol, omdat iedereen genoeg heeft. Je wordt hier dus gewoon geaccepteerd om hoe je bent en niet om wat je bent. Ze is vooral blij dat Patricia haar tot beste vriendin heeft uitgekozen. Patricia is het populairste meisje in de groep. Alle mensen voelen zich direct tot haar aangetrokken, maar Patricia gaat het liefst met haar om. Ze vraagt haar altijd om met haar mee

te gaan, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Wel vermoeiend soms, vindt Jacky. Want zij staat altijd vroeg op om op Ma-Shar te rijden, terwijl Patricia lang kan uitslapen.

Misschien moet ze nog eens zo'n pilletje van Bastiaan nemen. Ze zeggen dat je er vrolijk en high van wordt, maar de vorige keer werd ze er alleen broodnuchter door. Dat wil ze nu ook! Graag! Even die drankmist uit haar hoofd, niet meer draaijerig zijn. Ze kan helemaal niet tegen drank, waarom maakt ze steeds dezelfde fout? Zelfs dat glaasje champagne met nieuwjaar is haar al te veel.

Jacky loopt naar Bastiaan toe en trekt hem aan zijn arm van de groep weg.

'Heb je nog zo'n pilletje?' vraagt ze.

Snel scant hij de omgeving. De barkeeper kijkt hem strak aan.

'Kom maar mee naar buiten,' zegt hij. 'Hier is het mij te link.'

Jacky volgt hem.

Bastiaan trekt haar in de schaduw van een portiek. Hij graait in zijn zak en haalt er een pilletje uit.

'Heb je zelf nu nog wel?' vraagt Jacky, als ze het pilletje heeft door-
geslikt.

'Ik heb niets nodig,' zegt Bastiaan zacht, 'alles wat ik nodig heb is hier.' Hij pakt haar bij haar schouders en zoent haar stevig op haar mond. Jacky probeert hem af te weren, weg te duwen, maar Bastiaan is sterker.

Hij pakt haar hoofd vast en blijft zijn mond op de hare drukken. Hij probeert met zijn tong binnen te komen.

Jacky wil zeggen dat hij haar pijn doet, maar ze kan niets uitbrengen met zijn mond op de hare. Hij drukt zo hard dat haar tanden bijna door haar lip naar buiten komen. Ze verzamelt kracht en probeert zich los te rukken.

Ineens laat hij haar los. Hijgend doet ze een stap terug. Ze wil hem de huid vol schelden. Hij heeft haar beledigd. Is hij helemaal gek, om haar te dwingen met hem te zoenen. Aanranding heet zoiets in politietaal, hoe durft hij. Ineens deinst ze terug. Hij staat voor haar met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht. In zijn hand heeft hij een groot, zilverkleurig, blinkend mes.

Jacky weet niet hoe ze het heeft. Is bang en boos tegelijk. Wat is hij van plan? Ze zegt niets, wacht af, probeert aan zijn ogen te zien

wat hij van plan is.

Ineens begint Bastiaan te grinniken. 'Het mes van Don José,' roept hij schaterlachend uit. 'Van het toneel gepikt na de voorstelling. Net echt, hè?'

Nu pas ziet Jacky dat het mes van plastic is. 'Je bent een grote lul,' zegt ze tegen hem en ze wil langs hem heen weglopen.

Hij houdt haar tegen. 'Jij bent een echte trut,' zegt hij. 'Het is dat je niet helemaal goed snik bent, anders had ik je niet zo laten gaan.' Dan duwt hij haar verder.

Jacky struikelt even, en rent dan snel de kroeg in. Wat bedoelt die klootzak? Hij is zelf niet goed snik.

Het pilletje heeft een andere uitwerking dan de vorige keer. Of werkt het nog niet? Jacky is heel erg misselijk en loopt gelijk door naar de wc. Patricia ziet haar niet, anders was ze wel achter haar aan gekomen. Ze is in druk gesprek verwickeld met Christiaan en Alexander. Jacky vangt een halve zin op: 'Ik snap al niet eens waarom Alfredo schulden had en helemaal niet waarom...' Oh, ze hebben het over 'La Traviata' van Verdi. Dat is de favoriet van Patricia. Ze zal wel weer één van haar stokpaardjes berijden: de onlogica van de intriges.

Het laatste stukje rent ze. Ze begint al te kokhalzen voordat ze de wc-deur heeft opgedaan. Gelukkig worden de toiletten hier goed schoongehouden. Jacky buigt zich over de pot heen en gooit haar maag leeg. Ze trekt door, gaat op de bril zitten en doet de deur dicht. Haar voorhoofd voelt nat en koud aan. Haar haar plakt aan haar huid. Ze ziet er natuurlijk niet uit. Ze moet zich opknappen voor de spiegel. Maar ze is moe van het overgeven, uitgeput van dagenlang slaapttekort. Lag ze maar op bed. Even geen muziek, drank, stank. Hè, hier is het lekker rustig. De deur naar de toiletten wordt met veel lawaai opengegooid en ze hoort Patricia boven het gelach uit schreeuwen: 'Waarom moet Don Giovanni donna Anna zo nodig verkrachten? Hij kon toch vrouwen genoeg krijgen? Waarom kreeg Carmen zo'n ruzie met een ander meisje uit de fabriek dat ze haar met een mes bewerkte? Waarom dacht Rodolfo dat het zijn schuld was dat Mimi niet beter werd. Ze had tuberculose! Violetta trouwens ook. Waarom sterven er in opera's alleen maar vrouwen aan tuberculose? Het is gewoon discriminatie.' Een

ander meisje: 'Het zijn toch gewoon stomme verhaaltjes, om mooie melodieën aan elkaar te breien? Als er maar drama in zit: hartstocht, jaloezie, haat! Je moet vooral niet naar de logica van de intriges zoeken. Als je waarom-vragen gaat stellen bij het libretto, dan knap je af. De verhalen zijn net zo idioot en ongeloofwaardig als die van de eerste de beste soap op de tv.'

Jacky herkent de stem van Evelien. Evelien twijfelt tussen het conservatorium en oude talen. Ging altijd veel met Patricia om. Is jaloers omdat Patricia nu met haar omgaat. Probeert haar oude vriendin terug te winnen door een intelligente indruk te maken. Haha, zij heeft exact hetzelfde verhaal tegen Patricia afgestoken. Is Evelien telepatisch begaafd of heeft zijzelf uit het superbrein van Evelien gestolen?

'Al is een intrige simpel of zelfs stom, daarom kan hij toch wel logisch zijn?' Patricia weer.

Evelien, giechelend: 'Je ziet het verkeerd. Het gaat niet om de logica. Het gaat erom of de mensen accepteren wat je hen voorschotelt. Als het publiek accepteert dat Don Giovanni de Commendatore heeft vermoord, accepteren ze ook dat deze later als Stenen Gast terugkomt om...'

Jacky hoort water in de wasbak kletteren, dan het dichtdraaien van de kraan. Er wordt een papieren handdoekje gepakt... verfrommeld en weggegooid. Ze wil opstaan en zich bij de meisjes voegen, maar dan hoort ze Evelien vragen: 'Waar is Jacqueline eigenlijk? Ik zag haar net aan de bar zitten. Ze kan helemaal niet tegen drank, hè?'

'Niet zo goed, nee.' De stem van Patricia. Op haar hoede. Ze is gelukkig geen roddelaarster, denkt Jacky.

'Waarom noemt jouw broer haar steeds 'zijn Carmen'? Ik vind Jacqueline niets van een Carmen hebben. Ze is... ja, sorry hoor, maar ik vind haar best saai en ze moet volgens mij niet zoveel van jongens hebben. Zou ze lesbisch zijn?' Nou, denkt Jacky verontwaardigd. Die stomme trut. Ze is zelf een saaie lesbo.

Wat zegt Patricia? Jacky houdt haar adem in.

'Nee, ze is niet lesbisch.' Het klinkt beslist. Dat is nou eens een vriendin. Trouw. Anders dan Julia, die aan de kant staat te schreeuwen en haar vriendje afpakt. Maar dat was een droom. Stik, laat ook maar. Wat zeggen ze verder?

Patricia weer: 'Gelukkig heeft Jacqueline niet door waarom hij haar steeds Carmen noemt. Ik baal er echt vreselijk van. Maar je weet hoe Bastiaan is. Als hij weet dat ik iets vervelend vind, doet hij het juist.' Jacky trekt haar wenkbrauwen op. Tot nu toe heeft ze het steeds als een compliment gezien dat Bastiaan haar Carmen noemde. Neemt hij haar in de maling? Carmen uit de opera is het prototype van de verleidelijke vrouw. Ze is uitdagend, heeft een decolleté van heb ik jou daar. Eerst is ze verliefd op Don José en ze pikt hem af van Micaela. Na een tijdje is ze op José uitgekeken en dan valt ze op Escamillo, een beroemde stierenvechter. Don José kan dat niet verkroppen en steekt haar met een mes in haar rug. 'Waarom noemt hij haar dan Carmen?' vraagt Evelien gelukkig voor haar.

'Je weet toch hoe het verhaal eindigt?' vraagt Patricia.

'Ja, Carmen wordt in haar rug gestoken door Don José, omdat ze niet meer van hem houdt. Hij is jaloers op eh... die toreador, hoe heet hij nou ook alweer?'

'Escamillo,' fluistert Jacky zachtjes.

'Op Escamillo,' roept Patricia opgewonden uit. 'En weet jij nog wat er een kleine twee jaar geleden is gebeurd bij Jacqueline thuis?' Jacky gaat ineens rechtop zitten. Patricia weet wat er met Jacqueline is gebeurd in de tijd dat ze naar de inrichting ging! Hoe weet ze dat, wat is er precies gebeurd? Kent ze Jacqueline nog van vroeger? Dan weet ze ook dat zij een bedriegster is. Maar dan heeft zij ook al die tijd een rol gespeeld! Nee, dat kan niet.

Jacky hoort de deur opengaan. De meisjes gaan toch niet weg? Ze moet horen wat Patricia verder zegt. Ze sluipt de wc uit en gaat de meisjes achterna. Maar ze kan pas weer horen wat Patricia zegt als ze direct achter haar loopt.

Patricia: 'Ze heeft een hele nacht naast die Bertie gezeten. Ze probeerde het bloed nog te stelpen, maar dat had al geen zin meer. Bertie was vermoord, dood, in de rug gestoken. Uit jaloezie, net als Carmen. Jacqueline werd op slag toetergek. Probeerde zichzelf ook iets aan te doen. Ze moest direct worden opgenomen in een inrichting.'

Jacky verstart helemaal. Bertie in de rug gestoken? Jacqueline die dat moest aanzien? Ze krijgt een brok in haar keel, voelt zich duizelig worden, weer misselijk. Ik ben hier niet, denkt ze, ik wil

hier niet zijn!

Ineens ziet Patricia dat Jacky achter haar loopt. Ze ziet aan de uitdrukking op haar gezicht dat ze alles heeft gehoord. 'Wij gaan naar huis,' zegt ze snel tegen Evelien en ze trekt Jacky met zich mee. Jacky laat zich meevoeren.

'Zeg maar tegen Bastiaan dat ik hem straks wel thuis zie. Ik breng Jacqueline weg,' zegt Patricia nog. De troostende stem van Patricia en haar beschermende houding, maken de tranen bij Jacky los. Ze begint te snikken. Patricia slaat een arm om haar heen en houdt haar stevig vast. 'Rustig maar, hoor, het is lang geleden gebeurd. Het is voorbij, je hoeft er niet meer om te huilen. Ik had er niet over mogen praten. Ik zeg er nooit meer iets over.' En dan, nijdig: 'Ik zal tegen Bastiaan zeggen dat Carmen voortaan taboe is. Hij valt maar iemand anders lastig met zijn flauwe grappen.'

Terwijl ze langzaam op hun scooters naar het landgoed rijden, ziet Jacky de meest vreselijke beelden voor zich. Bertie vermoord, onder het bloed, gebroken ogen. Hoe zag ze er uit? Een verleidelijke vrouw, leek ze echt op Carmen? Vermoord uit jaloezie. Wie was de Don José dan die dat heeft gedaan? Waarvan of van wie is Jacqueline zo ontzettend geschrokken, dat ze op slag toetergek werd. Wat betekende die Bertie voor haar? Ze was toch alleen de huishoudster? Het is wel erg als je huishoudster wordt vermoord, maar om daar nou gek van te worden? Gek word je wanneer je vader of moeder zoiets overkomt. Of wanneer...

Ineens snapt Jacky alles: Pap heeft Bertie vermoord. Jacqueline is gek geworden omdat ze wist dat haar vader de dader was. Omdat ze hem nooit zou kunnen of willen aangeven. Alles beter dan haar vader aangeven, zelfs gek worden. Maar als Pap Bertie heeft vermoord, dan is hij gestoord, toch een psychopaat. Dan loopt zij ook gevaar! Jacky begint weer te huilen en kan door haar tranen niet meer zien waar ze rijdt. Ze wil ook helemaal niet verder. Ze stopt en zet haar helm af.

Patricia stopt ook, maar maant haar door te rijden. 'Even doorrijden, joh. We zijn zo bij je huis. Dan help ik je snel je bed in. Morgen voel je je beter.'

'Ik wil helemaal niet naar dat huis,' schreeuwt Jacky in paniek. 'Dan word ik vermoord. Ik ben de echte Jacqueline helemaal niet.'

⌘ Hoofdstuk 8 ⌘

Jacky laat haar scooter vallen en zakt huilend op de grond neer. Patricia zet beide scooters op de standaard. Dan komt ze naast Jacky zitten en slaat troostend een arm om haar heen. 'Huil maar hoor, huil maar lekker uit. Het komt allemaal wel goed. Wil je een sigaret?' Patricia steekt een sigaret voor haar aan en Jacky neemt hem van haar over met bibberige vingers. Niet alleen haar handen trillen, ze beeft over haar hele lijf.

'Ik ben de echte Jacqueline niet,' zegt ze weer. 'Ik ben Jacky Holt-huis en meneer Weinbergen, mijn zogenaamde vader, heeft me ontvoerd omdat ik op Jacqueline lijk. Hij wilde zijn dochter terug, maar omdat dat niet kon, heeft hij mij daarvoor uitgekozen.'

Patricia wiegt haar alsof ze een klein meisje is. 'Natuurlijk lieverd. Wees maar niet bang, alles komt goed. Je mag van mij zijn wie je wilt hoor.'

Door haar tranen heen kijkt Jacky even verbaasd naar haar vriendin. Je mag van mij zijn wie je wilt? Wat bedoelt ze daarmee? Patricia drukt haar nog eens tegen zich aan.

Ineens weet Jacky waarom haar vriendin zo reageert. Ze gelooft haar niet! Ze denkt dat ze gestoord is omdat ze in een inrichting heeft gezeten. Maar dat was zij helemaal niet, dat was Jacqueline. Patricia gelooft echt dat ze Jacqueline is. Hoe kan ze haar van het tegendeel overtuigen? Bastiaan zei vanavond toch ook zoiets vreemds? Over dat ze niet goed snik was en dat hij haar daarom maar liet gaan of zo? Ze denken dus allebei dat ze niet goed snik is en gaan toch gewoon met haar om. Dat is pas echt gek!

Met haar handpalm veegt Jacky de tranen uit haar ogen. Ze probeert een zo nuchter en normaal mogelijke indruk te maken. Maar wat is normaal?

'Ik ga daar niet meer heen,' zegt ze beslist. 'Hij heeft Bertie vermoord en nou wil hij mij ook vermoorden. Je moet me geloven, ik ben niet gek. Ik heb ook niet in een inrichting gezeten, dat was Jacqueline.'

Patricia knikt en sust: 'Rustig maar, Jacqueline...'

'Jacky,' zegt Jacky.

'Oké Jacky, rustig maar. Alles komt goed. Je hoeft helemaal niet bang te zijn dat hij jou vermoordt. Hij zit in de gevangenis! Het is allemaal verleden tijd.'

'Wwie zit in de gevangenis?' Jacky kan bijna niet meer praten van de zenuwen.

'Ja, ik weet zijn naam niet precies,' zegt Patricia. 'Maar die ex van Bertie, die haar vermoord heeft. Hij zit netjes opgeborgen in de gevangenis en je hoeft niet bang te zijn dat hij er snel uitkomt. De kranten hebben bol gestaan over de hele zaak. Hij heeft direct bekend. Toen hij hoorde dat je vader en Bertie zouden gaan trouwen, sloegen bij hem de stoppen door. Eh, kun je je er dan helemaal niets meer van herinneren?' Patricia lijkt zenuwachtig te worden en staat op. Ze probeert Jacky omhoog te sjoeren.

Jacky is doodmoe. In haar hoofd tuimelen verwarrende gedachten door elkaar. Ze wil niet meer denken. Ze wil slapen, leeg zijn en laat zich gewillig door Patricia meenemen.

De volgende morgen blijft Jacky lang uitslapen. Er is ook niemand die haar wekt. Als Marianne uiteindelijk haar kamer binnenkomt, is het al half twaalf.

'Je vader vraagt of je zo beneden komt om samen te lunchen, nou ja, voor jou is het meer een ontbijt. Hij moet vanmiddag weg.' Jacky's mobieltje gaat over en terwijl ze hem pakt, zegt ze tegen Marianne: 'Zeg maar dat ik over een half uur beneden ben.' En dan zegt ze met slaperige stem: 'Hallo Patries, hoe gaat-ie? Oh? Nee, ik kan me niets meer van gisteravond herinneren, helemaal niets. Heb ik raar gedaan? Oh, gelukkig maar. Ja, te veel gedronken, stom, ik doe het ook niet meer. Vanmiddag? Nee, ik blijf vandaag in bed. Ik ga wat films bekijken en zo. Wat? Nee, kom maar liever niet, ik wil kunnen slapen als ik daar zin in heb. Ik bel je morgen wel. Oké, dag.'

'Nee, ik hoef echt niets,' zegt Jacky tegen Pap, die bang schijnt te zijn dat ze verhongert. Elk broodje dat hij smeert, biedt hij eerst haar aan.

'Ik voel me niet zo bie, heb ik toch gezegd? Te veel gedronken. Ja, dat is stom, ik weet het. Je hoeft me niet zo bevoogdend aan te kijken.' 'En jij ook niet,' zegt ze tegen Tebaldi, die aan haar voeten is gaan zitten.

Pap begint te lachen. Mooi, hij is ontspannen. Nu moet het gebeuren.

'Pap?'

'Ja?'

'Mis jij Bertie wel eens?'

Hij kijkt haar ineens waakzaam aan en probeert de vraag te ontwijken. 'Zal ik Marianne nog wat sinaasappels uit laten persen? Dat is goed tegen een kater.'

'Er staat nog een hele kan. Ik wil graag dat je mijn vraag beantwoordt.'

'Waarom is dat zo belangrijk?'

'Eh... omdat ik de zaak voor eens en voor altijd wil afsluiten. In de eh... daar eh, zeiden ze dat ik een erg selectief geheugen had over de hele zaak. Ze vonden dat ik - als ik eraan toe was - moest proberen klaarheid voor mezelf te krijgen en de waarheid moest proberen te achterhalen. Als een detective, zo objectief mogelijk, begrijp je?' Zelf vindt ze haar argumenten verwarrend en slecht onderbouwd klinken, maar Pap knikt samenzweerderig.

'Nee, ik mis Bertie niet,' zegt hij dan.

Verbaasd kijkt ze hem aan. 'Maar jullie zouden toch trouwen?' Nu is het zijn beurt verbaasd te kijken. Dan is hij ineens op zijn hoede.

'Objectief, alsof ik een detective ben,' waarschuwt Jacky hem. 'Oké, maar het is wel hard voor jou. Nou ja, ik denk dat je het nu wel aankunt. De waarheid: ik had niets met Bertie en was ook niets van plan in die richting. Ik zou nooit trouwen met... met mijn huishoudster. Zo'n relatie kan niet goed gaan. Maar in die tijd had jij wel fantasieën over ons, omdat je je afgewezen voelde door je moeder.' Ah, dus er is een moeder in het spel. Wat is er met haar gebeurd? Jacky begint op dreef te komen. Ze is opgewonden dat er zo snel informatie naar boven komt. Hoe kan ze meer over Jacquelines moeder te weten komen zonder argwaan te wekken? 'Eh, die hele tijd is een beetje vaag voor me geworden. Verdringing, zeiden ze daar. Weet jij nog hoe ik over eh... mama sprak in die tijd?'

'Over je moeder? Ja, dat herinner ik me nog heel goed. Je nam het haar bijzonder kwalijk dat ze zo weinig contact zocht. Nadat ze haar tweede kind - in haar nieuwe huwelijk dan, want met jou

opgeteld was het haar derde - had gekregen, leek er geen plaats meer voor jou te zijn. Je werd steeds bozer en bozer en uiteindelijk heb je haar geschreven dat ze jouw moeder niet meer was. Ze heeft mij nog opgebeld. Was woedend, omdat ze dacht dat ik jou had opgestookt tegen haar. Maar ik had er niets mee te maken. Vond het alleen maar zielig voor je dat ze niet belde op de afgesproken tijden. Ik heb haar rustig proberen uit te leggen dat je zo niet met kinderen kunt omgaan. Aan het eind van het gesprek was ze zwaar beledigd. Ik snap nog steeds niet waarom. Daarna hebben jullie geen contact meer gehad en toen kwam Bertie in je leven. Ze was een warme persoonlijkheid. Had aandacht voor je, verzorgde je als je ziek was. Je was ook ineens voortdurend ziek.' 'Wilde Bertie wel met jou trouwen?' Klinkt ze niet te gretig? Jacky heeft het gevoel dat ze eindelijk wat inzicht krijgt in het leven van Jacqueline.

Pap schudt zijn hoofd. 'Ik geloof het niet,' zegt hij peinzend. 'Ze was een tamelijk onafhankelijk type. Had het uitgemaakt met die vriend van haar, die... eh Hans, omdat hij haar te veel controleerde. Volgens mij kon hij het niet hebben dat ze hier zo goed verdiende. Je snapt dat ik haar een heel goed salaris gaf. In een paar maanden tijd had ze van jou, een eenzaam en labiel meisje, een vrolijke jonge meid gemaakt. Maar hij kon niet hebben dat ze bijna twee keer zoveel verdiende als hijzelf. Hij werd steeds achterdochtiger en jaloers. Uiteindelijk heeft hij haar eh... vermoord.' Daarna staat Pap resoluut op. 'Lieverd, ik moet nu echt weg, naar Parijs op en neer. Op zondag gaan de zaken gewoon door. Ik hoop op tijd weer terug te zijn, een uurtje of tien vanavond. Als je ergens heen wilt, dan staat ook de chauffeur tot je beschikking. Hij komt direct terug, nadat hij mij naar het vliegveld heeft gebracht.'

'Ik ga vandaag niet weg,' zegt Jacky. Ze is van plan het hele huis te doorzoeken naar sporen van Jacquelines geschiedenis.

In haar slaapkamer hoeft ze niet te kijken. Ze kent de inhoud van de kasten op haar duimpje. Trouwens, het is haar eigen kleding die daar hangt. Als er iets te vinden is, dan moet dat in de studeerkamer zijn.

Jacky loopt eerst naar het bureau. Oh, alle fotolijstjes zijn uit de la gehaald. Mooi zo.

Ze trekt het bureau van de muur af. Bekijkt de achterkant en onderkant, op zoek naar geheime laden of vakjes. Niets te vinden. Een steriel bureau, alsof het nooit gebruikt is. Hoeft ook niet met VWO 3, denkt Jacky sarcastisch. Dan blijven alleen de boekenkasten over. Zou Pap door Jacqueline's rotzooi zijn gegaan en alles hebben weggegooid? Er is hier niets ouds, niets dat gebruikt lijkt. Op de meeste planken staan kinder- en jeugdboeken. In volgorde van leeftijd. Voorleesboeken, prentenboeken, sprookjes.

Achteraan de kinderboeken. Jacky pakt een Harry Potter van de plank en begint erin te bladeren. Ongelezen, dat zie je niet alleen, je ruikt het ook. Las Jacqueline wel eens? Wat deed ze met haar tijd? Er is één plank met ongeregeld goed. Briefpapier, enveloppen, een doos met lijm, schaar, liniaal en dat soort dingen. In die doos hoeft ze niet meer te kijken, want dat heeft ze al eerder gedaan. Zijzelf zou dergelijke spullen in de la van haar bureau bewaren. Naast de doos alleen nog die houten verfdoo's. Jacky houdt niet van schilderen en heeft er daarom nooit in gekeken. Nu toch maar even, voor de zekerheid. Ze opent de doos op het bureautje en houdt haar adem in. In de doos liggen foto's, brieven, stickers, sieraden.

Het volgende half uur wordt Jacky in beslag genomen door wat er uit de doos te voorschijn komt. Alles wat niet van belang is, legt ze snel opzij. De stickers, een medaille van de één of andere zeiltocht, gesigioneerde foto's van popsterren. De sieraden legt ze apart. Een gouden horloge, twee gouden ringetjes, één met een rode en één met een witte steen, een kettinkje met een hartje, een schakelarmband. Allemaal erg kinderlijk, bepaald niet bestemd voor iemand van zestien, eerder voor iemand van tien. Uiteindelijk blijven de foto's en papiertjes over. Eerst bekijkt Jacky de papiertjes. Het lijken wel boodschappenbriefjes, notitieblaadjes. Op elk briefje hetzelfde handschrift. 'Snel beter worden, lief', staat er op een blaadje. Op een ander 'Goed je best doen met je proefwerk. Je kunt het!' De briefjes zijn niet ondertekend. Ze zijn niet van Pap, ze kent zijn handschrift. Van Jacqueline's moeder? Nee, dan zouden ze langer geleden geschreven moeten zijn. Vóór de tijd van de proefwerken. Bertie? Ja, bij het stapeltje foto's zit er één met hetzelfde handschrift op de achterkant. 'Al hebben we het heerlijk, ik mis je

wel hoor, Bertie'. Jacky draait de foto om. Dus dat is Bertie. Een knappe, blonde vrouw kijkt haar vrolijk aan. Ze leunt op een muurtje. Naast haar een aardig uitziende, net zo blonde man. Is dat Hans? Het moet haast wel. Hij ziet er niet erg vermoorderig uit. Wel verliefd. Crime passionel? Was nergens voor nodig geweest. Ze zouden niet eens met elkaar trouwen, Pap en zij. Is minder verdienen een reden om zo jaloers te worden dat je je ex vermoordt? Nee, er moet iets anders aan de hand zijn geweest, maar dat zal wel nooit meer boven water komen. Misschien kreeg hij wel geld van Bertie en wilde ze dat niet teruggeven en moest hij daardoor zijn huis uit of zo. Iemand moet toch een hele goede reden hebben om een ander te vermoorden. Moet je nagaan. Door die moord is Jacqueline gek geworden! Maar ze was een labiel meisje, zei Pap aan tafel.

De andere foto's leveren niet veel nieuws op. Een paar foto's van Jacqueline en Pap, en een paar van haar alleen. Geen één van haar moeder. Teleurgesteld gaat Jacky erbij zitten. Ze weet nu hoe Bertie er heeft uitgezien, maar verder is ze nog niets opgeschoten. Zal er verder in huis iets te vinden zijn over Jacqueline? In de salon niet, dat weet ze zeker. In de bibliotheek ook niet, daar staan echt alleen maar boeken. Ze is nog nooit in Paps kamer geweest, misschien vindt ze daar iets. Hij komt pas vanavond terug. Jacky doet nogal schichtig, als ze door het huis loopt. Tebaldi loopt kwispelstaartend achter haar aan. Ze pakt hem bij zijn halsband en brengt hem naar de salon. 'Ga maar lekker voor het vuur liggen. Ik kom zo,' zegt ze. Hij kijkt haar teleurgesteld na.

Heel zachtjes opent Jacky de deur van Paps kamer. Hij is leeg. Natuurlijk is hij leeg. Pap is er niet en wie heeft hier 's zondags wat te zoeken? Michelle maakt alleen door de week schoon. Jacky scant de kamer. Antiek tweepersoonsbed. Vrij smal, maar dat maakt niet uit, want hij is toch alleen. Ernaast antieke nachtkastjes, wat is hier niet antiek? Kledingkasten, een ladenkastje. Mooie, donkere stillevenen aan de muur. Absoluut niet van impressionisten. De kamer is niet zo groot als de hare, vindt Jacky, en doet een beetje vrouwelijk aan. Ze moet niet vergeten alles weer op de juiste plek terug te leggen. De kledingkasten leveren niets op, maar dat had ze ook niet verwacht. De nachtkastjes bieden wat

nachtkastjes normaal te bieden hebben. Tijdschriften, zakdoekjes, een flesje mondwater, een neusspray. Dan blijft het ladenkastje over. In de bovenste la liggen sjaaltjes, dassen en strikken. In de la eronder sokken. Daar weer onder onderbroeken en hemden. In de onderste la vindt ze wat ze zoekt: fotoalbums.

Snel legt Jacky de stapel op de grond en gaat ernaast zitten. Er zijn albums van Paps jeugd. Eerst het geboortekaartje. 'Met blijdschap geven wij kennis'. Zijn volledige naam: 'Francois Martinus Joachim Weinbergen'. Daarna pagina's lang de jonge Frans, die gestaag groeit. In de armen van zijn moeder, 'grootmoeder Jacqueline'. In bed, in bad, in de wandelwagen, lopend in het park, bij de kerstboom. Een jaar of zes, zeven. Staatsieportret, grote voortanden. Dan Frans in de klas, op de stoep met zijn eerste grote fiets. Ineens op de middelbare school, ah, het gym. Zwarte bril, achterovergekamd zwart haar. Nog net geen vetkuif. Frans in het schoolorkest. Hij speelt piano. Vandaar de vleugel in de salon. Waarom speelt hij nu niet meer?

Al gauw heeft Jacky twee albums doorgebladerd. Frans is inmiddels volwassen geworden en ook al in dienst geweest. Heeft hij zijn hele dienstitijd wel volgemaakt? Er zijn maar twee foto's van Frans in uniform. Gewoon soldaat, hoor. Aj, nu is zijn haar ineens flink gegroeid. Wat zit het slordig! Foei Frans. Eindelijk, zijn trouwerij! Dus dat is nou Jacquelines moeder! Een prachtige vrouw, ze lijkt wel een filmster met haar ravenzwarte koppie. Maar wel een filmster van een tijd geleden! Er is niet eens een apart trouwboek. Alleen maar een paar foto's in het stadhuis. Staatsiefoto's bij een vijver. Hoe komt Jacqueline aan dat blonde haar met een donkere vader en moeder?

De donkere bruid is haar moeder helemaal niet, blijkt een album later. Dat is wel een soort huwelijksboek, al is het niet erg dik. Een gelukkige, hoogblonde en hoogzwangere bruid in het wit, met alles erop en eraan. Boeket, sluier, bruidsmeisjes. Frans ernaast, verliefd en in jacquet. Wie zat er in de dikke buik? Jawel: Jacqueline! Maar zij komt pas in het volgende album in het openbaar te voorschijn. Gelukkig, daarin krijgt ook de moeder een naam: Corine. Fijn voor Pap: 'Corine' kun je prachtig op z'n Frans uitspreken. Corine met Jacqueline op bed en in bad. Samen in de beeldentuin naast het zwembad. Aha, Corine met Jacqueline naast

een Arabisch paard, eerste foto van het rijtje. Pas als Jacqueline een jaar of vier is, verdwijnt Corine van het fototoneel. Zijn ze toen gescheiden? Arme Jacqueline. Moeder weg, moeder nieuwe kindjes, moeder is geen moeder meer. Of zou Jacqueline toen al zo vreemd zijn geweest, dat haar moeder dacht: 'Die wil ik echt niet om mij heen hebben'? Misschien was Jacqueline altijd al gek, zonder dat er een noodzaak was haar in een inrichting op te nemen. Jacky bladert verder, ze is helemaal verdiept in het leven van haar voorgangster. Geposeerde foto's op school, klassefoto's. Jacqueline op, onder, naast, met Arabische paarden, vooral veulens.

Jacqueline in de beeldentuin, in het zwembad met een bal, op de tennisbaan met een klein racket en eigenwijs tenue. Af en toe een foto van Jacqueline met Pap. Samen aan tafel, samen bij de open haard, samen in de beeldentuin. Jacky ziet het meisje ouder worden. Een jaar of 10, 11, 12: klassefoto's en staatsieportretten. Elke keer hetzelfde, serieuze, nee droevige gezichtje. Er is niet één foto waarop Jacqueline lacht. Dan lege pagina's. Geen foto's van Jacqueline met Bertie. Geen foto's van Jacqueline in de inrichting. Jacky klapt het album dicht. Ze voelt zich depressief. Dit boek straalt zo'n eenzaamheid, zo'n treurigheid uit. Waarom was Jacqueline zo verdrietig? Ze had alles wat haar hartje begeerde! Jacky wil een stukje papier terugduwen dat uit het album steekt. Omdat dat niet lukt, slaat ze het open en bladert snel door de lege pagina's. Achter in het album liggen kranteknipsels... over de moord op Bertie!

Met rode oren leest Jacky de artikelen. Ze liggen op volgorde van datum. De meeste artikelen overlappen elkaar. Het lijkt wel of alle kranten erover hebben geschreven. Eindelijk slaat Jacky het album dicht. Ze legt het onderaan in de la. Legt de andere albums erbovenop. Ze kan zich niet meer precies herinneren hoe ze ie eruit heeft gehaald. Het maakt ook niet uit. Eindelijk weet ze waarom Jacqueline is gek geworden na de moord op Bertie. Het was haar schuld dat Bertie werd vermoord! Zij zelf heeft Hans K., zoals de ex van Bertie in de kranten wordt genoemd, verteld dat haar vader en Bertie gingen trouwen. Dat Hans K. niet meer moest opbellen, omdat Bertie hem haatte! Als Jacqueline dat niet tegen hem had gezegd, had Bertie nu nog geleefd. En nu wordt zij

daarop aangekeken! Pap weet het, Patricia weet het, iedereen weet het. Jacky begint te huilen.

Klokslag tien is Pap terug. Hij komt altijd zijn beloften na.

Jacky wacht hem op. Ze heeft een tas ingepakt met haar persoonlijke spullen. Maar wat is persoonlijk? Tandенborstel, een ketinkje dat ze gekregen heeft. Dat beschouwt ze maar als persoonlijk bezit, want wat moet hij ermee? Foto's als herinnering.

Tebaldi zit aan haar voeten, niet van plan om van haar zijde te wijken. Het zal straks toch moeten, denkt Jacky en de tranen beginnen nog harder over haar wangen te stromen.

Als Pap binnenkomt, weet hij onmiddellijk wat er is gebeurd. Hij gaat naast haar zitten, pakt haar hand vast. 'Je hebt de krantenartikelen gevonden?'

'Ja.'

'Mag ik je nog iets vertellen over die artikelen?'

'Ja.'

'Kom dan even mee naar de salon.'

Pap schenkt een glas wijn voor hen beiden in, gaat bij de open haard zitten en wenkt haar tegenover hem te gaan zitten. Tebaldi volgt haar weer kwispelstaartend.

Jacky pakt een sigaret uit het kistje met rookwaren. Pap gaat achterover zitten en begint dan rustig te vertellen.

'Er is een journaliste geweest van onze regionale krant, die een hele grote duim had. Zij snapte niet dat een man een vrouw kon vermoorden omdat zij meer dan hij verdiende, dus bedacht ze een reden, die haarzelf meer aansprak en de lezers ook. Zij schreef al tien jaar voor die krant en had nog nooit de landelijke publiciteit gehaald. Dus zij bedacht een echte intrige: met slechteriken en zielige slachtoffers. Wij waren de slechteriken: jij en ik. Ik had Bertie van haar leuke ex-vriend afgepikt en jij had hem door de telefoon vernederd. Hansje K. was dus het slachtoffer van onze vreselijke spelletjes met mensen en Bertie was het slachtoffer van Hans. Crime passionel. Eigenlijk was hij dus onschuldig.'

Jacky schudt haar hoofd. In alle kranten stond toch hetzelfde verhaal? Dat het de schuld van Jacqueline was dat hij door het lint ging! Journalisten schrijven toch niet klakkeloos van elkaar over, ze hebben toch hun eigen bronnen?

Pap glimlacht vol begrip. Hij weet wat ze denkt. Hij pakt haar hand

vast en vertelt zacht verder: 'Kranten nemen dit soort verhalen graag van elkaar over. De tv heeft dat ook gedaan. Als de massa maar kan smullen.' Hij drukt haar hand nog een keer en vervolgt: 'Alleen mensen zoals wij - daarom ben ik zo blij dat je met Patricia omgaat - begrijpen waarom wij worden zwartgemaakt. Dat heeft te maken met één emotie, een emotie die alles stukmaakt wat mooi is. Ik heb het over afgunst. Tegen afgunst kun je niet vechten. Ik heb me in de pers dan ook niet verweerd. Dat was zinloos. Want al had ik niets met de moord op Bertie te maken, jij en ik waren al als eigenlijke daders gebrandmerkt. Daarna heb ik alle kranten en tv-verbindingen uit huis verwijderd. Ik kan ze niet tegenhouden mijn nest te bevuilen, maar ik hoef dat proces niet zelf te volgen.'

Jacky heeft haar koffertje naar haar kamer teruggebracht en komt dan weer terug bij Pap.

'Ik heb iets voor je,' zegt hij vrolijk, alsof het gesprek van daarnet niet heeft plaatsgevonden.

'Wat dan?' Jacky kan weer lachen.

'Kom maar mee.'

Ze loopt achter hem aan, de bibliotheek in. Daar staat een ingepakt schilderij.

'Voor jou,' zegt hij. 'Maak maar open.'

Jacky is benieuwd. Ze scheurt het papier weg. Tebaldi probeert haar te helpen. Grommend valt hij het grote pak aan.

'Voorzichtig,' zegt Pap en hij pakt de pup vast.

Jacky slaakt een zucht van opwinding. Haar foto met Ma-Shar is nageschilderd. Alleen de hengst ziet er hetzelfde uit. Zijzelf heeft een soort sprookjesachtig uiterlijk gekregen. Een sluier voor haar gezicht. Een wit, versierd gewaad. Om Ma-Shar en haar heen geen rododendrons, maar wazige, dromerige wolken. Jacky kan er niet genoeg van krijgen naar het kunstwerk te kijken.

'Je vindt het mooi, hè?' zegt Pap zacht. 'Ik wilde eerst een aquarel laten maken, maar heb uiteindelijk toch besloten voor olieverf. Het maakt misschien een iets minder moderne indruk, maar het heeft meer expressie.'

Jacky valt hem om de hals en kust hem op beide wangen.

'Bedankt, daddy, ik vind het prachtig.'

'Kom maar mee,' zegt hij. 'Ik heb nog iets voor je.'

Hij gaat haar voor naar buiten. Over de Toscaanse binnenplaats, door de gangen van het bediendenverblijf, over de andere binnenplaats. De poort door en dan naar de stallen.

Jacky hoort Ma-Shar al hinniken en glimlacht.

Voor de zadelkamer stoppen ze. Pap gooit de deur open. Midden in de zadelkamer staat een bok met een zadel erop en een laken eroverheen.

'Ook voor jou!'

Jacky trekt het laken weg en slaakt een kreet van verassing.

'Waar komt dat vandaan?'

'Helemaal uit Egypte, vanmorgen aangekomen. Dat was de echte reden dat ik naar Parijs ging: voor het schilderij en dit zadel.' Bewonderend volgt Jacky met haar vingers de stof en de kralen van het prachtige, groene, Oosterse zadel. Het heeft de vorm van een gewoon zadel, althans het zitgedeelte. Er zit waarschijnlijk ook wel leer onder, maar de bovenkant is helemaal van stof. Groene stof, bewerkt niet lovertjes, stukjes sierleer, kralen.

'Tussen Kerst en Oud en Nieuw gaan we naar de Horse Fair, de jaarlijkse paardenbeurs,' zegt Pap. 'Ze hebben mij gevraagd een Arabisch sprookje te presenteren. Ik doe dat graag, want zo kan ik het Arabische paard promoten. Ik heb al bedacht dat jij de prinses bent. Op dit zadel kun je de komende maanden oefenen. Er hoort ook een kostuum bij. Als het goed is, heeft Marianne dat net in je kamer uitgehangen.'

Gekleed als een prinses zweeft Jacky door haar kamer. Ze heeft 'Nessun Dorma' opgezet. Zij zal niet slapen, de hele nacht niet. Deze nacht danst ze alleen maar en daarvoor heeft ze geen pilletje van Bastiaan nodig. Op het wollen vloerkleed maakt ze de sierlijkste pirouettes. Ze danst langs de kastenwand, gaat over de diagonaal naar de badkamer, komt met een grote sprong op het bed terecht en springt er weer elegant af.

Tibaldi verroert zich niet eens.

Ze eindigt haar dans voor het grote schilderij boven haar bureau. Verlieft staart ze naar de dromerige afbeelding van haarzelf en de goudkleurige hengst. Haar lippen vormen de woorden: 'Jacqueline en MaShar.'

In het paradijs gevangen

deel III

Vier maanden later...

⌘ Hoofdstuk 9 ⌘

Aandachtig bekijkt Jacky de wollen truien die op de toonbank liggen. Lekker warm voor als het gaat vriezen. Tweehondervijfzeventig euro is geen geld. Ze kan de verleiding niet weerstaan en zegt: 'Ik neem hem. Geef maar een medium.'

De verkoper laat de trui in een plastic tas glijden. 'We hebben ook aanbiedingen voor bodywarmers, sjabrakken, paardedeakens...', begint hij op te sommen.

'Ik kom nog wel eens terug,' zegt Jacky. 'Ik ben hier toch drie dagen.' Ze maakt zich snel uit de voeten.

Al urenlang loopt ze op de beurs rond. Ze waren hier vanochtend om een uur of acht. De paarden waren er zelfs al eerder. Pap heeft de mooiste stand van de hele paardenbeurs. Prachtige foto's van hun paarden aan de wanden. Een chic bureau met daarnaast een hondenmand, waarin Tebaldi gezellig ligt te slapen. Een televisietoestel met steeds wisselende dvd's. Over de wereldkampioenschappen in Parijs, één over Arabische paardenraces, een paar over de fokkerij en ook één van haar op Ma-Shar.

Over een uur is het zover. Dan laten ze het publiek het Arabische sprookje zien in de showhal. De hele dag door zijn er demonstraties. Jacky heeft uren op de tribune doorgebracht. Toen ze er vanochtend ging zitten, was er een demonstratie van valkeniers. Ze vertelden over de geschiedenis van de valkerij en hoe valken getraind worden. Op een bepaald moment was er een valkenier die op de grond stond en een kunstprooi aan een touw liet rondzwaaien. De valk kwam laag overvliegen van achter de tribunes vandaan, nam een duikvlucht naar de prooi en ging weer omhoog, over de tribune heen. Hij vloog vlak over haar heen, misschien maar vijf centimeter boven haar hoofd. De 'Grand National' van het Shetland Pony Stamboek was ook leuk. Zes Shetlanders race ten over een gëimproviseerde renbaan. Een soort omgekeerde grote borstels dienden als hindernissen. Het mooiste vond Jacky nog de demonstratie van IJslandse pony's. Zes ruiters lieten de töl't zien. Omdat het in IJsland maar een paar uur per dag licht is, droegen de pony's verlichting in hun manen en staart. Toen de spots uitgingen zag je alleen nog de bewegende lichtjes.

Langzaam loopt ze terug naar hun stand. Ma-Shar heeft een koninklijke box met een prachtige groen-met-gouden deur. Tebaldi komt naar haar toe gerend en springt tegen haar op. Jacky pakt zijn voorpoten van haar borst en zet ze op de grond. Tebaldi moet zo langzamerhand eens wat manieren leren, hij is al lang geen pup meer.

'Je moet je nu maar gaan omkleden,' zegt Marianne. 'De anderen zijn al klaar. Je wilt toch nog wel even inrijden voordat je aan je kūr begint?'

'Er valt bijna niet in te rijden,' zegt Jacky. 'Ik heb het vanmorgen al bekeken. Het inrijterrein is zo groot als een longeercirkel.' Pap komt de box binnen. Hij heeft gehoord wat ze heeft gezegd en knikt instemmend. 'Het is een gekkenhuis bij het inrijden. Die mensen van de galavoorstelling van vanavond zijn er aan het trainen. Echte professionals. Ze duwen andere paarden gewoon weg. We gaan er maar zo laat mogelijk heen.'

'Nou, ik wil wel inrijden, hoor,' zegt Monique. 'Als Joesoef geen warming-up krijgt, heb je kans op blessures. Dat risico neem ik niet.'

Jacky haalt haar schouders op. 'Dan ga je toch in je eentje inrijden,' zegt ze onverschillig. Ze is niet van plan zich iets van Monique aan te trekken. Het meisje probeert haar al vanaf het begin tegen te werken.

Ongeveer een maand geleden heeft Pap meisjes opgebeld, die wel eens hebben meegedaan in de rubriek 'gekostumeerd' op Arabische paardendagen. Hij wilde dat er zo veel mogelijk paarden meededen aan het Arabische sprookje. Uiteindelijk waren er vijf meisjes bereid mee te doen.

Jacky heeft het sprookje verzonnen. Dagenlang heeft ze de meest fantastische intriges bedacht, die allemaal te ingewikkeld bleken. In een kwartier kun je niet zoveel laten zien. Elke avond discussieerde ze met Pap over de verhalen die ze had bedacht.

'Houd het zo simpel mogelijk,' waarschuwde hij steeds. 'Een sprookje is meestal erg zwart-wit. Alles moet zoveel mogelijk voor zichzelf spreken.'

Jacky was niet erg tevreden met het uiteindelijke resultaat, maar Pap was apetrots op haar. 'Ik ken de vroegere Jacqueline gewoon niet terug,' zei hij. 'Op school haal je alleen maar negens en tiens.'

En dit sprookje heb je zo professioneel uitgewerkt. Straks geef je me nog een versie in het Arabisch!'

Samen met haar instructrice heeft ze de choreografie voor de paarden bedacht. Dat was niet makkelijk, want het ene paard kan meer dan het andere. Elk weekend werd er bij hen in de binnenbak geoefend. Jacky heeft het sprookje uitgewerkt en heeft iedereen een draaiboek gestuurd.

Monique vond eerst alles prachtig en prima. Ze dacht dat zij de hoofdrol had. Dat zij de enige was die de kür op Arabische muziek kon rijden. Pas toen ze hoorde dat Jacky de kür zou rijden, begon ze tegen te stribbelen. Zij was Z en Jacky pas M en daarom kon zij een betere kür rijden dan Jacky. Maar het kind vergat wel dat zij er zelf jaren en jaren over heeft gedaan om Z te worden en dat zij, Jacky, pas drie maanden rijdt op Ma-Shar en nu al M2!

Monique wilde ineens helemaal niet meer meedoen. Ze gedroeg zich zo kinderachtig. Om de ruzie te sussen heeft Pap haar zelfs gevraagd of ze niet met Monique van rol wilde ruilen! Maar Jacky vond dat Monique vooral niet haar zin moest krijgen. Dan was er helemaal niet meer met haar samen te werken.

'Ik speel de rijke prinses en als het Monique niet aanstaat, dan doet ze maar niet mee,' had ze beslist gezegd. 'Anders nemen we één van de stalmeisjes mee op een paard van ons om de arme prinses te spelen.'

Toen heeft Pap een tijdlang met Monique gepraat, waarna ze inbond. Misschien heeft hij haar wat geld gegeven.

Marianne brengt de make-up bij Jacky aan. Ze heeft een paar tijdschriften met voorbeelden naast zich liggen. Een dikke zwarte streep onder de ogen, die schuin naar boven oploopt. Als de make-up is aangebracht, wordt de sluier over haar neus geschoven. Alleen haar ogen zijn nu nog zichtbaar. Ma-Shar is al opgezadeld. Zijn lange manen zijn in een grote vlecht over zijn hals gelegd. Hij heeft bandages in de kleur van het Egyptische zadel. Het bijpassende hoofdstel is overwegend van stof met dikke koorden als teugels.

Het is maar goed dat ze al zo lang samen trainen, want een paar maanden geleden had ze niet alleen met een koord durven rijden. Dan was Ma-Shar er met haar vandoor gegaan.

Pap helpt haar met opstijgen. Hij schuift de stijbeugels over haar glinsterende balletschoentjes.

'Ben je zenuwachtig?' vraagt hij nerveus.

'Nee hoor,' zegt Jacky om hem gerust te stellen. Voor hem is deze beurs belangrijk. Niet alleen vanwege de promotie van het Arabische paard, maar ook hun renbaan moet gepromoot worden en er zijn niet veel gelegenheden om dat goed te doen.

Jacky's hart klopt in haar keel van de spanning. In gedachten loopt ze nogmaals de lijnen van de kür. Eerst kleine volte links, dan rechts. Dan van hand veranderen en... uitstrekken? Rustig nu, het komt wel goed.

Gelukkig zijn er deze eerste dag nog geen bekenden die komen kijken. Patricia en Bastiaan komen morgen en Anke, haar instructrice, overmorgen.

'Ligt Tebaldi wel vast?' vraagt ze ineens paniekerig. Thuis volgt hij haar en Ma-Shar altijd, maar hier mag dat natuurlijk niet.

'Ivan heeft hem in een box opgesloten,' zegt Pap.

Het licht dooft en de muziek zet zacht in. De zes ruiters en de mannen, die voor voetvolk spelen, stappen de showring in. De ring lijkt op een gewone binnenbak, hij is alleen groter van afmeting. Het grootste deel van de hal wordt in beslag genomen door de tribunes. Er zitten misschien wel tweeduizend mensen!

Terwijl de paarden een ronde stappen, vertelt de omroeper: 'De sultan van Kathir had twee dochters: prinses Soeyara en prinses Farah. En hoewel de prinsessen tweelingzussen waren, verschilden zij van elkaar als de dag van de nacht. Prinses Soeyara was dol op het bruisende hofleven. Zo vaak als zij kon organiseerde zij grote feesten. Prinses Farah was een ernstig meisje, dat...'

Jacky fluistert de tekst mee. Komen ze zo meteen wel goed uit? Nee, ze gaan te snel. Als de omroeper klaar is, moeten ze bij de X zijn. Sierlijk brengt ze haar arm omhoog en dan weer naar beneden. Dat is het teken voor langzamer.

'Sindsdien trekt prinses Farah als een nomade door de woestijn.' De laatste zin van de tekst. Gelukkig, ze zijn precies bij de X. Monique gaat met haar gevolg naar de C en Jacky gaat met haar hofdames en voetvolk richting A, waar haar troon al klaarstaat. Zo meteen m'n kür, denkt Jacky. Kan het wel zonder inrijden? Hoe

kan ik die zijgangen nu netjes uitvoeren?

De muziek voor haar kür zet in. De spot wordt op haar gericht en Jacky stuurt Ma-Shar terug naar de X. Daar houdt ze halt, gaat vier passen achterwaarts en dan voorwaarts in draf. Kleine volte links, kleine volte rechts. Van hand veranderen en uitstrekken over de diagonaal. Er wordt geklapt. Stil toch, denkt ze. Bij A afwenden. Appuyereren naar links tot de hoefslag, omstellen en terug naar de middenlijn. Bij C rechtergalop, grote volte, van hand veranderen en contragalop. Weer applaus van de tribune. Ma-Shar wordt er onrustig van. Tijdens een kür hoort helemaal niet geklapt te worden, ze moet zich kunnen concentreren! Gelukkig, ze is aan het eind. Pap zal wel opgelucht ademhalen. In stap over en naar A. Daar staat een Arabische bediende klaar om Ma-Shar over te nemen. Zij stapt af en loopt naar de troon.

Haar twee hofdames beginnen hun pas de deux, terwijl zij op haar troon plaatsneemt. Direct krijgt ze allerlei lekkernijen aangeboden, allemaal nep natuurlijk.

De hofdames gaan samen over het midden, maken allebei een kleine volte en draven dan weer samen verder. Van hand veranderen in uitgestrekte draf. In het midden van de diagonaal kruisen ze elkaar. Bij A weer samen afwenden en bij X een kleine volte in galop. De muziek wordt weer zachter en de lichtspot gaat naar het kamp van prinses Farah. Jacky knikt tevreden. Het is duidelijk te zien dat ze moe en hongerig zijn. Monique heeft dan wel geen moeilijke kür te rijden, maar het toneelspel in een sprookje is ook heel belangrijk.

De paarden stappen met uitgestrekte halzen en de ruiters laten hun hoofden moedeloos naar beneden hangen, precies zoals zij het heeft voorgedaan. Een voedselzak wordt omgekeerd en blijkt leeg te zijn. De veldfles is ook leeg.

De omroeper vertelt: 'Prinses Farah is ten einde raad. Zij heeft haar volgelingen niets meer te bieden. Ze zullen eerloos in de woestijn sterven van de honger en de dorst. In de verte hoort prinses Farah muziek. Haar zuster geeft weer eens een feest. Ineens ziet zij Ma-Shar staan, de prachtige hengst van haar zuster.' Er kan nu niets meer verkeerd gaan, denkt Jacky opgelucht. Er volgt alleen nog wat toneelspel. Ma-Shar wordt gestolen en zij moet wanhopig heen en weer rennen. Vervolgens vindt de grote

uitwisseling bij de X plaats. Zij krijgt Ma-Shar terug en prinses Farah de kist met geld. Daarna galopperen de prinsessen nog een rondje naast elkaar, zodat iedereen ziet dat ze weer goed met elkaar omgaan.

Als Jacky en Monique de bak verlaten, zegt de omroeper enthousiast: 'Wat een authentieke kostuums, wat een meeslepende muziek. Een mooi voorbeeld van wat meisjes allemaal met hun pony's kunnen doen. Dit Arabische sprookje werd u aangeboden door stoeterij 'Arabian Impression'. U vindt hun stand tegenover de ingang, eerste straat links. De heer Weinbergen vertelt u daar graag meer over zijn stoeterij.'

'Pony's!' roept Pap woedend uit, als ze terugstappen. 'Die vent heeft het over pony's! Waar komt die omroeper vandaan? Die heeft zijn paardenverstand zeker cadeau gekregen bij de borrelnootjes!'

Jacky lacht uitbundig. 'Ik zet dit pony'tje van een half miljoen even op stal en dan wil ik het grootste ijsje dat er is,' zegt ze. 'Ik trakteer iedereen,' zegt Pap. 'Jullie hebben het fantastisch gedaan. Mijn complimenten.'

'Nee, ik trakteer,' zegt Jacky.

Pap neemt Ma-Shar van haar over. In de verkleedbox trekt Jacky snel haar Oosters kostuum uit. Marianne pakt het van haar aan en hangt het netjes uit.

'Ik laat het stomen,' zegt ze.

Jacky knikt. Een goed idee van Marianne. Op dit moment vindt ze alles goed. Ze heeft perfect gereden. Het sprookje ging goed en iedereen vond dat het prachtig was. Het publiek bleef maar klappen.

Met een watje en make-upremover haalt Jacky de zwarte strepen bij haar ogen weg. Dat lucht op, nu kan ze weer in haar ogen wrijven. Snel een kam door haar haar en dan naar de ijscotent. Ze hebben daar een grote hoorn met aardbeienijs en slagroom, die er werkelijk verrukkelijk uitziet.

Terwijl de ijscoman haar bestelling klaarmaakt, kijkt Jacky opgewonden om zich heen. Daar loopt een vrouw met een Falabella, het kleinste paardje ter wereld. Een exemplaar ervan kost behoor-

lijk veel geld. Ze zou zo'n paardje best willen hebben. Misschien voor haar volgende verjaardag? Er zijn veel paardenstamboeken op de beurs aanwezig. Het KWPN, Tinkers, Fjorden, de Connemara, de Fries, Quarters en Paints. Er zijn veel westernstands en demonstraties. Overal lopen mensen in rijkleding. Sommige mannen in cowboybroeken en een stetsun op hun hoofd. Meisjes in strakke stretchbroeken en glimmende zwarte laarzen. Ook een paar vrouwen met rijbroeken met zijflappen. Terug naar de jaren vijftig! Zo'n rijbroek wil ze ook hebben.

Jacky voelt zich één met de andere ruiters. Zij zorgen er toch maar met z'n allen voor dat het publiek een paar mooie uren beleeft. Het is zo gaaf dat zij nu eens aan deze kant staat. Aan de kant van de uitvoerders, de artiesten. Heel anders dan alleen publiek te zijn. Nog twee dagen, nog twee keer het sprookje opvoeren. Ze moet misschien toch wat aan de tekst bijschaven, de omroeper was te lang aan het praten. Straks even met Pap overleggen. En morgen moet ze echt inrijden met Ma-Shar. In de kür had hij moeite met de zijgangen. Hij was er gewoon nog te stijf voor. Is het in deze hal niet te koud voor de paarden? Ma-Shar staat op de tocht, zo vlak bij de ingang.

'Jacky Holthuis?' hoort ze een stem naast zich vragen.

Jacky kijkt om en wordt bleek. Ze herkent hem meteen. Het is die journalist van het SAV-Nieuws, de man die dat artikeltje over haar en Sultan heeft geschreven. Hij heet Peter en nog iets.

'Je vergist je, ik ben Jacqueline Weinbergen,' mompelt Jacky met neergeslagen ogen en ze wil weglopen. 'Je bestelling!' roept de ijscoman.

Jacky pakt haar portemonnaie en betaalt. Hij geeft de bestelling mee in een kartonnen doos. Ze draait zich snel van de journalist af. Hij grijpt haar echter bij haar arm vast, draait haar om, pakt haar kin en kijkt haar recht in haar gezicht.

'Jacky Holthuis,' zegt hij met nadruk. 'Regionaal M-kampioene op eh... z'n naam weet ik niet meer, maar het was een Arabier. Artikel in het SAV-Nieuws. Ik heb je thuis nog opgebeld om de tekst voor te lezen. Sinds een half jaar ben je vermist.'

'Eh, ik heet Jacqueline Weinbergen. Je moet je vergissen, ik ken je niet,' zegt Jacky. Ze trekt haar arm los en zegt: 'Sorry, ik moet weer

verder. Er wordt gewacht op deze ijsjes.'

Even lijkt het erop dat hij haar zal laten gaan. Hij voelt zich onzeker, maar blijft naast haar lopen en bestudeert haar gezicht. Ik kan nu beter niet naar onze stand gaan, denkt Jacky nerveus. Pap schrikt zich een ongeluk. Ik moet die Peter van me zien af te schudden. Hoe raak ik die vent kwijt?

Jacky loopt naar de damestoiletten. 'Tot ziens,' zegt ze gemaakt opgewekt. 'Ik moet even naar het toilet. Sorry dat ik niet ben voor wie je me aanziet, maar eh dat gebeurt mij ook wel eens. Ik hoop dat je die eh... Jacky zult vinden. Dag.'

Ze wil naar binnen lopen, maar Peter pakt haar weer vast. Jacky probeert zich los te rukken en laat daarbij de doos met ijsjes uit haar handen vallen. 'Kijk nou eens wat je doet,' zegt ze boos. 'Blijf toch van me af, donder toch op. Laat me met rust!'

Peter trekt zich niets van haar boosheid aan. Hij pakt haar zo stevig vast, dat ze zich bijna niet meer kan bewegen. 'Jij bent Jacky Holthuis wel,' zegt hij. 'Ik vergeet nooit gezichten of namen. En niet alleen heb ik over jou geschreven, maar jouw gezicht is ook wekenlang op de televisie geweest! Wat ik alleen niet snap is waarom je mij niet wilt kennen. Oh, wacht eens even. Je bent natuurlijk van huis weggelopen! En iedereen maar denken dat je bent overvallen, dat je het slachtoffer van een misdrijf was. Wat ben jij doortrapt zeg, om zoiets in scène te zetten. Waarom heb je dat gedaan? Het één of andere rijke vriendje zeker?'

Jacky wordt nog zenuwachtiger. Ze heeft geen krant gelezen, geen tv gezien. Ze heeft er helemaal niet over nagedacht dat haar verdwijning zoveel opschudding zou teweegbrengen. Ze dacht dat het leven gewoon zou doorgaan daar, eh thuis. Ze heeft er eigenlijk helemaal niet over nagedacht.

Jacky zit op het politiebureau. Ze heeft het koud, voelt zich moe en leeg. Ze heeft pijn in haar rug, pijn in haar hoofd. Haar ouders kunnen nu elk moment komen. Lag ze maar in bed. Waar is haar eigen bed? Waar is Pap? Is hij in paniek? Snapt hij waar ze is gebleven? Ze heeft niets meer tegen hem kunnen zeggen.

Peter heeft haar meegenomen, de bewaking ingeseind en een kwartier later zat ze op het bureau. Peter heeft een tijdlang met de één of andere agent gesproken en is toen weggegaan. Hij heeft

haar niet eens gedag gezegd.

Zij wordt hier niet ondervraagd. Er schijnt een speciaal opsporingsteam voor haar te zijn gevormd. Die komen morgen bij haar thuis, zei die agent. Hoe moet het nu met het sprookje? Hoe moet het verder met Ma-Shar? Waar is Tebaldi? Heeft hij al eten gekregen? Hij had al lang eten moeten hebben. De tranen glijden over Jacky's wangen.

Het sprookje is uit. Ze zal Ma-Shar nooit meer zien. Ze zal Tebaldi nooit meer zien. Ze zal Pap nooit meer zien.

Volgens Peter haten haar ouders Pap. Ze zullen niet rusten voordat hij in de gevangenis zit. Levenslang moet hij krijgen, vinden ze. Om wat hij hun heeft aangedaan. Zoveel verdriet. Ze hebben zelfs een privé-detective ingehuurd om haar te vinden. En drie van de belangrijkste paragnosten uit het land zijn met haar bezig geweest. Alle drie zeiden ze dat ze nog leefde. Dat hadden ze dus wel goed. Maar ze hadden niet geweten waar ze was. Er waren drie verschillende plaatsen genoemd, allemaal verkeerd.

Jacky begint te rillen. Van de kou en van de zenuwen. 'Ik moet overgeven,' zegt ze tegen de agent achter de balie. 'De wc is in de hal,' zegt hij meelevend. 'Ik roep wel iemand om je te helpen.' Daar kan ze niet op wachten. Ze rent naar de hal toe, schiet de wc in en keert haar maag om. Er zat nog niet veel in. Hijgend loopt ze naar de wasbak. Terwijl ze haar mond spoelt, hoort ze de stem van haar moeder in de hal. 'Waar is mijn dochter, waar is mijn dochter? Jacky, Jacky!'

In het paradijs gevangen

Epiloog

Zes maanden later...

Jacky zit op bed, leunt tegen de muur aan en staart naar buiten. Ze is zich nauwelijks bewust van de druppels, die tegen de ramen slaan. Het grijze regenweer past bij haar stemming.

Het is de eerste dag van de zomervakantie. Volgende week dinsdag alleen nog boeken inleveren.

Het is alsof de tijd een jaar heeft stilgestaan. Ze is weer over van Atheneum 4 naar de vijfde. Joepiedepoepie, wat fantastisch, maar niet heus. Ze gaan nergens heen, geen geld. Dat betekent dus zeven weken binnen zitten.

Yuri komt haar kamer binnen. 'Post voor je, Jacky,' zegt hij. Hij geeft haar een envelop en loopt direct weer weg. Haar broertje mijdt haar zoveel mogelijk. Hij is niet meer zo luidruchtig als vroeger. Eigenlijk is hij heel stil geworden. Nou, dat is in ieder geval een vooruitgang.

Jacky bekijkt de achterkant van de envelop en gaat ineens rechtop zitten. Hij is van Weinbergen!

Zenuwachtig draait ze de envelop om en om in haar hand. Hij is niet zwaar, zit er maar één blaadje in? Hij bedankt haar natuurlijk. Zijn straf is vast meegevallen.

Twee weken geleden is de zaak voor geweest. Voor de meervoudige kamer nog wel. Drie rechters! Het duurde niet lang, maar een uur of vier.

Zij zou worden opgeroepen als getuige, had hun advocaat al van tevoren verteld. De officier van justitie zou alles willen weten over de ontvoering, zodat hij kon bewijzen dat zij 'wederrechtelijk van haar vrijheid was beroofd'. De officier van justitie eiste uiteindelijk maar een jaar gevangenisstraf. Dat was wel erg weinig voor

een ontvoering, vond hun advocaat. Want een eis van een jaar betekende een straf van een half jaar. Rechters geven altijd minder straf dan de officier eist.

Haar ouders waren woedend. Maar een half jaar voor wat hij hun allemaal had aangedaan! Het verdriet, de onzekerheid, de kosten die ze hadden gemaakt. Hij een half jaar de bak in en zij een leven lang hun schulden afbetalen! Ze zeiden dat ze niet van plan waren het hierbij te laten zitten. Dat ze compensatie zouden eisen voor de schulden die ze hebben gemaakt. Die man was toch hartstikke rijk?

Jacky was opgelucht geweest over de lage straf. Ze heeft ook haar uiterste best gedaan om hem te helpen. Ze heeft de rechters verteld dat ze alleen in het begin bang was geweest, omdat ze toen nog niet wist dat hij haar geen kwaad wilde doen. Dat hij haar heeft behandeld als zijn dochter. Dat hij haar steeds cadeautjes gaf en altijd tijd voor haar had.

Toen draaiden ze de zaak ineens om. Ze vielen haar aan! Waarom ze niet even naar huis had gebeld om haar ouders gerust te stellen. Waarom ze niet naar huis was teruggekomen?

Ze had geen antwoord kunnen geven en was gaan huilen. Haar moeder kreeg een hysterische aanval en hun advocaat werd heel boos. Zij was toch slachtoffer en geen verdachte? Ze mochten haar niet zo ondervragen. Ze was in de war! Nou, ze was helemaal niet in de war, maar ze heeft verder haar mond gehouden. Die rechters snaptten er toch niets van.

Ze weet nu ook wat er met de andere Jacqueline is gebeurd. Toen Weinbergen in de getuigenbank zat, heeft hij het allemaal verteld. Ze ziet het weer voor zich.

'Na het drama met Bertie is Jacqueline opgenomen in een psychiatrische inrichting. Ze reageerde nergens op, sprak niet meer. Ze was zo stil... De psychiaters konden niets voor haar doen. Ik heb toen een privé-kliniek voor haar gevonden in Frankrijk. Daar werd geëxperimenteerd met nieuwe behandelmethoden. Gezien haar slechte lichamelijke toestand - ze weigerde te eten - moest Jacqueline worden vervoerd met een ambulance. Op een driebaansweg in Frankrijk is de ambulance tegen een tankwagen gebotst. De ambulance is helemaal uitgebrand, er waren geen... resten.'

Het was doodstil in de rechtszaal.

Pap friemelde aan zijn horloge, kuchte en vertelde verder: 'Toen ik in het SAV-Nieuws het artikeltje over Jacky Holthuis las - dat was zo'n anderhalf jaar later - toen dacht ik ineens dat het misschien niet mijn dochter was geweest die in de ambulance was meegegaan, maar dat er een persoonsverwisseling had plaatsgevonden bij het instappen. Jacky en Jacqueline hadden wel tweelingzussen kunnen zijn, zo lijken... leken ze op elkaar. Ik dacht... dat ze de meisjes misschien hadden verwisseld en dat Jacqueline nu het leven leidde van Jacky Holthuis en dat de laatste... Het moet door de naam gekomen zijn, dat ik zo ben gaan denken. Mijn dochter Jacqueline wilde altijd Jacky genoemd worden. Dat vond ze een leukere naam. Ik snap dat het allemaal niet erg plausibel lijkt, maar... ik moest haar gewoon terugkrijgen. Ik was zo gelukkig toen ik haar terug had.' Hij probeerde krampachtig niet te huilen en juist dat maakte dat hij er aandoenlijk triest uitzag. Haar hart ging naar hem uit. En naar die arme Jacqueline...

De officier van justitie vond het toch wel vreemd dat hij niemand uit zijn omgeving had verteld dat zijn dochter was overleden. Dat hij iedereen in de waan had gelaten dat ze nog in de inrichting zat en binnenkort terug zou komen. Dat hij al van het begin af aan moet hebben gedacht aan een ontvoering.

De advocaat van Weinbergen kwam toen met een psychiatrisch rapport op de proppen, waaruit bleek dat Weinbergen weliswaar de dood van zijn dochter niet goed had kunnen verwerken, maar dat er nu geen aanleiding meer was te denken dat hij iets dergelijks nogmaals zou doen. Dat hij al een half jaar in therapie was en veel spijt had van de ontvoering.

Jacky had naar Pap geknikt. Om hem duidelijk te maken dat ze hem geloofde. Om hem te laten merken dat ze niet boos op hem was. Dat ze helemaal niet wilde dat hij gestraft zou worden. Dat ze maar het beste de rechtszaak konden vergeten, zodat ze weer vrienden konden zijn. Maar hij had het niet gezien. Tijdens het hele proces hebben ze niet één keer oogcontact gehad.

Jacky maakt de envelop open en haalt de brief eruit. Ze voelt zich nu wat zekerder. De rechter heeft gezegd dat zij hem een brief mocht schrijven met de vragen die ze nog had en hij heeft in de

rechtszaal beloofd dat hij terug zou schrijven. Dat doet hij dus nu. Zij heeft hem al zoveel brieven geschreven, haar laatste telde wel vijftien kantjes! Ze heeft hem over school verteld, over hun huis, over haar ouders en Yuri. Ze heeft hem ook een foto gestuurd van hun hele gezin. Zij weet zoveel over Weinbergen, maar hij kent haar eigenlijk nauwelijks!

Natuurlijk weten haar ouders niets van haar brieven en helemaal niet van die foto. Daarom heeft hij natuurlijk ook niet eerder teruggeschreven. Hij was bang dat haar ouders dat niet goedvonden. Maar nu mag het wel, omdat de rechter het heeft gezegd. Jacky begint te lezen.

Beste Jacky,

Om al jouw brieven in één keer te beantwoorden het volgende. Ik vind het vervelend voor je dat je vader een te hoge bloeddruk heeft en dat hij ter observatie in het ziekenhuis is opgenomen geweest. Ik heb begrepen dat je ouders bezig zijn een civiele procedure tegen me aan te spannen om een forse schadevergoeding te krijgen. Als ze daarmee ophouden, zakt zijn bloeddruk wellicht ook zonder medicijnen naar een meer aanvaardbaar peil.

Dat je moeder veel meer klanten heeft genomen om jullie schulden af te betalen, lijkt me een goede zaak, dus ik snap niet dat je daarover klaagt. Niemand is ooit doodgegaan aan hard werken en allemaal dienen wij onze schulden af te betalen.

Dat je Atheneum-4 hebt moeten overdoen, vind ik sneu voor je.

Volgens mij was je slim genoeg om die paar eerste maanden in de vijfde te kunnen missen.

Gezien je intelligentie verbaast het mij zeer dat je alle bovengenoemde zaken op mijn conto schrijft. Je doet net of alles je maar is overkomen, alsof je alleen maar slachtoffer bent.

Natuurlijk is het waar dat ik je heb ontvoerd en daarvoor bied ik je nogmaals mijn verontschuldiging aan. Ik heb je gedrogeerd en meegenomen naar huis. 's Nachts heb ik je kamer afgesloten omdat ik bang was dat je van de trap zou vallen als je - onder invloed van de drugs - door het huis zou gaan dwalen.

Maar jouw gevangenschap heeft zegge en schrijfve een nacht geduurd. Vanaf het moment dat je wakker was, ben je helemaal vrij geweest. Je hebt er zelf voor gekozen bij mij te blijven. En sterker

nog, vanaf het moment dat je Pap tegen me zei, ben ik echt gaan geloven dat je mijn dochter was en heb ik voortdurend geprobeerd het je naar de zin te maken.

Eigenlijk ben jij degene geweest die mij voor de gek heeft gehouden, door me in de waan te laten dat je Jacqueline was. Gelukkig hebben de rechters dat ook ingezien en was het vonnis mild. Ik hoef niet eens de gevangenis in, maar ga een halfjaar lang in een psychiatrische inrichting werken. Tot zover mijn reactie op jouw beschuldigingen. Ik zal ook meteen je andere vragen beantwoorden, want met deze brief wens ik ons contact te beëindigen.

Voor zover ik weet gaat het goed met Ma-Shar. Hij is twee maanden geleden naar Qatar verkocht en is daar goed aangekomen. Hij heeft honderdvijftigduizend dollar opgebracht. Voor een Europees kampioen is dat te weinig, maar wat moet ik met drie hengsten? Met Tebaldi gaat het prima. Voor hem is het leven niet veranderd. Marianne geeft hem te eten en Patrick laat hem bijna altijd uit en anders ik. Liefde krijgt hij genoeg, want iedereen is dol op hem. Hoe het met Patricia is, weet ik niet. Ze was niet mijn vriendin. Als je wilt weten hoe het met haar gaat, neem dan zelf contact met haar op. Je weet toch waar ze woont?

Tot besluit nog dit. Voor mijn dochter heb ik alleen maar het beste gewild. Ik hield zielsveel van haar en hoopte en verwachtte dat ze zou genezen in die kliniek in Frankrijk.

Als ik haar niet had laten overplaatsen, dan had Jacqueline nu nog geleefd. Dat zal ik mijzelf de rest van mijn leven kwalijk blijven nemen. Het is de enige schuld die ik wens te dragen.

Vaarwel.

Frans Weinbergen

Jacky laat haar tranen de vrije loop.

Na een paar minuten pakt ze de brief weer op die naast haar bed op de grond ligt. Deze brief komt van een vreemde, van een ijskoude onbekende.

Ze begint hem weer door te lezen en hoopt op andere woorden.

❧ einde ❧

☞ *Wie is Stasia Cramer?* ☛

Stasia Cramer is geboren op 13 april 1954 in Den Haag. In haar vroege jeugd werd zij al besmet met het ‘paardenvirus,’ zoals zij dat zelf noemt. Ze was altijd op maneges te vinden en werd verliefd op deze (p)aardse dieren. Vreemd is het dus niet dat paarden later in haar boeken een belangrijke rol zouden gaan spelen.

Vanaf 1982 begint Stasia Cramer korte verhalen te publiceren op de kinderpagina van Vrij Nederland: ‘Blauw geruite kiel.’ Op verzoek van onder andere uitgeverij Zwijsen begint zij met het schrijven van boeken. Hierbij wordt ze geholpen door medekinderboekenschrijver Karel Eijkman. In 1985 verschijnt haar eerste boek: “De familie Wijntak,” bij uitgeverij Uniepers. Vanaf dat moment verschijnen er elk jaar boeken van haar hand. Onder anderen bij uitgeverij Zwijsen, Leopold en Elzenga. In de winter schrijft Stasia haar boeken, in de zomer organiseert ze ponykampen en trainingsweekends. Daarnaast moet er op haar boerderij in Elim altijd wel iets opgeknapt of verzorgd worden. Op de boerderij waar ze samen met haar man

Martin (journalist bij het Dagblad van het Noorden) woont, wonen namelijk ook drie honden (Mosje, Senna en Bibi (Mosje x Senna)), en acht paarden (waarvan de fjord Ivo, zie foto rechts, het langst bij hen is).

Stasia Cramer geeft ook lezingen, waaronder een lezing over de Tweede Wereldoorlog, samen met haar tante Helena Schuemie.

Stasia’s favoriete onderwerpen om over te schrijven zijn paarden en verliefdheid. Het liefst combineert ze deze twee ook nog eens. Bijvoorbeeld in de serie ‘Liberty love’. In haar hart, zo vertelt Stasia Cramer, is zij altijd veertien, vijftien jaar gebleven. Door te

schrijven is ze weer net zo oud als haar hoofdpersoon. Emotie mag in een boek niet ontbreken. Zwaar of sentimenteel? Dat mag best! Als kind hield Stasia zelf ook erg van zielige dierenverhalen. Hoe zieliger, hoe heerlijker. Huilen om een verdrietig verhaal kan heel bevrijdend zijn, vindt ze. De serie van Walter Farley: "Black, de zwarte hengst," was haar favoriet.

Schrijven is, volgens Stasia Cramer, een vak dat je al doende leert en waarvoor je zeker fantasie moet hebben. Maar fantasie is niet genoeg: als die zeer lastige eerste zin op papier staat, moet een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking.

*Op de website **www.stasiacramer.nl** kun je meer verhalen en foto's vinden van Stasia. Haar boeken worden verkocht op **www.ponyboeken.nl**.*

*Voor de ponykampen die ze organiseert, heeft Stasia ook een aparte website: **www.hippago.nl**. Op deze website vind je ook foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen.*